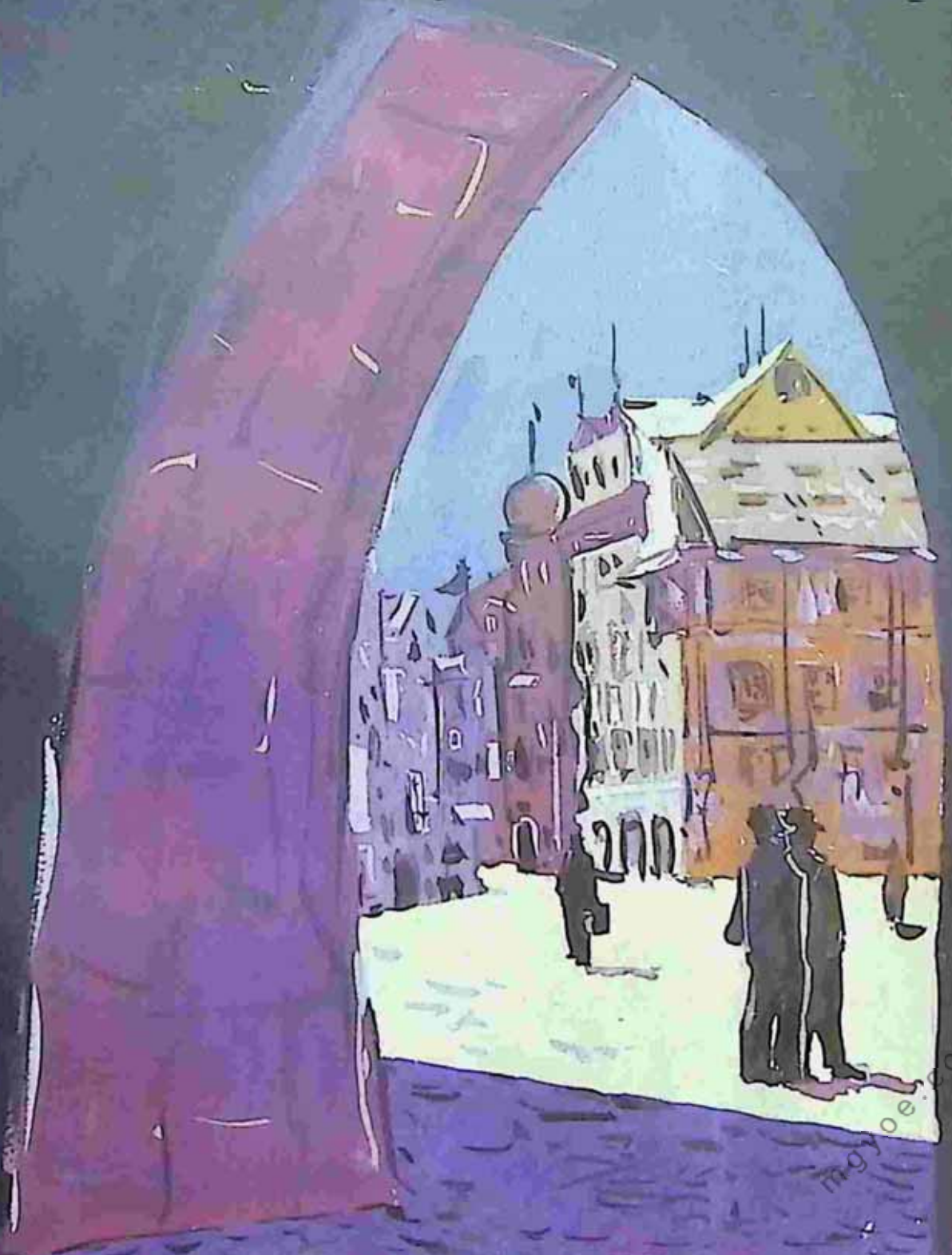

ပိတ်ကူးချိချိအနုပညာ
m.g.y.o.e.com

လစ္စဘွန်းမှာ တစ်ည မောင်ထွန်းသူ

A NIGHT IN LISBON by Erich Maria Remarque

m.g.y.o.e.com

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ
 ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းစခန်းက လူတွေကို
 ကားတွေပေါ်တက်ခိုင်းပြီး
 ဝိုင်းယင်းနီးစ်ဘက် ဦးတည်ထွက်တယ်။
 ဒီခရီးဟာ ကြောက်စရာ လန့်စရာတွေ၊
 ပျော်စရာ ရှင်စရာတွေ၊
 ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှုတွေ၊
 ဗျူရီကရေစိစနစ်ရဲ့ ရလဒ်တွေ၊
 စိတ်ပျက်စရာတွေနဲ့
 ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ရောပြွန်းနေတဲ့
 ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုရဲ့ အစပါပဲ။

၂၀၁၇
 - ၂၀၁၈
 ၇၀၀၇

A barcode with the text 'TUN0013mgyc.com' printed below it. Underneath the barcode, the price '3,300.00 KS' is displayed.

လေ့ကျင့်ရေးစာစောင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၀၁၀၇၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၆၁၀၈၀၇ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို moat thone နေဆွဲပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ယဉ်ယဉ်
မြင့်၊ ထီးလှိုင်ရှင်စာပေ၊ ၅၂၉၊ ရွှေစင် ၇ လမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ နှင့် ပုံနှိပ်သူ
မဟာမိဒီယာပုံနှိပ်တိုက်၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က တတိယ
အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင်
တန်ဖိုး ၃၃၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုဖြင့်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ် မေလအတွင်းက ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က 'အားမာန်သစ်စာပေ'မှ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ 'ည' ဟူသော အမည်ဖြင့် နှစ်တွဲခဲ့၍ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သက်တမ်းအားဖြင့် တွက်ပါက ဤစာအုပ် ထွက်ခဲ့သည်မှာ ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်အတွင်း ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် 'ည' စာအုပ်အတွက် 'အမှာစာ' မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ အမှန်တော့ ဘာသာပြန်စာအုပ်များတွင် 'အမှာစာ' ပါခြင်းသည် စာဖတ်သူများအတွက်ရော၊ စာရေးသူအတွက်ပါ များစွာ အထောက်အကူပြုသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုစဉ်က 'ည'တွင် အမှာစာ ပါမသွားခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ ထိုနှစ်ကာလများအတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့သော ကျွန်တော့် စာအုပ် အတော်များများတွင် အမှာစာများ မပါခဲ့ပါ။

အမှန်ပြောရလျှင် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် သောကပင်လယ်ဝေ နေချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်တွင် သားသမီးခုနစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် 'ဒုတိယသား' သည် ကျွန်တော့်ခြေရာ နင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု မိတ်ဆွေအများစုက ယူဆကြသည်။ "ဆရာသားကို မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်" ဟုလည်း ဝိုင်း၍ ပြောလေ့ရှိကြ၏။

ကျွန်တော့်သားသည် 'သင်္ချာ'ဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ရထားသူဖြစ်သည်။ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာသင်ကျောင်း တက်ဖူး၍ 'ပန်းချီ' ကောင်းကောင်းဆွဲတတ်သည်။

သူ၏ 'အတူတူနေချင်ပြီကွယ်' ဟူသော ပန်းချီကားသည် သူ့လူငယ်ချင်း ပန်းချီလူငယ်များကြားတွင် အတော်ကလေး ထင်ရှားခဲ့၏။

ထို့ပြင်လည်း သူသည် စာ အလွန်ဖတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကဗျာဝါသနာကြီးသူလည်းဖြစ်၍ သီချင်းတွေလည်း ရေးလေ့ရှိ၏။ စာတိုပေစများလည်း ရေးလေ့ရှိရာ သူ၏ 'မိုးသည်းထဲမှာကွယ်' အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုသည် 'ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း' တွင် လူကြိုက်များသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါခဲ့သော အမည် မမှတ်မိတော့သည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် 'ခိုးသားလေးဆယ်နှင့် အချစ်ကလေးကျွန်တော်' အမည်ရှိ ချစ်ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတို။ ထို့နောက် သူ သင်္ဘောမတက်မီ တစ်လခန့်အလိုတွင် အစမ်းဘာသာပြန်ခဲ့သည့် ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်မဂ္ဂဇင်းထဲမှ '83 Hours Till Dawn' အမည်ရှိ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ပုဒ်။ ယင်းကို ကျွန်တော့်သားက '၈၃ နာရီခရဲ' ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ သူ ကလောင်နာမည်ကိုမူ 'ထက်နိုင်' ဟု ပေးခဲ့သည်။

ထိုဘာသာပြန်စာမူကို သူ့အလုပ်မဝင်မီ မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့ထားခဲ့ရာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ ကွယ်လွန်ပြီး ၁၉၉၄ ဖေဖော်ဝါရီလ၌ အထူးကဏ္ဍအဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုအရာအားလုံးသည် အနုပညာ စာပေလောကတွင် ခြေချလိုက ချနိုင်မည့် အရိပ်လက္ခဏာများဟု ယူသော် ရနိုင်အံ့ ထင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း . . .

ကျွန်တော့်သားသည် 'ကုန်သွယ်ရေးကြောင်း အရာရှိသင်တန်းသား' ဖြစ်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သင်္ဘောပေါ် ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူ့အနေဖြင့် 'ကြီးမြင့်လိုစိတ်' နှင့် 'ချမ်းသာလိုစိတ်' မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့သည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သားကို စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ မဖြစ်စေချင်ပါ။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နှင့်ကိုယ် လျှောက်လှမ်းရသည့် ထိုဘဝများသည် အဆင်မသင့်လျှင် ဆင်းရဲခြင်းနှင့် နပန်းလုံးနေရဖို့က များသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်တော့်သားသည် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ လုပ်မည်ဆိုငြားအံ့ သူ၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝသည် သာယာဖြောင့်ဖြူးစရာမရှိ၊ ထို့ကြောင့် သူ့အား ကျွန်တော်က စာပေနယ်တွင် ခြေမချစေချင်။

ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်သည်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင်း ဝါသနာအရ စာရေးခြင်းဖြင့် 'စာရေးဆရာ-ကဗျာဆရာတစ်ပိုင်း' ဖြစ်လာစေချင်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို သဘောကျသည်။ ထိုအတိုင်းဖြစ်အောင် သူ ကြိုးပမ်းမည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက 'ထုတ်ဝေသူ' လုပ်ကာ အဖေ့ စာအုပ်တွေ ထုတ်မည်။ ငွေကြေးမပြည့်စုံမှုကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဝေသူထံ အောက်ကျနောက်ကျခံနေရသည့် အဖေ့အဖြစ်ကို သူ မမြင်ချင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုစိတ်ကူးများသည် အကောင်အထည် ပေါ်မလာ ပါ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော့်သားသည် ဂျပန်နိုင်ငံ အီမာဘာရီဆိပ်ကမ်း၌ ဒေါက်တင်ထားသော သူ့သင်္ဘောပေါ်၌ တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေခိုက် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ ထို့နောက် ခုနစ်လမျှ အကြာတွင် သူ့အထက်မှ အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သူမှာလည်း မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်သည်။

သားနှစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားခဲ့ရသည့် ပရိဒေဝမီးသည် ကြီးမား လှပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေလျက်ရှိကြ သော်လည်း ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်တစားဖြင့် အာရုံစူးစိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ 'ဘာစာအုပ်တွေကို ဘယ်တိုက်တွေက ထုတ်နေကြသလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ထုတ်နေကြသလဲ' စသည်များကိုပင် သတိမထားနိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်စာအုပ်များတွင် အမှာစာ မပါသည်က များသည်။ စက္ကူတွေကလည်း ညံ့လှ၏။ စာတွေကို ချဲ့၍ ချဲ့၍ စီထားသဖြင့် စာအုပ်ထူသွား သော်လည်း အပြင်အဆင်က ကြည့်ချင်စရာမရှိ။ စာတွေကလည်း မှားလှပါဘိခြင်း။ တချို့နေရာတွင် စာကြောင်းတွေ ကျော်စီထားသဖြင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ပင် မပေါက်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် စာအုပ်များ ကပေါက်တီး ကပေါက်ချာ ဖြစ်ကုန်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို သိလောက်ပြီဟု ထင်ပါသည်။ အမှာစာများမပါခြင်းမှာလည်း ဤအကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ရာ အခုလို အခါ ခွင့်သင့်လာသည့်အခါ ယင်းချို့ယွင်းမှုအတွက် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ကြပါ ရန် စာဖတ်သူများအား မေတ္တာရပ်ခံရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

* * *

'ည' ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သူမှာ 'အားမာန်သစ်စာပေ' ဖြစ်သည်။ ယခု ဒုတိယအကြိမ်ကို ထုတ်ဝေသူမှာ 'နှစ်ကာလများစာပေ' ဖြစ်၏။ 'ည'ဟူသော အမည်ကိုလည်း သူပြောင်းလိုပါသည်ဟု ထုတ်ဝေသူက ဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်သလို ပြောင်းပါဟု ခွင့်ပြုခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က 'ည' သည် ယခုဒုတိယအကြိမ်တွင် 'လစွဘွန်းမှာ တစ်ည' ဖြစ်သွားသည်။

ဤစာအုပ်၏ မူရင်းအမည်မှာ (The Night In Lisbon) ဖြစ်ရာ ယခု ထုတ်ဝေသူ ပေးလိုက်သော အမည်သည် မူရင်းစာရေးဆရာ ပေးထားသည့် အမည်နှင့် များစွာနီးစပ်သည်။ နှစ်ကာလများ၏ ထုတ်ဝေသူ 'ကိုမိုးဝေး' သည် ကဗျာဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ ပေးထားသော အမည်သည် 'မော်ဒန်ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ အမည်'နှင့် တူလှပါသည်။

'လစွဘွန်းမှာတစ်ည'သည် ၁၉၄၀ မှ ၁၉၄၂ ကာလတစ်ပိုက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ' ၏ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ကောင်သည် 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦး' ဖြစ်၍ စာရေးဆရာသည် ထိုလူ၏ စိတ်နေစိတ်ဓာတ်နှင့် ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှတစ်ဆင့် ထိုလူ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတန်းစားအသီးသီးတို့၏ ဘဝများကို ရေးဖွဲ့သွားသည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်လူ့အဖွဲ့အစည်း၌မဆို 'ရေဘေးဒုက္ခသည်၊ လေဘေးဒုက္ခသည်၊ မီးဘေးဒုက္ခသည်၊ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်' စသည်ဖြင့် ဒုက္ခသည်အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ထပ်၍ခွဲမည်ဆိုပါက စားရေး မပြေလည်သည့် 'စားရေးဒုက္ခသည်' သို့မဟုတ် 'အငတ်ဘေးဒုက္ခသည်'၊ ဝတ်ရေးနှင့်နေရေးများမပြေလည်ကြသည့် 'ဝတ်ရေးဒုက္ခသည်' နှင့် 'နေရေးဒုက္ခသည်'၊ အလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်လိုပါလျက်နှင့် အလုပ်ရှာမရ၍ ဒုက္ခရောက်နေရရှာသည့် 'အလုပ်လက်မဲ့ ဘေးဒုက္ခသည်' စသည့်အမျိုးအစားများလည်း ရှိသည်။

မည်သည့်ဒုက္ခသည်မဆို သူရင်ဆိုင်နေရသည့် ဒုက္ခ၏သဘာဝကို လိုက်၍ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေများသည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ ရှိကြသည်။ ဒုက္ခသည် အမျိုးအစားကိုလိုက်၍ သူတို့၏ Psychology ခေါ် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိမှုများကို လေ့လာရသည်မှာ များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်

ကောင်းပါသည်။ သူတို့နိုင်ငံများမှာကတော့ ဤအကြောင်းအရာများကို သုတေသနပြုရခြင်းအပေါ် များစွာ တန်ဖိုးထားကြသည်။

မတိုးတက် မဖွံ့ဖြိုးသေးသည့် နိုင်ငံများမှာကတော့ ထိုအလုပ်မျိုးကို 'အလုပ်ပို' ဟု သဘောထားကြသည်။ 'အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှု' ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရနိုင်သော လုပ်ငန်းဟုလည်း မြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒုက္ခသည်များ အပေါ် သနားသောစိတ်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာနာသောစိတ် စသည့် မွန်မြတ်သော စိတ်မျိုးကို မမွေးမြူနိုင်ဘဲ ရက်စက်ကြသည်။ နှိပ်စက်ကလူ ပြုကြသည်။ အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါသည်ဆိုသော ဘာသာတရားကို လက်ကိုင်ပြုထားကြ သော်လည်း ထိုဘာသာတရား၏ မွန်မြတ်သော အဆုံးအမတွင် မရပ်တည်နိုင် ကြချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒုက္ခသည်အမျိုးအစား များစွာရှိသည့်အနက် 'စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်' သည် သနားစရာအကောင်းဆုံးဟု ယူဆကြသည်။ 'စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်' တွင် အမျိုးအစားအားဖြင့် နှစ်မျိုးရှိရာ တစ်မျိုးမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး နှင့်ချိဉ်ဖြစ်သော စစ်ကြီးများ၏ 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ' ဖြစ်၍ နောက်တစ်မျိုး မှာ ပြည်တွင်းစစ်ဒဏ်ကို ခံနေရသည့် 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ' ဖြစ်လေသည်။

'လစွဘွန်းမှာတစ်ည'သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ဒဏ်ကို အလူးအလှိမ့် ခံနေရသည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ အဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ယင်းအဖြစ် ကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ ပတ်ဝန်းကျင် မြို့ရွာများ၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ဖော်ပြ သည်။ ထိုမြို့ရွာများ၏ ပြောင်းလဲမှု၊ ထိုမြို့ရွာများ၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော လူတို့၏ပြောင်းလဲမှု စသည်များကို ဖော်ပြသည်။ ဤသည်မှာ 'လစွဘွန်းမှာ တစ်ည' ၏ 'အနှစ်သာရ' ဖြစ်သည်။

* * *

'လစွဘွန်းမှာတစ်ည'ကို ရေးသူမှာ စာရေးဆရာ 'အီရစ်မာရီယာရီမတ်' (Erich Maria Remarque) ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျာမန်အမျိုးသားစာရေးဆရာ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့စာပေနယ်ပယ်တွင် ထူးခြားထင်ရှားသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဟု ကမ္ဘာ့စာပေလောကမှ ပညာရှင်အများက အသိအမှတ် ပြုထား သူ ဖြစ်သည်။

သူ့အား ဂျာမနီနိုင်ငံ သြစနာဘရပ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူသည် လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဖက်ဆစ်စနစ်ကို လက်ခံကျင့်သုံးနေသော ဟစ်တလာ၏ နာဇီဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်သူဖြစ်သည်။

ရီမတ်သည် 'အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာ' အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြင့် ကမ္ဘာ့ စာပေနယ်ပယ်တွင် ထင်ရှားလာသူ ဖြစ်သည်။ 'အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာတွင် အားလုံးသည် ငြိမ်သက်နေပြီ' (All Quiet on the Western Front) အမည်ရှိ သူ့စာအုပ်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ထွက်ပေါ်လာသည့် စစ်ဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ယင်းဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် 'ကျော်သိမ်း' အမည်ရှိ စာရေးဆရာ က ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ဘာသာပြန်ကောင်းသော စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ လက် ရာဖြစ်သဖြင့် ထိုစာအုပ်သည် ထူးခြားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဟု အသိအမှတ် ပြုရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ထပ်မံဘာသာပြန်ရန် ကျွန်တော် အား ထုတ်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ရီမတ်၏ ကျော်ကြားသော နောက်တစ်အုပ်မှာ Three Comrades ဖြစ် သည်။ နောက်တစ်အုပ်မှာ The Road Back ဖြစ်၍ ကျော်သိမ်းကပင် 'အပြန် လမ်း' ဟူသောအမည်ဖြင့်ဘာသာပြန်ထားခဲ့သည်။ နောက်တစ်အုပ်မှာ A Time to Love and a Time to Die အမည်ရှိ စာအုပ်။

ထိုစာအုပ်ကို စာရေးဆရာ ချစ်ညိုက ဘာသာပြန်၍ ကြီးပွားရေးစာအုပ် တိုက် (လူထုစာအုပ်တိုက်) မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဘာသာပြန်ကောင်းသော စာရေး ဆရာချစ်ညို၏ လက်ရာဖြစ်သော ထိုဝတ္ထုသည် မေ့နိုင်စရာမရှိသည့် ဝတ္ထု ကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာချစ်ညိုသည် အမေရိကန်စာရေးဆရာမကြီး ပါးလ်အက်စ် ဘတ် Pearl S. Buck ၏ 'The Patriot' ကို 'ကိုယ်အမျိုးချစ်သူမို့' အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ရှုမဝစာအုပ်တိုက်မှ နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေ ခဲ့ရာ 'လူကြိုက်များ' သည့် ဘာသာပြန်စာအုပ်များအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အမှတ်မမှားပါက ထိုစဉ်က 'ကိုယ်အမျိုးချစ်သူမို့' ပထမတွဲသည် နှစ်ကျပ်ခွဲ၊ ဒုတိယတွဲသည် နှစ်ကျပ်ခွဲဟု ထင်ပါသည်။

အီရစ်မာရီယာရီမတ်၏ စာအုပ်များသည် စစ်ဆန့်ကျင်သော ဝတ္ထုများ ချည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ 'Arch of Triumph' နှင့် 'Spark of Life' စသော ဝတ္ထုများ မှာလည်း ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

ရီမတ်၏ ဝတ္ထုအများစုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြသည်က များ၏။ ‘အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာ’ (All Quiet on the Western Front) ဆိုလျှင် ဂန္ထဝင် ရုပ်ရှင် တစ်ကားအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ‘ချစ်တစ်နေ့ သေတစ်နေ့’ (A Time to Love and a Time to Die) ကိုလည်း ယူနီဗာဆယ် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ အောင်မြင်သော ကားတစ်ကားအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကားကို ဂလုပ်ရုံ (ယခု-ဂုဏ်)တွင် တင်ခဲ့ဖူးသည်။

အီးရစ်မာရီယာရီမတ်၏ ဝတ္ထုများသည် ကမ္ဘာစစ်ကြီးများကို နောက်ခံပြု၍ ရေးဖွဲ့သည်က များ၏။ သူသည် စစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ‘အနိဋ္ဌာရုံ’ကိုသာ မြင်သူ ဖြစ်သည်။ စစ်ကြောင့် ပြာပုံအတိဖြစ်နေသော မြို့ရွာများ၊ ဖရိုဖရဲပြုလဲပျက်စီးနေသော အဆောက်အအုံများ၊ ပြန်လည်ပြုပြင်၍ မလွယ်တော့လောက်အောင် ပျက်စီးချို့ယွင်းသွားသည့် လူတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တများ၊ ပြီးတော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကောင်းသည့် အဖြစ်များနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်များ...။

‘လစွဘွန်းမှာ တစ်ည’ သည်လည်း စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများကို ဖော်ကြားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ ပိုလန်၊ ယူဂိုစလားဗီးယား၊ ချက်ကိုစလိုဗားကီးယား စသော ဥရောပနိုင်ငံများရှိ မြို့ကြီးများ၏ စစ်အတွင်းမြင်ကွင်းများကို ခြယ်မှုန်းထားသော ဝတ္ထုကြီးဖြစ်၏။ စစ်ဆိုသည်မှာ ဒါပါပဲလားဟု သိမြင်နားလည်လာအောင် ဖော်ပြထားသည့် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်လည်း လူ့လောက လူ့ဘောင်အတွင်းမှ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာများ၊ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာများ၊ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာများ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာများ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာများနှင့် များပြားကြီးမားလွန်းလှသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများ။

အမှောင်ရိပ်ကြီး လွှမ်းခြုံနေသော ထိုလောကကြီးထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မှန်မွှားမွှားနှင့် ဝိုးတဝါးနိုင်လွန်းလှသည့် အလင်းရောင်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ လင်းလက်လာခြင်းဖြစ်၍ ပိုးစုန်းကြားကလေးများ ပျံသန်းနေသည်နှင့် တူသည်။ သာယာကြည်နူးစရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဟု ထင်မှတ်ရသော လူ့လောကကြီးထဲတွင် စိတ်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့စရာများကို ကြုံဖန်၍ ရှာဖွေတတ်သော လူတို့၏ သဘာဝကို ဖော်ပြနေသည့် သင်္ကေတများပေတည်း။

‘လစွဘွန်းမှာတစ်ည’သည် အမှောင်ထုကြီးလွှမ်းခြုံနေသည့် လူ့လောက

ကြီးကို မီးမောင်းထိုးပြခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဤအဖြစ်မျိုးသည် လူ့လောက
ကြီးပေါ်သို့ မကြာခဏ ကျရောက်လာလေ့ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျရောက်
လာသည့်အခါတိုင်း လူ့လောကကြီး တစ်ခုလုံး ပျက်သုဉ်းသွားစေနိုင်မည့် ဒုက္ခ
ပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတတ်သည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည့်
ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူများအတွက် မရှိမဖြစ်သော အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုကို
ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည့် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၅၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၂

[၁]

ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဆီသို့ ကြည့်ကာ တွေ့ဝေငေးမောနေမိသည်။ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်။ သင်္ဘောသည် တာဝတ်စံဆိပ်၌ ကျောက်ချ၍ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် လစွဘွန်းမြို့သို့ ရောက်နေသည်မှာ သီတင်းတစ်ပတ်မျှ ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း အကြောင့်အကြ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ထွန်းလင်း တောက်ပနေသည့် အလင်းရောင်များ အပေါ်တွင် နေသားမကျဖြစ်လျက်ပင် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် နိုင်ငံများရှိ မြို့ကြီးများသည် ညပိုင်းဆိုလျှင် ကျောက်မီးသွေးတွင်းကြီးများသဖွယ် မည်းနက်နေကြသည်။ အမှောင်ထဲရှိ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်၏ အလင်းရောင်သည် အလယ်ခေတ်က ပလိပ်ရောဂါထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ ကြောက်နေရသည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် နှစ်ဆယ်ရာစု ဥရောပကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

သင်္ဘောမှာ ခရီးသည်တင် သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းများလည်း တင်ထားပြီးပြီ။ နောက်တစ်ရက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ထွက်လိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိထားသည်။

ထိန်ထိန်ညှိုးနေသော လျှပ်စစ်မီးလုံးများအောက်တွင် အသားများ၊ ငါးများ၊ စည်သွပ်ဘူးများ၊ ပေါင်မုန့်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ထုပ်ကြီးများကို ကရိန်းများနှင့် ချီမကာ သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ ချပေးနေကြသည်။ သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများသည် ခရီးသည်တို့၏ ဝန်စည်စလယ်နှင့် အထုပ်အပိုး

ကို သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထမ်းပိုးပြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပို့ပေးနေကြသည်။ ပင်လယ်ခရီးတစ်ခု ထွက်ရန်အတွက် သင်္ဘောပေါ်တွင် လိုအပ်သလို ကြိုတင် ပြင်ဆင်နေကြခြင်းပေတည်း။

သမ္မာကျမ်းစာ၏ အဆိုအရ ကမ္ဘာပျက်ခါနီး ရေကြီးနေချိန်က နို့အာနှင့် သူမိသားစုသည် သူတို့ဘာသာသူတို့ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် လှေကြီးတစ်စီးနှင့် လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုလှေကြီးသည် ယခု အရှေ့တူရကီနိုင်ငံတွင်းရှိ အာရာရက် တောင်တန်း၌ လှေဆိုက်ခဲ့ရသည်။

ယခု ကျွန်တော့် မျက်စိအောက်၌ ရှိနေသော ဤသင်္ဘောသည် ကမ္ဘာပျက်ခါနီး ခရီးထွက်ရသည့် နို့အာ၏ လှေကြီးနှင့် တူနေပါသည်။ အမှန်တော့လည်း ၁၉၄၂ ခုနှစ်၏ ဤလ ဤရက်များ အတွင်းက ဥရောပတိုက်ဘက်မှ ထွက်ခွာသမျှ သင်္ဘောတိုင်းသည် နို့အာ၏ လှေကြီးနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ဘောများ၏ နောက်ဆုံး ဆိုက်ကပ်နိုင်မည့် အာရာရက်တောင်သည် အမေရိကသာလျှင် ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

ရေကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မြင့်တက်လာလျက် ရှိသည်။ ရေနှင့် တူသော သူတို့သည် ဂျာမနီနှင့် သြစတြေးယားနိုင်ငံများကို သိမ်းပိုက်လွှမ်းမိုးထားသည်။ ပိုလန်နှင့် ပရတ်တွင်လည်း သူတို့ ရောက်နေကြသည်။

အမ်စတာဒမ်၊ ဘရပ်ဆဲလ်၊ ကိုပင်ဟေဂင်၊ အော်စလိုနှင့် ပါရီတို့မှာလည်း သူတို့ လက်အောက်၌ ပြားပြားဝပ်နေကြသည်။ အီတလီနိုင်ငံ၏ မြို့ကြီးများမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ စပိန်နိုင်ငံမှာလည်း လုံးဝ မလုံခြုံသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီ။

ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ ကမ်းခြေသည် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအတွက် နောက်ဆုံး အားကိုးအားထားပြုရာ နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လာသည်။ ဤနေရာသည် အမေရိကသို့ ဝင်ရာ တံခါးပေါက် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤနေရာသို့ ရောက်အောင် မသွားပါက မိမိအတွက် အဘက်ဘက်မှ ဆုံးရှုံးပြီဟု သတ်မှတ်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ထိုနေရာသို့ မရောက်ပါမူ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးများ၊ ပုလိပ်ဌာနများနှင့် အခြား အစိုးရဌာနများ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ကာ သူတို့ ပြုသမျှ ခံကြရဖို့သာ ရှိ၏။ နိုင်ငံဝင်ခွင့် တောင်းပါကလည်း ငြင်းပယ်လိမ့်မည်

ဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင် လုပ်ခွင့်တောင်းပါကလည်း ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ နေထိုင်ခွင့် တောင်းပါကလည်း လုံးဝ ရလိမ့်မည် မဟုတ်။

နောက်ဆုံးတွင် ခြေချုပ်စခန်းများနှင့် ဗျူရိုကရေစီ အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရား ၏ ကြိုးနီစနစ်များ၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရဖို့သာရှိသည်။ ထိုအခါ အထီးကျန်နိုင်ခြင်း၊ အိမ်ကို လွမ်းဆွတ်တသခြင်းစသော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် နပန်းလုံးကြရဖို့သာရှိသည်။

အမှန်တော့လည်း စစ်အတွင်းကာလ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရခြင်းနှင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းသည် ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ ဤအချိန် မျိုးတွင် လူသားတစ်ဦး၏ ကိုယ်ပိုင် ဘဝရပ်တည်မှုသည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ အရေးပါ အရာရောက်ပြီး အဓိကကျသည့် အရာဆို၍ တစ်ခု တည်းသာ ရှိတော့၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ တရားဝင် နေထိုင်ခွင့် ရနိုင် သည့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တစ်ခုပေတည်း။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် 'အက်စ်တိုရစ်ယ် ကစားပိုင်း ခန်းမ' သို့ သွားကာ အပျင်းပြေ လောင်းကစားသည်။ ကျွန်တော့် ဝတ်စုံက သစ်လွင် တောက်ပနေဆဲဖြစ်၍ ကစားခန်းမတွင်းသို့ ဝင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သဘော ပိုက်ကာ ကံကြမ္မာကို အမှီပြုပြီး အရဲစွန့်၍ ငွေညှစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံတွင်း နေထိုင်ခွင့် ဝီဇာသည် နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် သက်တမ်း ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်တွင် တခြားနိုင်ငံများ ဝင်ရောက်ခွင့်ဝီဇာလည်း မရှိကြပါ။ ကျွန်တော် တို့သည် ရှေ့ရေးအစီအစဉ်ကို ပြည်သစ်နိုင်ငံ၌ နေစဉ်ကတည်းက ရေးဆွဲခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါသွားနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို အစွမ်းကုန် စဉ်းစားကြံဆ၍ ရေးဆွဲခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု တာဂပ်စ်ဆိပ်၌ ကျောက်ချထားသည့် သင်္ဘောမှာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ထားသည့် စာရင်းတွင် နောက်ဆုံး သင်္ဘောဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့တွင် လက်မှတ်ခပြည့်ဖို့ ဒေါ်လာသုံးရာကျော်ခန့် လိုနေသည်။ လစွာဘွန်းတွင် ရောက်နေသည့် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်အဖို့ လောင်းကစား ပွဲတွင် ဝင်၍ ကစားပြီး ငွေရှာသည့်နည်းမှ တစ်ပါး အခြားနည်းကလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် လက်မှတ်ခ လိုငွေကလေး ရလိုရငြား

သဘောဖြင့် ကစားဝိုင်းတွင် ဝင်၍ ကြံကြည့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် နိုင်သည့်တိုင်အောင် ဤစိတ်ကူးသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော စိတ်ကူးဖြစ်သည်။ ရယ်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရူးမိုက်သော စိတ်ကူးလည်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ နိုင်ခဲ့ပါမူကား ကျွန်တော်တို့ သည် သဘောပေါ် ရောက်သွားကြဖို့ရှိသည်။ သို့ဆိုလျှင် အလွန် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် ထူးကဲသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အလုပ်မှာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေ ချိန်တွင် အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အလားအလာအပေါ် မျှော် ၍ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့၏ ယုံကြည်ချက်သည် ခိုင်မာမှုရှိသည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲတွင် ရှိနေသမျှ လက်ကျန်ငွေ ခြောက်ဆယ့်ငါး ဒေါ်လာအနက် ငါးဆယ့်ခြောက်ဒေါ်လာ ရှုံးသွားပါသည်။

* * *

အတော်ကလေး ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ သဘောဆိပ်တွင် လူသူ အသွားအလာ ကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ကျွန်တော် ရပ်နေသည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရ သည်။ ပထမတော့ သူသည် ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ လမ်းသလားနေသည်။ နောက်တော့ တစ်နေရာ၌ ရပ်ကာ သဘောဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်လိုပင် သောင်တင်နေသည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန် တူသည်ဟူသောအတွေးဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အား နောက်ထက် ဂရုတစိုက် ကြည့်မနေမိတော့ပါ။

နောက် အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့် ဖြစ်လာသည်။ စောစောကလူသည် ကျွန်တော့်အား ရပ်၍ ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲက ခံစားသိရှိလာရသည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦးသည် သူ့ရင်ထဲ၌ အမြိုကိန်းအောင်းနေသော 'ပုလိပ်ကြောက်စိတ်' ကို ဘယ်တော့မှ ဖျောက်၍ မရ။ သူ အိပ်ပျော်နေခိုက်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် သူ့အတွက် တခြား ကြောက်လန့် စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့သည့် အချိန်ကာလမျိုးမှာပင်ဖြစ်စေ ထို ကြောက် စိတ်ကတော့ ရှိနေမြဲဖြစ်သည်။

ဤစိတ်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ အသာလှည့်လိုက်သည်။

ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့သည့် လူတစ်ယောက် ပုံမျိုးဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်ကာ သင်္ဘောဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဘာမှမရှိသည့်လူတစ်ယောက်နှင့် တူအောင် အစွမ်းကုန် ဟန်ဆောင်ထားသည်။

ခဏမျှ အကြာတွင် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာနေသည့် ခြေသံများ ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများကို မြန်မြန် မလျှောက်မိအောင် သတိပြု၍ ထိန်းချုပ်ထားသည်။ တကယ်လို့ ငါအဖမ်းခံရရင် ရှည်ဆီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကြောင်းကြားရမလဲဟုလည်း တွေးတောလာသည်။

ဆိပ်ခံတံတား၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် အိမ်ငယ်များ အစီအရီ တန်းလျက် ရှိသည်။ ညပိုင်းတွင် အိပ်မောကျနေကြသည့် လိပ်ပြာများနှင့် တူလှပါသည်။ အိမ်များဆီသို့ ပြေးသွားပြီး မြွေလိမ်မြွေကောက် ဖြစ်နေသည့် လမ်းကြိုလမ်းကြားများအတွင်းသို့ ဝင်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား။ သို့သော်လည်း အိမ်များသည် ကျွန်တော် ရောက်နေသည့်နေရာနှင့် များစွာ အလှမ်းဝေးနေဆဲဖြစ်သည်။

နောက်မှ လူသည် ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့အရပ်အမောင်းသည် ကျွန်တော့်ထက် အနည်းငယ်မျှ ပုသည်။ “ခင်ဗျား ဂျာမန်လား” ဟု ဂျာမန်စကားဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သော်လည်း ရပ်တန့်ခြင်း မပြု၊ ရှေ့သို့ ဆက်သွားသည်။

“ဩစတီယန်လား”

ကျွန်တော်က အဖြေမပေး။ ယခင်ကနှင့်စာလျှင် တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးလာနေသော အိမ်များဆီသို့ မျှော်ကြည့်လာသည်။ ဂျာမန်စကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်သည့် ပေါ်တူဂီပုလိပ်များ အများအပြားရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်။

“ကျွန်တော် ပုလိပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျ” ဟု ထိုလူက ပြောသည်။

ကျွန်တော် သူ့စကားကို မယုံကြည်ပါ။ သူသည် အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဥရောပဘက်၌ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် လူများ အဖမ်းအဆီးကို ကျွန်တော် ခံဖူးခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်ထံတွင် စာရွက်စာတမ်းများ အပြည့်အစုံတော့ ရှိသည်။ ပါရီ

တွင် ပရဂ်မှလာသည့် သင်္ချာဆရာတစ်ဦးက လုပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်ပြီး မဆိုးလှသည့် စာရွက်စာတမ်း အတုများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စေ့စေ့စပ်စပ် ပိုက်စိတ်တိုက်၍ စိစစ်ခြင်းကိုတော့ ခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ခင်ဗျား သင်္ဘောကို ရပ်ကြည့်နေတာ ကျွန်တော် မြင်တယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “အဲဒါ မြင်တော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက...”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ချက် အကဲခတ်သည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ပုလိပ်တစ်ယောက်နှင့်တော့ မတူပါ။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်အား ဖမ်းခဲ့သည့် အရပ်ဝတ် ပုလိပ်သားကို သတိရလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်အား ဖမ်းခဲ့သည်မှာ ဘောဒီးရော့စ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုပုလိပ်သည် ကိုယ်ချင်းစာတရား လုံးဝကင်းမဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်များက နောက်တစ်နေ့တွင် ဘောဒီးရော့စ်အား သိမ်းပိုက်တော့မည်ကို အသေအချာ သိနေပါလျက်နှင့် ကျွန်တော့်အား ဇွတ်အဓမ္မ ဆွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်ပြီး နာရီ အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် သနားကြင်နာတတ်ပုံရသော အချုပ်ခန်းစောင့်က လွတ်ပေးလိုက်၍သာ ကျွန်တော် လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျား နယူးယောက်ကို သွားချင်နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု သူက မေးသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်မဖြေပါ။ အိမ်များနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကွာတော့သည်။ ကျွန်တော် လွတ်ဖွယ်ရာရှိသည်။ အကယ်၍ လိုအပ်ပါက သူ့အား လက်သီးနှင့် ထိုးလှဲလိုက်ပြီး ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။

“ဒီမယ်ဗျ” ဟု ပြောကာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲ နှိုက်ပြီး ထုတ်ပြသည်။ “ဒီမယ် တွေ့လား၊ သင်္ဘောလက်မှတ် နှစ်စောင်”

ကျွန်တော် လက်မှတ်များကို မြင်သည်။ အလင်းရောင်က အားနည်းသဖြင့် လက်မှတ်ပေါ်၌ ရေးထိုးထားသည့် စာများကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း လက်မှတ်အစစ်များ ဖြစ်သည်မှာကတော့ သေချာသည်။ အခုကျတော့လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်ပြီး စကားပြောလျှင် လုံခြုံမှု ရှိသည်ဟု ယူဆနိုင်လာသည်။

“ဒါတွေ ပြနေတာက ဘာသဘောလဲဗျ” ကျွန်တော်က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် မေးသည်။ ကျွန်တော် ပေါ်တူဂီစကားကို အနည်းငယ်မျှ

ပြောတတ်ဆိုတတ် ရှိနေသည်။

“ခင်ဗျား ယူချင်ရင် ယူနိုင်တယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်မှာ အသုံးမလိုတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားမှာ အသုံးမလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အသုံးမလိုတော့လို့ မလိုဘူး ပြောတာပါ”

ကျွန်တော် သူ့အား ပြူးတူးပြီတဲ့ မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေမိပါသည်။ သူ ပြောနေပုံကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ပုလိပ် သားတစ်ယောက် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ အကယ်၍ သူသည် ကျွန်တော့်အား ဖမ်းလိုပါက ဤမျှလောက်အထိ လှည့်ကွက်တွေ လုပ်နေစရာ မလိုပါ။

သို့သော်လည်း ဤလက်မှတ်များသည် အစစ်များဖြစ်ပါမူ သူ ဘာကြောင့် အသုံးမလိုတော့ဟု ပြောနေရပါသနည်း။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အား ပေးနေရသနည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော တွန်းအားကြောင့် တုန်လှုပ်လာသည်။

“ကျွန်တော် မဝယ်နိုင်ဘူးဗျ” ကျွန်တော်က ဂျာမန်စကားဖြင့် ပြန်ပြော သည်။ “အခုအချိန်မှာ လက်မှတ်က သိပ်တန်ဖိုးတက်နေပြီ။ လစွဘွန်း မြို့ထဲ မှာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် လူချမ်းသာတွေ အများကြီး ရောက်နေတယ်။ သူတို့ ကတော့ ခင်ဗျား တောင်းသလောက် ပေးမှာပဲ။ ခင်ဗျား လူမှားပြီး ရောက်လာ သလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်က ဒီလက်မှတ်တွေကို မရောင်းချင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က လက်မှတ်များကို ထပ်မံ၍ ကြည့်သည်။

“အစစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

သူသည် လက်မှတ်များကို ကျွန်တော့် လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ လက်မှတ်များသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်သံပေးနေ ကြသည်။ အတုတော့ မဟုတ်။ အစစ်များ ဖြစ်သည်။

ဤလက်မှတ်များကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းသည် ဘဝတစ်ခု ပျက်စီးခြင်းနှင့် လွတ်မြောက်ခြင်းကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်တွင် အမေရိက ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇာ မရှိပါက ဤလက်မှတ်များကို ကျွန်တော် သုံးနိုင် မည် မဟုတ်။ သို့တစေလည်း မနက်ဖြန် မနက်တွင် ဤလက်မှတ်များကို ပြု၍ ဗီဇာရအောင် ကြိုးစားမည်ဆိုလျှင် ရနိုင်စရာ အလားအလာ အများကြီး

ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ဝိဇာမရသည့်တိုင်အောင် ဤလက်မှတ်များကို ရောင်းလိုက်မည်ဆိုပါက နောက်ထပ် ခြောက်လခန့် မကြောင့်မကြ နေနိုင် ဖွယ်ရာရှိ၏။

“ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ရေရွတ်မိသည်။

“ခင်ဗျား ယူချင်ရင် ယူပါ” ဟု သူက ပြောသည်။ “တစ်ပြားမှ ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက် လစွာဘွန်းက ထွက်တော့မှာ၊ ဒီကိစ္စမှာ စည်းကမ်းချက် တစ်ချက်ပဲရှိမှာပါ”

“စည်းကမ်းချက်က ဘာလဲ”

“ဒီည ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မနေချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ အဖော်အဖြစ် နေပေးရမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိုးလင်းချိန်အထိပေါ့”

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ”

“တခြား ဘာမှ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တခြား ဘာမှ မလိုတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့အား မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေမိ သည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့လို အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသူများသည် အချိန်မရွေး တစ်ပိုင်းတစ်စစီ ဖြစ်သွားနိုင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အထီးကျန်နိုင်မှုသည် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင် ပြင်းထန်လှ၏။ ယင်း အထီးကျန်နိုင်မှုသည် အလွန်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်။ အဖော်ကင်းမဲ့မှုသည် အထီးကျန်နိုင်နေသော လူများအား ဘဝပျက်သည်အထိ ဒုက္ခပေးတတ်သည်။

အလွန်အမင်း အထီးကျန် ဖြစ်နေချိန်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်စေကာမူ တစ်ခဏမျှတွဲ၍ နေထိုင် ခွင့် ရလိုက်ပါက မိမိကိုယ်ကို သတ်သေခြင်းမှ ရှောင်လွှဲနိုင်သည်။ ဤတစ်ချက် ကို ကောင်းစွာနားလည်နေသော ကျွန်တော်သည် သူ့အဖြစ်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သည်။ ဤကိစ္စရပ်မျိုးတွင် လူများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူညီမှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း နားလည်ထားကြသည်။

“ခင်ဗျားက အခု ဘယ်မှာ နေသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

သူသည် မတုန်မလှုပ် လုပ်နေသည်။ “ကျွန်တော် ဟိုကိုတော့ သွားချင် စိတ် မရှိတော့ဘူး၊ အခုချိန်ထိဖွင့်တဲ့ အရက်ဆိုင်များ တစ်ဆိုင်တလေ မရှိတော့ဘူးလား မသိဘူး” ဟု ရေရွတ်သည်။

“မရှိဘဲတော့ မနေပါဘူး။ တစ်ဆိုင်တလေတော့ ရှိမှာပေါ့”

“စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို လက်ခံတဲ့ နေရာမျိုးကော မရှိဘူးလား၊ ပါရီမှာတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကဖီး ဒီလာရီစုံ စားသောက်ဆိုင်မျိုးလေ”

သူ ပြောသည့် ကဖီး ဒီလာရီစုံကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရုသ် သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ အိပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ကော်ဖီ တစ်ခွက်ဖိုးလောက် မှန်မှန်ပေးနိုင်လျှင် စိတ်တိုင်းကျ နေခွင့်ပေးသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် သတင်းစာများကို ခင်း၍ လဲလျောင်းနေနိုင်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စားပွဲများပေါ်၌ မအိပ်ခဲ့ပါ။ ကြမ်းပေါ်၌ အိပ်လျှင် လိမ့်ကျ လိမ့်မည် မဟုတ်။

“ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မသိ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် လိမ်ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ တစ်နေရာပဲ သိတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြရအောင် အခုအချိန်ထိ ဖွင့်ချင်လည်း ဖွင့်မှာပါ”

သူသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးမှ ဖြတ်လာသော အငှားကားတစ်စီးကို ဆီး၍တားသည်။ ကျွန်တော့်အား ဇဝေဇဝါ မျက်နှာထားဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကြိုးစားကြည့်ပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ သူက ယာဉ်မောင်းအား လိပ်စာ ပြောပြသည်။ ယနေ့ည ပြန်မလာနိုင်တော့ဟု ရုသ်ထံ အကြောင်းကြားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်နေမိပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် များစွာ ခေါင်းရှုပ်လျက် ရှိသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားကာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ယခု ကြုံနေရသော အဖြစ်သည် အမှန်တကယ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော။ ကျွန်တော်တို့၏ဘဝသည် ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်လိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ဟု ယူဆနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်သော အရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်မြောက်မည့် အခြေအနေ ရှိနေသည်။ ထိုအတွေး ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ဤလူစိမ်းအား

မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အငှားကားသည် 'ပရာကာဒူ ကော်မာစီယို' ရပ်ကွက်ကို ကွေ့ပတ်လာခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် ဆင်ခြေလျော လမ်းကြိုလမ်းကြားများ အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ လစွဘွန်းမြို့၏ ဤအပိုင်းကို ကျွန်တော် မရောက်ဘူးခဲ့ပါ။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ ပြတိုက်များနှင့်သာ ရင်းနှီးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာများတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ပြပါဟု တောင်းမည့်သူ မရှိ။ ထိုနေရာများ၌ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် လူသားတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြု ခံနေရသည့် အခြေအနေ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကွေ့ကောက်နေသော လမ်းများအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ငါးနံ့များ၊ ကြက်သွန်ဖြူနံ့များ၊ ညပန်းနံ့များကို ရှူရှိုက်နေကြရသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာနေသော လရောင်အောက်တွင် စိန့်ဂျော့ရဲတိုက်သည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ သင်္ဘောဆိပ်ကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ အောက်ဘက်တွင် မြစ်ပြင်သည် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ မြစ်ပြင်သည် လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် ရှင်သန်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းလျက်ရှိသည်။ မြစ်ရေသည် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာဆီသို့ စီးဝင်သည်။ သမုဒ္ဒရာသည် အမေရိက။

ကျွန်တော်က ရပ်လိုက်သည်။ "ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လှည့်စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"ဟု ပြောမိသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ"ဟု သူက ဖြေသည်။

"လက်မှတ်တွေ ပြပြီး လိမ်တာမျိုးကို ကျွန်တော် ပြောနေတာ" သူသည် ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် သူ့လက်မှတ်များကို ပြန်ယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

"မဟုတ်ပါဘူး"ဟု သူက ပြောသည်။ "ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လိမ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး"

သူသည် သစ်ပင်အုပ်အုပ်များ ဝိုင်းရံထားသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒီနေရာပဲ၊ အခုအချိန်ထိဖွင့်တုန်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူး။ ဒီဆိုင်ရဲ့ ဖောက်သည်တွေဟာ အားလုံး နိုင်ငံခြားသားတွေချည်းပဲ၊ သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို

မနက်ဖြန် သင်္ဘောနဲ့ လိုက်မယ့်သူတွေလို့ ထင်ကြမှာ၊ ပေါ်တူဂီမှာ နောက်ဆုံး ညနေတဲ့အနေနဲ့ ပျော်ပွဲ ကျင်းပနေတယ်လို့ပဲ တွက်ကြမှာ”

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ဖွင့်သော စားသောက်ဆိုင်မျိုး ဖြစ်သည်။ အထဲတွင် ကပွဲခန်းမ ရှိသည်။ အပြင်ဘက်မျက်နှာစာတွင် တခမ်းတနားပြင် ဆင်ထားသည်။ ဂီတာတီးသံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သီချင်းဆိုသံကို ကြားနေရပါသည်။ ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာ၌ ခင်းထားသည့် စားပွဲများတွင် နိုင်ငံခြားသားများက နေရာယူထားကြသည်။

စားပွဲတစ်လုံးတွင် ညခင်းဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အဖြူရောင် ညစာဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်နေကြ သည်။ ဆင်ခြေလျှောက် အစွန်းတစ်ဖက်တွင် စားပွဲ တစ်လုံးသာလျှင် လွတ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုစားပွဲ၌ ထိုင်ကြပါသည်။ လစွဘွန်းမြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့နေရ၏။ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် အောက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ လမ်းများ၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ ဆိပ်ခံတံတားများ၊ ပြီးတော့ နီအာ၏ လှေကြီးနှင့်တူနေ သည့် သင်္ဘော။

“သေပြီးတဲ့နောက် ရှင်သန်တဲ့ ဘဝကို ခင်ဗျား ယုံကြည်သလား”ဟု လက်မှတ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အား မေးသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အား လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ထံမှ ဤစကားမျိုး ကြားရ လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့။ “ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးဗျာ”ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းကတော့ ‘မသေခင် ဘဝရှင်သန်မှု’ အကြောင်းကို တွေးနေတာနဲ့ပဲ တခြား ဘာကိုမှ မတွေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် အမေရိကရောက်မှပဲ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကြောင်းကို ကျကျနန တွေးရတော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်က သူပေးမည်ဟု ပြောထားသော သင်္ဘောလက်မှတ်များကို သတိရစေရန် ရည်စူး၍ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မလိမ်ပါဘူး”ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် သည်။ ကျွန်တော် သူ့ဘာပြောပြော နားထောင်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သို့ သော်လည်း အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးဖို့ကတော့ မစဉ်းစားနိုင်။ ကျွန်တော့် စိတ် ကို လုံးဝတည်ငြိမ်ခြင်း မရှိ။ အောက်ဘက်တွင် သင်္ဘောက ရှိနေသည် မဟုတ်

ပါလား။

ထိုလူကတော့ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ မျက်လုံးများဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည် နှင့် တူသည်။ ထို့နောက် အတွင်းဘက်မှ ဂီတာသမား ထွက်လာသည့်အခါ သူလည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသူလိုဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က ချပ်ဝပ်စ်”ဟု သူက ပြောသည်။ “ကျွန်တော့် နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲက နာမည်၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်ရင်းလိုဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တော်တော်ကြာကြာ နေခဲ့ဖူးသလား”

“သူတို့က ခွင့်ပြုသလောက်ပဲ နေခဲ့ရတာပါ”

“အချုပ်နဲ့ နေခဲ့ရတာလား”

“စစ်ဖြစ်ချိန်မှာ လူတိုင်းဟာ ဒီလိုပါပဲ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံး အတူတူပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က တော့ ပျော်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩဖြစ်ကာ သူ့အား ရှုည့်ကြည့်သည်။ သူ ပါးစပ်က ပြောနေသည့် စကားနှင့် အမူအရာမှာ တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ပျော်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ”ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ခြေချုပ်စခန်းမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟို အလျင်တုန်းကပါ”

“၁၉၃၉ ခုနှစ်လား၊ ပြင်သစ်မှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်ကြီးမဖြစ်ခင် တစ်နှစ်က နွေရာသီမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒါတွေကို ပြောပြနိုင်ဖို့ လူတစ်ယောက် လိုနေတာပဲ။ ဒီမှာကတော့ ကျွန်တော့်မှာ အသိ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်ရင် ကျွန်တော် အားလုံးကို ပြန်ပြီး သတိရလာမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါတွေကို မမေ့တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် စကားပြောစရာ အဖော်ကလေးတစ်ယောက် ရှိချင်နေတာပါ”

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ “ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ် နော်” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “နားလည်ဖို့ မခက်ပါဘူး”

မစွတာချုပ်ဝပ်ရယ်”

“နားလည်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟု သူက ဒေါသတကြီး ပြန် ပြောသည်။

“သူက အခန်းထဲမှာ ပက်လက်လှဲနေတယ်၊ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံး ပိတ်ထားတယ်၊ သူ လှဲနေတာက သစ်သားခေါင်းတစ်လုံးထဲမှာဗျ။ သူက သေနေပြီ။ သူ့ ဘဝဟာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကို ဘယ်သူက နားလည်နိုင်မှာလဲ၊ နားလည်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားလည်း နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော် လည်း နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း နားမလည်ဘူး။ နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့လူဟာ လူလိမ်ပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သူ့စကားကိုသာ စောင့်၍ နားစွင့်နေသည်။ အခုလို အခြေအနေမျိုး၌ ရောက်နေသည့် လူစားမျိုးနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏ တွဲ၍ ထိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံဟု မရှိသည့် လူတစ်ယောက်သည် အရှုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ မခံနိုင် ဖြစ်လေ့ ရှိသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့အား မည်သည့်အရာကမှ စိတ်အား ပြန်လည် တက်ကြွလာအောင် မလုပ်နိုင်။ စိမ်းနေသော နိုင်ငံသည် ကြောက်စရာ ကောင်း လောက်အောင်ပင် ပို၍ စိမ်းလာတတ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၌ နေခဲ့ရသည်က ယင်း အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါး နာဇီ အကျဉ်း စခန်းတစ်ခု၌ အသတ်ခံရကာ စခန်းထဲမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီဟူသော သတင်း ကို ကျွန်တော် ရခဲ့သည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲမှ ကျွန်တော့် အမေ၏ မျက်လုံး များသည် ကျွန်တော့်အား အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်” ဟု ချုပ်ဝပ်ရယ်က ပို၍ တည်ငြိမ်သော လေသံ ဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပြောသည်။ “စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အကြောက်ဟာ ဘာတွေ လဲဆိုတာကျတော့ ခင်ဗျားသိမှာပါ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် ပုစွန်ကြော်များ အပြည့်ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်တစ်လုံး ယူလာသည်။ ထိုအခါ မှပင် ကျွန်တော် အလွန်အမင်း ဆာနေသည်ကို သတိပြုမိလာသည်။ နေ့လယ် စာ စားချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် ဘာမှမစားခဲ့ရသေးသည့် အဖြစ်ကိုပါ သတိ ရလာသည်။

ကျွန်တော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေသော ချပ်ဝပ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်မိပါသည်။

“စားပါ” ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော် စောင့်ပါမယ်”

သူသည် ဝိုင်နှင့် စီးကရက်များထပ်မှာသည်။ ကျွန်တော်က ပုစွန်များကို ကသောကမော့ စားနေမိသည်။ ပုစွန်များမှာ လတ်ဆတ်လှပါဘိခြင်း။ “ကျွန်တော့် ခွင့်လွတ်ပါဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။ “ကျွန်တော် သိပ်ဆာလွန်းလို့ပါ”

စားနေစဉ်အတွင်း ချပ်ဝပ်၏ အရိပ်အခြည်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်သည်။ သူသည် လစွဘွန်းမြို့ ရှုခင်းကို ငေးမောနေသည်။ မျက်နှာထားသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ အခုလိုကျပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် သူ့ကို ခင်မင်တွယ်တာစိတ် ဖြစ်မိပါသည်။ လူတို့ ပြုကျင့်အပ်သော ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ တာဝန် ဝတ္တရားများဟူသော စာအုပ်က ဘာတွေပဲ ရေးထားထား၊ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆာချိန်တန်လျှင် ဆာမည်သာဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကို သူ သဘောပေါက် နားလည်ပုံ ပေါ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်ကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ထားလိုက်ပြီး စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက် မသောက်ရသည်မှာ ကြာပြီ။ တမင်သက်သက် မသောက်ဘဲ ငွေကို ချွေတာသည့်အနေဖြင့် ဖြတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကစားဝိုင်းတွင် ပိုမို၍ လောင်းနိုင်ရန်အတွက် ချွေတာ စုဆောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

* * *

“ကျွန်တော့် စိတ်မှာ အကြောက်ဝင်လာတာဟာ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ နွေဦးပေါက်က တည်းကပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ”ဟု ချပ်ဝပ်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည် ဖြစ်လာတာ ငါးနှစ် ကျော်သွားပြီ၊ ၃၈ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတုန်းက ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ရောက်နေသလဲ”

“ပါရီမှာ”

“ကျွန်တော်လည်း ပါရီမှာပဲ၊ မျှော်လင့်ချက် ဟူသမျှ စွန့်လွှတ်လိုက်တဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ၊ မြူးနစ်စာချုပ် မချုပ်ခင်ပေါ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြောက်စိတ်တွေဟာ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ပြေပျောက်သွားတဲ့ အချိန်ပဲ၊ စစ်ဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာလည်း သိနေတယ်၊ ဂျာမန်တွေ ဝင်လာတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို

ဖမ်းတော့မယ် ဆိုတာလည်း သိနေတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကြမ္မာပဲလို့ သဘောထားပြီး နေလိုက်ရတဲ့ အချိန်ပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ်၊ အချိန်က ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်အောင် လှိုင်းလုံးတွေ ထနေတဲ့ အချိန်ပဲ၊ အတော် တော့ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်ပဲ၊ နောက် တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာလို့ ဂျာမန်တွေ တကယ် ဝင်လာတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတဲ့လူတွေ အနည်း အပါးတော့ ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ဒီနောက်တော့ မြူးနစ်စာချုပ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်”ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ပြောသည်။ “အဲဒီနှစ် ဆောင်းရာသီမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘဝ အာမခံချက် အသစ်ကလေး တစ်ခု ရလာပြန်တယ်။ ဘဝက သာယာလာတယ်၊ အေးချမ်း လာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သတိဆိုတာ မရှိတော့ပြန်ဘူး။ အဲဒီနှစ်က ပါရီမြို့မှာ သစ်အယ်ပင်တွေ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပွင့်တာ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးသလား။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းဟာ သာယာယစ်မှုမှ နောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ လူစိတ်လည်း ပြန်ဝင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးဆုံး က ဘာလဲ သိလား၊ လူလို နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့ ကိစ္စပဲဗျ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့် ကို တရားမဝင် ဝင်ရောက်မှုနဲ့ ပုလိပ်က ဖမ်းပြီး ချုပ်ထားလိုက်တာ သီတင်းပတ် လေးပတ် တောင်ကြာတယ်၊ ကြုံရတဲ့အဖြစ်ကတော့ ထုံးစံ အတိုင်းပါပဲ၊ ပြင်သစ် ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘေဆဲလ်မြို့နားကနေပြီး နယ်စပ်ကို ဖြတ်သွား ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်ပုလိပ်က ဖမ်းဆီးပြီး ပြန်ပို့တယ်၊ ပြင်သစ် ပုလိပ်က ထပ်ဖမ်းပြီး နေရာသစ်တစ်နေရာကို ပို့ပေးတယ်၊ အဲဒီနေရာကနေပြီး ဟိုတစ်ဖက် နိုင်ငံထဲ ဝင်ခိုင်းတယ်၊ ဟိုဘက် ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက် ပြန်ရော၊ ဒီဖြစ်စဉ် မျိုးတွေကို ခင်ဗျားလည်း ကြုံဖူးနေတာပဲလေ။ သိမှာပေါ့၊ လူစစ်တုရင် ကစားပွဲကြီးနဲ့ မတူဘူးလား”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ စစ်အတွင်းမှာကတော့ ဒီအဖြစ်မျိုးဟာ ရယ်စရာ ပြက်လုံးတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်။ ဆွစ်ဇာလန် အကျဉ်းထောင်တွေဟာ ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံးပဲနော်။ တကယ့် ဟိုတယ်ကြီးတွေ ကျနေတာပဲ”

ကျွန်တော် အစားကို ထပ်စားပြန်တယ်။ ဆွစ်ဇာလန် အကျဉ်းထောင် ထဲ နေခဲ့ရစဉ်က ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် သတိရမိ သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဘာကြောင့်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသနည်း။ ဂျာမန်

အကျဉ်းထောင် မဟုတ်၍ ဖြစ်ပါသည်။

“နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်တော့ သူတို့က ပြောတယ်”ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောသည်။ “နောက်တစ်ခါ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေ မပါဘဲနဲ့ ဝင်လာလို့ ဖမ်းမိရင် ကျွန်တော့်ကို ဂျာမနီ ပြန်ပို့မယ်တဲ့၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လိုက်တဲ့ စကားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကြောက်တာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ သူတို့ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲဆိုတာ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ညညကျရင် အိပ်မက်မက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ဂျာမနီမှာ ရောက်နေတယ်၊ အက်စ်အက်စ်လို့ခေါ်တဲ့ နာဇီ လျှို့ဝှက်ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေတယ်။ အဲဒီ အိမ်မက်ကိုချည်း မကြာခဏ မက်မက်နေတော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားမှာ ကြောက်လာတယ်၊ ခင်ဗျားကော အဲသလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံဖူးသလား”

“ကြုံဖူးတာ ပေါ့ဗျာ၊ ကြုံဖူးလွန်းလို့ အဲဒီအကြောင်း ကျမ်းတစ်စောင် တောင် ရေးနိုင်လောက်တယ်”ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပါသည်။

“တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော် နေခဲ့တဲ့ သြစနာဘရပ်မြို့သို့ ပြန်ရောက်နေတယ်။ ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ အခုထိ ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့အခန်းထဲမှာ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမကတော့ ဖျားနေတယ်။ သူ့ခမျာ ပိန်လိုက်တာ ကျူးရိုးလေး တစ်ချောင်း ထောင်ထားသလိုပဲ၊ သူက ငိုနေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လန့်နိုးလာတော့ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေတယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့မတွေ့တာ၊ သူ့သတင်း မကြားရတာ ငါးနှစ်တိတိ ရှိသွားပြီ။ ကျွန်တော်က စာမရေးတာလည်း ကြာလှပြီ။ စာကလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေးလို့ ဖြစ်မှာလဲဗျာ။ စာထည့်လိုက်ရင် စာရောက်မယ် မရောက်ဘူးဆိုတာ အတိအကျမှ မသိဘဲ၊ ကျွန်တော် ထွက်မလာခင်ကတော့ ကွာရှင်းပြတ်စဲတဲ့ ဖြတ်တမ်းဖြတ်စာတစ်စောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကလည်း သူ လုပ်ရလွယ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ”

ချပ်ဝပ်ငံသည် စကားကို ဖြတ်ကာ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ သူ ဘာကြောင့် ဂျာမနီမှ ထွက်ရသလဲဟူသော မေးခွန်းကို ကျွန်တော်က မမေးပါ။ ဂျာမနီမှ ထွက်လာရသော အကြောင်းများသည် အများကြီး ရှိနိုင်သည်။ ဘယ်အကြောင်းမှလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ အကြောင်း

အားလုံးသည် မတရား အလုပ်ခံရ၍သာ ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

အမှန်တော့လည်း အနှိပ်စက်ခံ သားကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်လာရခြင်း သည် စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါ။ သူသည် ဂျူးလူမျိုး တစ်ဦးဖြစ်၍ သို့မဟုတ် နာဇီများအား ဆန့်ကျင်သည့် နိုင်ငံရေးပါတီဝင် တစ်ဦးဖြစ်၍ သို့မဟုတ် ဩဇာ အာဏာ ကြီးမားလာသူများထဲ၌ သူ့အား မုန်းတီးနေသည့် ရန်သူများရှိ၍ စသည် အကြောင်းများထဲမှ အကြောင်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်လာဖို့သာ ရှိပါသည်။ ယခု အချိန်တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ လူတစ်ယောက်အား အကျဉ်းစခန်း ပို့ဖို့ သို့မဟုတ် သတ်ဖြတ်ဖို့ အကြောင်းပြစရာတွေ အများကြီးရှိနေသည် မဟုတ် ပါလား။

“ကျွန်တော် ပါရီကို ပြန်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်” ဟု ချပ်ဝင်က ဆက်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်မက်ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ အေးချမ်း ရတယ်လို့ကို မရှိတော့ဘူး။ ဒီအိမ်မက်ကလည်း အမြဲပြန်ရောက်လာနေတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြူးနစ်စာချုပ်ဟာ တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ အနံ့ကလေးတော့ ရှုလိုက်ရပါရဲ့ မီးဖိုတစ်ဖိုကို မျက်စိနဲ့ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရခင် မီးခိုးနံ့ကို ရှုရသလို အဖြစ်မျိုးပေါ့ဗျာ”

“အဲ နွေဦးလည်း ပေါက်လာရော လူတိုင်းက စစ်ကြီးဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာ ရိပ်မိလာကြတယ်။ သံတမန်ဆိုတဲ့ လူတွေကတော့ သူတို့ မျက်လုံး တွေကိုမှိတ်ထားပြီး သူတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိမ်မက်တွေကို ဇွတ် အတင်းမက်နေတုန်းပေါ့။ ဒုတိယ မြူးနစ်စာချုပ်၊ တတိယ မြူးနစ်စာချုပ် ဆိုတာ တွေ ပေါ်လာဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အလကားပဲ။ နောက်ဆုံး ကျတော့ စစ်ပဲဖြစ်လာတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာ တတ်တဲ့ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်နေတဲ့ လူအရေအတွက်ဟာ အလျင့်အလျင် ခေတ်တွေကထက် ပိုပြီးများလာနေ တယ်”

“တကယ် ဖြစ်လာတာတွေကလည်း ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍ ပြောသည်။

ချပ်ဝင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တစ်ကြိမ် ကြုံဖူးတယ်။ ပါရီမှာနေ တုန်းကပေါ့။ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ တရားဝင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစ်စောင် ကျွန်တော့်

လက်ထဲ ရောက်လာတယ်။ လက်မှတ်က ချပ်ဝပ်ခိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ဗျ။ ကဖီးဒီလာရိန် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံမိခဲ့တဲ့ သြစတြေးလျန်လူမျိုး တစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ လက်မှတ်ပေါ့။ သူ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်နဲ့ သူ့ငွေတွေကို ကျွန်တော့် လက်ထဲ အပ်ပြီး သေသွားရှာတယ်။

“သူက ကျွန်တော့် အလျင်သုံးလလောက် ရောက်တဲ့လူ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင် လောင်ဗရီပြတိုက်ကို သွားပြီး စိတ်ပြေလက် ပျောက်သဘောနဲ့ စိတ္တဇပန်းချီကားတွေ ကြည့်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီပန်းချီကား တွေကို ကြည့်ရတာ စိတ်အင်မတန်အေးချမ်းတာပဲ။ ပန်းချီကားချပ်တွေထဲက ဝင်းလက်နေတဲ့ နေရောင်ခြည်နဲ့ ငြိမ်ဆိတ်အေးချမ်းလှတဲ့ ရှုခင်းတွေဟာ စိတ်ကို အင်မတန် ကြည်နူးစေတာပဲ။ ဒီလက်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး အခုလို ထူးခြားပြောင် မြောက်ပြီး လူ့စိတ်ကို သာယာအေးမြစေတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ အခုချက်ချင်း သတ်ကြ ဖြတ်ကြဖို့ တာစူနေကြတဲ့ လူတွေနဲ့ တစ်မျိုး တစ်နွယ်တည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ထင်မိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ပန်းချီ ကားတွေ ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ။

“နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပိုင်ရှင် ချပ်ဝပ်ခိုတဲ့ လူဟာ ပန်းချီဆရာ မိုနေရဲ့ ပုံတွေကို မကြာမကြာ ရုပ်ကြည့်တာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်သူနဲ့ စကား စမြည် ပြောမိတယ်။ သူက သူ့ပန်းချီကားတွေအပါအဝင် သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံး ကို နိုင်ငံပိုင် လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ ထွက်ပြေးရတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့အနေနဲ့ စိတ်ထိခိုက်တဲ့အမှုအရာကိုတော့ မပြဘူးဗျ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ ပြတိုက်ထဲက ပန်းချီကားတွေကို သူပိုင် ပန်းချီကားတွေလို့ သဘောထားနေတဲ့ အမှုအရာကိုတော့ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

“ဒီလူဟာ လူထူးဆန်း တစ်ယောက်ပဲဗျသိလား၊ စကား သိပ်နည်းတယ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ သဘောလည်း ရှိတယ်။ သူ ထွက်ပြေး လာတော့ ငွေများများယူလာနိုင်ခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူစုဆောင်းထားတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ တံဆိပ်ခေါင်းဆိုတာကလည်း ဝှက်လို့ လွယ်တယ် မဟုတ်လား၊ စိန်တွေ ဝှက်ရတာထက် ပိုပြီးလွယ်တာ အမှန်ပဲဗျ။ တကယ်လို့ စိန်တွေကို ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနပ်တွေထဲမှာ ဝှက်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ လမ်းလျှောက်ရတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ တံဆိပ်ခေါင်းဆိုတာကတော့ အဖိုးတန်မှ မဟုတ်တာ”

“တံဆိပ်ခေါင်းတွေကို သူဘယ်လို ဝှက်ပြီး ယူလာသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်တစား မေးမိပါသည်။

“စာအိတ်ဟောင်းတွေထဲ ထည့်ယူလာတာ၊ အကောက်ခွန် အရာရှိတွေက စာတွေကိုတော့ စစ်တယ်၊ စာအိတ်တွေကိုတော့ မစစ်ကြဘူး”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”ဟု ကျွန်တော်က မှတ်ချက် ချမိပါသည်။

“ပြီးတော့ သူနဲ့အတူတူ ပုံတူပန်းချီကားတစ်ခုလည်း ပါလာတယ်။ ခဲပန်းချီတွေပါ။ ဒါတွေကိုလည်း သူဝှက်ပြီး ယူလာတယ်။ သူက ပြောတော့ သူ့အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ပုံတူပန်းချီတွေတဲ့”

“ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်၍ မှတ်ချက် ချမိပြန်သည်။

“ဧပြီလထဲကျတော့ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ ထလာတယ်။ သူ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ကျွန်တော့်ကို ပေးတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းတွေနဲ့ ပန်းချီကားတွေကို လည်းပေးတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းတွေကို ဝယ်မယ့်လူတွေရဲ့ လိပ်စာတွေကိုလည်း ပေးတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် သူ့ဆီ ရောက်သွားတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ သေနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ လက်ကျန်ငွေကိုရော ဝတ်စုံတစ်ထည်နဲ့ အတွင်းခံတချို့ကိုရော ယူလိုက်တယ်။ သူ့သေရင် အဲဒါတွေကိုယူဖို့ အရင်နေ့ကတည်းက သူက ကျွန်တော့်ကို မှာထားတယ် မဟုတ်လား၊ သူက ပြောသွားတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အခန်းပိုင်ရှင်လက်ထဲ မရောက်စေချင်ဘူးတဲ့၊ ရောက်ချင်းရောက်ရင် သူ့ရဲ့ ဘဝအဖော် တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကိုပဲ ရောက်စေချင်တယ်တဲ့”

“ခင်ဗျား သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အပြောင်းအလဲ လုပ်ခဲ့သေးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဓာတ်ပုံနဲ့ မွေးနေ့ပဲ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ ချပ်ဝပ်င်ဆိုတဲ့ လူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်နှစ်ဆယ်ကြီးတယ်ဗျ၊ ချပ်ဝပ်င်ဆိုတဲ့ ရှေ့ဆုံး နာမည်ကတော့ ကျွန်တော့် နာမည်နဲ့ အတူတူမို့ ပြောင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဘယ်သူ လုပ်ပေးလဲ၊ ဘရမ်းနားလား”

“ဘရမ်းနားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြူးနစ်မြို့က လူတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒါ ဘရမ်းနားပဲဗျ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဆရာဝန် ဆိုပါတော့၊ သူက ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ပဲ”

ဘရမ်းနားသည် မည်သည့် စာရွက်စာတမ်းကိုမဆို အတုလုပ်ရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။ သူ ကူညီခဲ့သည့် လူများလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသည်။ သို့တစေလည်း သူ အဖမ်းခံရသည့်အခါ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ ပြစရာ မရှိ။

ဘရမ်းနားသည် အယူသည်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ အများ အကျိုး ဆောင်ရွက်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ဂုဏ်ယူနေသူ ဖြစ်၏။ သူ တတ်မြောက် ထားသည့် ပညာကို အများအတွက် လုပ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့တွင် ဘာမျှ ဖြစ်မလာနိုင်။ သူ့ပညာကို သူ့အကျိုးအတွက် သုံးမှသာလျှင် သူ့ကို ထိခိုက် လိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆသည်။ အမှန်တော့ သူသည် မြူးနစ်မြို့တွင် ပုံနှိပ်စက် အသေးစားလေးတစ်လုံး ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါသည်။

“သူ အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“သူ လစွဘွန်းမှာ ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အခုအချိန်ထိ အသက် ရှင်နေသေးတယ် ဆိုရင်တော့ ဒီမှာ ရှိနေနိုင်တယ်”

***

“ရယ်စရာတော့ ကောင်းသားဗျ” ဟု ဒုတိယ ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော့် လက်ထဲ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရောက်လာပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် မသုံးရဲဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့် နာမည်သစ်ကို အသားကျအောင် လုပ်ရ တာ ရက်အတော်ကြာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ သတိပေးနေရတယ်၊ မြို့ထဲ သွားရင်းလာရင်းနဲ့လည်း ကိုယ့်နာမည်၊ ကိုယ့်မွေးရပ် ဇာတိနဲ့ ကိုယ့်မွေးနေ့ တွေကို အမြဲ အလွတ်ကျက်နေရတယ်။ ပြတိုက်ထဲဝင်ပြီး ပန်ချီကားတွေ ကြည့်ရင်းလည်း ကိုယ့်နာမည်သစ်ကို ကျင့်သားရအောင် လုပ်နေရတယ်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ချပ်ဝပ်ဇ်လို့ မာဆတ်ဆတ်နဲ့ ခေါ်လိုက်ရင် ဖြုန်းခနဲထပြီး ‘ရှိပါတယ်’ဟု အဖြေပေးကြည့်တယ်။ ‘နာမည်’လို့အော်လိုက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ‘ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ်၊ ဝိုင်းနာနော့စ်တစ်မှာ မွေးပါ တယ်။ မွေးရက်က ၁၈၉၈ခု၊ ဇွန် ၂၈ ရက်ပါ’ လို့ မြန်မြန် ဖြေနိုင်အောင် ကျင့်ကြည့်တယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မအိပ်ခင်တောင်မှ အလေ့အကျင့်လုပ်တယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပုလိပ်ကလာနီးတဲ့အချိန်မှာ နာမည်ကို လွဲမပြောချင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်တော့်နာမည်ဟောင်းကို မေ့ပစ်ရမယ်။ တရားဝင် နိုင်ငံ ကူးလက်မှတ် အစစ်တစ်စောင်ကို ကိုင်ထားတာနဲ့ အတုတစ်စောင်ကို ကိုင်ထားတာဟာ ခြားနားမှု ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အတုဆိုတာဟာ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ။

“ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ကျွန်တော် အလျင်ရောင်းတယ်။ မျှော်လင့်ထား သလောက်တော့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲမှာတော့ ရှိပါတယ်။ ငွေကလည်း မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တော့ အတော်ကလေး များတယ်လို့ ထင်ရသား။

“တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးတစ်ခုရလာတယ်။ ဒီနိုင်ငံကူး လက်မှတ်နဲ့ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို ပြန်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဗျ။ ဒီလက်မှတ်နဲ့သာဆိုရင် နယ်စပ်ကို ဖြတ်တဲ့အခါ ဘယ်သူက သံသယဝင်မှာ လဲ။ ဘယ်သူ ဖြစ်စရာ အကြောင်းကော ဘာရှိလည်း။ တကယ်လို့ ပြန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် မိန်းမကို တွေ့ရမယ်။ တွေ့လိုက်ရရင်လည်း သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်နေတဲ့ သောကတွေဟာ ပျောက်သွားမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီတော့ . . .

ချုပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။ “ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပြတိုက်ကိုသွားပြီး ဝစ္စလေး၊ ပီကာဆိုနဲ့ ရီနော့စ်” တို့ရဲ့ လက်ရာတွေကို ကြည့် နေတာပဲ။ လုံးဝ ဝတ်မပျက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် အကျိုးသက်ရောက်မှု တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

“ပန်းချီကားတွေဟာ ကျွန်တော်စိတ်ကို ငြိမ်းအေးအောင်မလုပ်နိုင်တော့ ဘူး။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ သွားခဲ့လာခဲ့ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့တာတွေ ကို အမြဲတမ်းမြင်ယောင်လာတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ သူလိုငါလို သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ။ တခြားလူတွေ လိုပဲ ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ နေလာတာ လေးနှစ်တိတိကြာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ဟာ သာသာယာယာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း ချစ်ကြ ပါတယ်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့အိမ်ထောင်လို့ ခေါ်နိုင်တဲ့အခြေအနေရှိခဲ့ပါတယ်။

“အခုလို နိုင်ငံကူး လက်မှတ်အစစ်တစ်ခု လက်ထဲ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ အမြင်သစ်တွေ ဝင်လာတယ်။ စစ်ကလည်း ဖြစ်တော့မယ်။ စစ်ပွဲမှာ ဂျာမနီက နိုင်မှာ သေချာနေတယ်။ တခြားနိုင်ငံတွေက ကြိုတင်

ပြင်ဆင်မှုဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ။
 အမှန်တော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင်
 လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်ရမယ်။ အခုတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူး။
 ကျွန်တော့်ကို စိတ်အားပျက်အောင် လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် လမ်းတွေပေါ်မှာ
 တလည်လည် လျှောက်သွားနေတယ်။ အိပ်လို့လည်း မရဘူး။ အိပ်ပျော်
 ပြန်တော့လည်း အိမ်မက်တွေ မက်လို့ လန့်နိုးရတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
 ကျွန်တော့် မိန်းမကို မြင်တယ်။ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဂတ်စတာပို အဖွဲ့ဝင်
 စစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်းကို ခံနေရရှာတယ်”

“ကျွန်တော့် ဟိုတယ်ခြံဝင်းထဲကနေပြီး အကူအညီ တောင်းနေတဲ့
 ကျွန်တော့် မိန်းမအသံကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ
 ကဖီးဒီလာရိပ် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ တံခါးရဲ့ တစ်ဖက်က မှန်ထဲ
 မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို
 လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ သူ့ မျက်လုံးတွေက အရောင်
 အဆင်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော် မြင်ရတာက သေချာတော့ သူ့ရှိလိမ့်မယ်လို့
 ကျွန်တော်က တထစ်ချတွက်တယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဖေးခန်းထဲ
 အထိ အပြေးအလွှားဝင်ပြီး ကြည့်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထဲမှာ လူတွေ
 အပြည့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမကတော့ အဲဒီ လူစုကြားမှာ မရှိဘူး”

“ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ ပါရီကို လိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှာနေတယ်
 လို့ ထင်နေတယ်။ သူ့ကို လမ်းတစ်လမ်းက ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ မြင်မိသလို
 လိုပဲ။ လူးဇင်းဘတ်ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားပေါ်မှာပဲ သူ ထိုင်နေသလိုလို၊
 ကျွန်တော် သွားကြည့်တော့လည်း သူ မဟုတ်ဘူး။ လူစိမ်းတစ်ယောက်က
 ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ ကွန့်ကော့
 လမ်းအတိုင်း ဖြတ်သွားတာ တွေ့မိသလိုလို ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်
 က လိုက်သွားတယ်။ သူ လူတွေ ကြားထဲမှာ ပျောက်သွားပြန်တယ်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ လောက်ဆားနဲ့ ဖွင့်ပြီး
 တိုင်ပင်တယ်။ သူက အရင်တုန်းက ဘရက်စ်လောမြို့မှာ ဆရာဝန် လုပ်ခဲ့
 ဖူးတဲ့လူ၊ အခုတော့လည်း ခြေအိတ်တွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတယ်။ သူက
 ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း မနေပါနဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက် အမြန်
 ဆုံး ရှာပြီးနေပါ” တဲ့။

“ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းကနေပြီး ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဒီပြဿနာ

မျိုးတွေကို ခင်ဗျားလည်း သိမှာပေါ့ဗျာ၊ ပထမ အထီးကျန်နိုင်မှုပေါ့။ နောက်ကျတော့ ကြောက်လန့်မှုပေါ့၊ ဒါတွေပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ တစ်ခုတည်း အပေါ်မှာပဲ အာရုံ စူးစိုက်လာတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမကို သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမအနေနဲ့ နောက် တစ်ဦးနဲ့ နေချင်နေမယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော် တွေ့ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် သွားတွေ့တာပဲ၊ ဘာပြဿနာ ရှိနိုင်မှာလဲ”

“နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စစ်ဟာ ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားလာနေတယ်။ ဟစ်တလာဆိုတဲ့ လူဟာ ကတိတည်မယ့် လူစား မဟုတ်ဘူး။ ချက်ကို စလိုဗက်ကီးယားကိုလည်း သူ ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုလန်နိုင်ငံကိုလည်း သူသိမ်းမှာပဲ၊ ပိုလန်ကို သိမ်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ စစ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ပြင်သစ်နဲ့ အင်္ဂလန်က ပိုလန်နဲ့ မဟာမိတ် စာချုပ် ချုပ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စဟာ လန့်ချိပြီး ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သီတင်းတစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ စောင့်ရမယ့် ကိစ္စ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ နားလည်လာတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော် ဂျာမနီကို ပြန်မယ်၊ ပြန်ရင် ဘာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲ၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော် ဘဝပျက်မှာကတော့ သေချာတယ်။

“ဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်းရရော ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လာတယ်။ အချိန်က မေလထဲ ရောက်နေပြီ။ ပန်းတွေကလည်း ပွင့်နေလိုက်ကြတာ၊ လှသလား မမေးနဲ့၊ ညနေခင်းတွေမှာ ငွေရောင်သင်းဖြူး ခင်းထားသလိုပဲ။

“ကျွန်တော် ဆွစ်ဇာလန်ကို အရင်ဆုံး သွားတယ်၊ ကျွန်တော် ရထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စိတ်ချရပါ့မလား၊ ယုံကြည်ရပါ့မလားလို့ စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ပြင်သစ် နယ်ခြားစောင့်တပ် အရာရှိတွေက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ပေးတယ်၊ ဘာမှ သံသယမရှိကြဘူး။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲဗျ။”

“အမှန်ကတော့ အာဇာရှင်တွေ ကြီးစိုးတဲ့ နိုင်ငံတွေကတော့ အခုလို့

တရားဝင် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ပြန်ပေးမယ့် ဝှက်ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဆွစ် နယ်စပ် ရောက်တော့ အစောင့် ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို ကြည့်တယ်။ လူက ခုံခုံညားညား ရှိတယ်ဗျ။ သူဟာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အသေအချာ ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးတယ်”

“ခင်ဗျား တံဆိပ်ရိုက်ဖို့ မေ့သွားပြီ”လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

သူက ပြုံးတယ်။ “မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တံဆိပ် ရိုက်ပေးပါမယ်။ တံဆိပ် ရိုက်ပေးတဲ့အတွက် ဘာထူးခြားလာမှာလဲဗျာ”လို့ သူက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အမှတ်တရ ဖြစ်နေမယ့် ဟာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒီတော့ အစောင့်က တံဆိပ်ရိုက်ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ကလည်း အပြင်း အထန် လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ဟာ အတု မဟုတ်ဘူး၊ အစစ်ဖြစ်တာ သေချာသွားပြီ”

* * *

“ဆွစ်ဇာလန်မှာ ကျွန်တော် တစ်ရက်နေတယ်။ မီးရထားနဲ့ ဂျာမနီကို သွား သင့် မသွားသင့် စဉ်းစားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် သွားရမှာ ကြောက်လာတယ်။ ဂျာမန်တွေက သို့မဟုတ် ဩစတြေးလျန်းတွေက ထုတ်ပေး ထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကို ကိုင်ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ် ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ သူတို့က အသေအချာ စစ်ကြမှာလား။ စစ်ချင်လည်း စစ်မယ်၊ မစစ်ချင်လည်း မစစ်ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ရထားနဲ့ ပြန်တာထက် နယ်စပ်ကနေပြီး တရားမဝင် ပြန်တာ ကောင်းမလား”

“ဇူးရစ်မြို့ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော် ဗဟိုစာတိုက်ကြီးကို သွားတယ်။ စာတွေ ဝေနေတဲ့ ဌာနစိတ်ဘက်ကို သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာမိတ်ဆွေဟောင်း တွေနဲ့ တွေ့တတ်တယ် မဟုတ်လား။ အိမ်ခြေယာမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေကို ပြောတာပါ။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် သတင်းမျိုးစုံ ရတတ်တယ် မဟုတ်လား။

“အဲဒီကနေပြီး ကဖီဂရိမ်ကို ကျွန်တော် သွားတယ်။ အဲဒီမှာ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ပြီးဝင်ဖို့ တာစူနေတဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမနီ နိုင်ငံထဲကို ဘေးအန္တရာယ် ကင်းကင်းနဲ့ ဘယ်လို ဝင်ရမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

ဒါကတော့ နားလည်မှုရှိရမှာပဲဗျ။ ဂျာမနီကို တကယ် ပြန်သွားချင်တဲ့ လူက ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း ရှိနေတာပါ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပုံ ရှုပ် မြင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။

“အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို တကယ် ပြန်ချင်နေတယ် ဆိုတာ သူတို့ နားလည်သွားတယ်။ အဲသလိုပဲ နားလည်ရော သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ရှောင်ကြတော့တာပဲ။ ဂျာမနီကို ပြန်ဖို့ စိစဉ်နေတဲ့လူဟာ နာဇီ အုပ်ချုပ်ရေးကို လက်ခံတဲ့လူလို့ ယူဆနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို လက်ခံရင် သူ့နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေ ဆက်လုပ်မလဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်သူတွေကို သစ္စာဖောက်မလဲ။ အဲသလို တွေးလို့ရတယ် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ အားလုံးက ကျွန်တော့် ကို လူသတ်သမားတစ်ယောက် ရှောင်သလို ရှောင်လာကြတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူတို့ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းမပြနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရှင်းပြရ မလဲ၊ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။

“တတိယနေ့ မနက်ခြောက်နာရီထိုးမှာ ပုလိပ်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့် ကို အိပ်ရာပေါ်က ဆွဲချတယ်။ ဘာကြောင့်လဲတဲ့၊ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သိနေတဲ့လူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ပုလိပ်ဆီသွားပြီး ထောင်ပေး လိုက်လို့ပေါ့။ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ မေးစရာရှိလို့ ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာပဲ။

“ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ တံဆိပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဝင်လာတာဟာ တရားဝင် ဝင်လာတာဆိုတာ ပုလိပ်တွေ သိသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဝင်လာတာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ် ဆိုတာ လည်း သိသွားကြတယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီနေ့ မနက်ကို မမေ့သေးဘူး။ ရာသီဥတုကလည်း သာယာနေတယ်။ ကောင်းကင်ပြင်ကလည်း ကြည်လင်နေတယ်။ မုန့်ဆိုင် တစ်ဆိုင်က ဖုတ်နေတဲ့ ပေါင်မုန့်နံ့ကလည်း တသင်းသင်းနဲ့ မွှေးကြိုင်နေတယ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး နှစ်သိမ့်စရာဆိုလို့ ဒီအနံ့တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်နော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ “ခင်ဗျား အချုပ်ခံရတော့ မယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ တခြားနေ့တွေထက် ပိုပြီး လှပနေတတ်

တယ်။ အဲဒီ ခံစားမှုမျိုးဟာ အဲသလို အချိန်မှာပဲ ပေါ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီခံစားမှုမျိုး ဝင်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီခံစားမှုကို ခင်ဗျားဆက်ပြီး ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သလား” ဟု ကျွန်တော် က မေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”ဟု ချပ်ဝပ်လဲက ဖြေသည်။ “ကျွန်တော် သိချင်နေတာ အဲဒါပဲ။ အဲဒီ ခံစားမှုကလေးကို ကျွန်တော် ပြရနိုင်မလား၊ အမြဲတစေကော ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မလား။”

ဆူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ် စူးစိုက်နေသည်။ အခုလို ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ခြင်းသည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိသည်။ အရူးတစ်ယောက်လေလား။

မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲမှ ညဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၊ရပ်သည်။ သူသည် သူ့ရှေ့ ဝရန်တာပေါ်မှ ကျော်၍ မြို့ရှုခင်း နှင့် သင်္ဘောဆိပ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ သူသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူအား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မပြန်သေးတာလဲ အချစ်ရယ်” ဟု လှမ်းမေးသည်။ “ကျွန်မတို့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေနိုင်မလား၊ ကျွန်မတော့ အမေရိကကို ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

[၂]

“ဇူးရစ် ပုလိပ်ကတော့ . . . ” ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို တစ်ရက်ပဲ ချုပ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်ရက်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်ကို နေရထိုင်ရ ခက်တဲ့တစ်ရပ်ပဲဗျ။ သူတို့က ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို စစ်လား ဆေးလားလုပ်မှာ ကြောက်နေတယ်။ ဗီယင်နာကို ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်လိုက်ရင် ကိစ္စက လုံလောက်သွားပြီ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးကို ခေါ်ပြလိုက်ရင် ပြောင်းလဲထားတာတွေ တွေ့မှာ သေချာနေတယ်။

“မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ နည်းနည်း တည်ငြိမ်လာ တယ်။ နောက်ဆုံး ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်တာ ပဲလို့ ယူဆရတော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ်က ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာမှ မရှိဘဲကိုးဗျ။ အဲဒီတော့ ဒီလိုပဲယူဆပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေရ တာပေါ့။

“တကယ်လို့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ထောင်ပို့မယ် ဆိုရင်လည်း ဂျာမနီ ကို ပြန်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတဲ့ စိတ်ကူးကို ဖျက်ပစ်ရတော့မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညနေ ပိုင်း ကျတော့ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ အခိုင်အမာ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဩစတီးယား နိုင်ငံဘက်က ဖြတ်သွားရမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ဩစတီးယား နယ်စပ်ကို ကျွန်တော် အတွေ့အထိ ရှိခဲ့ဖူးတော့

အစောင့်အရှောက်တွေ များများစားစား ထူထူထပ်ထပ် ချမထားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ အမှန်တော့ နှစ်နိုင်ငံ နယ်စပ်တွေမှာ ဘာပြုလို့ အစောင့်တွေ အများကြီး ချထားကြရတာလဲ။ ဘယ်သူက ဝင်မှာမို့လို့လဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ တွေးလို့ရတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံတွင်းကနေပြီး အပြင်ကို ထွက်သွား ချင်တဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိနေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“ကျွန်တော် အော်ဘားရက်မြို့ကို မိရထားနဲ့ သွားတယ်။ အဲဒီ အနီး အနား ပတ်ဝန်းကျင်ကနေပြီး ဖြတ်ဝင်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ မိုးသည်းသည်း ရွာတဲ့ နေ့တစ်နေ့နဲ့ ကြုံရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပဲလို့ တွက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက်တိတိ ကောင်းကင်ဟာ ကြည်လင်နေတယ်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ တတိယညကျတော့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘာပြု လို့လဲဆိုတော့ ကြာကြာနေရင် ဘေးက အာရုံစိုက်လာမှာ ကြောက်ရလို့ပဲ။

“အဲဒီညက ကြယ်ရောင်တွေနဲ့ လင်းလက်နေတယ်။ တိတ်ဆိတ်လိုက် တာလည်း အမှန်ပဲ။ သစ်ပင်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားလာနေတဲ့ အသံကို တောင် ကြားနေရသလိုပဲ။ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်တွေမှာ အမြင် ပုံသဏ္ဍာန်တွေဟာ အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒါဟာ မျက်စိတွေ ရဲ့ စူးစိုက်မှုကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ။ သိလား။ တစ်စုံတစ်ခုက ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခု လုံးကို လွှမ်းခြုံထားလို့ပဲ။ အထူးသဖြင့် ညဘက်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အရေပြားနဲ့ တောင် မြင်နေရသလိုပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ သောတအာရုံဆိုတဲ့ ကြားမှုဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အရေပြားထဲ ဝင်လာသလို ဖြစ်လာတယ်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အသံသဲ့သဲ့ကလေးကိုတောင်မှ ခင်ဗျားရဲ့ အရေပြားက ကြားလာသလိုပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်ကို ဟပြီး နားထောင်ကြည့်၊ အေး ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်ကပါ မြင်သလိုဖြစ်လာတယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီညကို ဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိနေတဲ့ အကြောတွေဟာ နိုးကြားတက်ကြွနေကြတယ်။ ဘာနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းကနေပြီး တစ်ဖက်စွန်း ရောက်ဖို့အတွက် အလွန်မြင့်မားတဲ့ တံတားကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ လျှောက်နေ သလို ခံစားနေရတယ်။

“စိတ်ထဲကလည်း တံတားကြီးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ငွေရောင်သမ်းနေတဲ့-မီးခိုးလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသလို တဖြည်းဖြည်းချင်း

ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝ ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ပဲ ထင်နေတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်မှုကနေပြီး ခံစားမှုဆီကို သွားနေ တယ်။ လုံခြုံမှုကနေပြီး စွန့်စားမှုဆီကို သွားနေတယ်။ လက်တွေ့ဆင်ခြင်တဲ့ တရားကနေပြီး အိပ်မက်ကမ္ဘာဆီကို သွားနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တစ် ယောက်တည်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထီးကျန် နိုင်မှုဟာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရသလို ဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ် နေတယ်။

“ကျွန်တော် ရိုင်းမြစ်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့ နေရာမှာ မြစ်ပြင်က သိပ်မကျယ်ဘူး။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ။ ကျွန်တော် အဝတ် အစားတွေကို ချွတ်ပြီး ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထုပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး လက်နဲ့ ကိုင်သွားနိုင်အောင် ထုပ်တာပါ။ ကျွန်တော် ရေထဲဆင်းလိုက်တယ်။ ရေက မည်းနက်နေတယ်။ အေးလိုက်တာ အမှန်ပဲ၊ စိတ်ထဲမှာလည်း အထူး အဆန်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မေ့လျော့ခြင်းကို ရယူလိုတဲ့အတွက် မြစ်ထဲ ဆင်းနေတာလို့ စိတ်ထဲက ထင်မိတယ်။

“မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့တာဟာ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာရာတိုင်းကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာသလိုလိုလဲ ထင်နေမိတယ်။

“တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တော့ ရေတွေကို ခြောက်သွားအောင် သုတ်ပစ် လိုက်ပြီး အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်တယ်။ ကျွန်တော် ခရီးကို ဆက်တယ်။ ရွာတစ်ရွာ နားက ဖြတ်အသွားမှာ ခွေးတစ်ကောင် ဟောင်သံကို ကြားရတယ်။ နယ်စပ် ရဲ့ အနေအထားကို ကျွန်တော် အတိအကျမသိတော့ သွားရတာ နည်းနည်း ခက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တောအုပ်တစ်ခုရဲ့ အစပ်နားကပ်သွားနေတဲ့ လမ်းမကြီး ဘေးအတိုင်း သတိထားပြီး လျှောက်လာခဲ့ရတယ်။

“ခရီး အတော်ဝေးဝေး ရောက်လာတဲ့အထိ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ ဘူး။ မနက် အရုဏ်တက်ချိန်အထိ ကျွန်တော် မရပ်မနား လျှောက်လာခဲ့တယ်။ နှင်းတွေကလည်း ကျလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ ကွင်းပြင် အစပ်နားမှာ ရပ်နေတဲ့ သမင်တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသေးတယ်။ ကျွန်တော် လျှောက် လာနိုင်တာ နောက်ဆုံး လယ်သမားတွေရဲ့ လှည်းသံတွေကို ကြားမှပဲ ခဏ ရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ပုန်းစရာ နေရာတစ်နေရာ ရှာရတော့

မယ်။ ပုန်းစရာနေရာကလည်း လမ်းမကြီးနဲ့ ဝေးလို့ မဖြစ်ဘူး။

“အခု အချိန်မှာ ကျွန်တော် မပုန်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ နယ်စပ်ဘက်က လာတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဒီလောက် စောစောစီးစီး လျှောက်လာနေတဲ့ လူကို မြင်ရင် သံသယဝင်ကြမှာ သေချာတယ် မဟုတ်လား။ မကြာခင်မှာပဲ စက်ဘီး ကိုယ်စီနဲ့ သွားနေကြတဲ့ အကောက်ခွန် အရာရှိနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မြင်တယ်။ သူတို့ ယူနီဖောင်းတွေကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့။ ကျွန်တော် သြစတီးယားနိုင်ငံထဲ ရောက်နေပြီ၊ သြစတီးယားကို ဂျာမနီက သိမ်းထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ”

ညခင်းဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးသည် သူ့အဖော်နှင့်အတူ ဆင်ဝင်မှဆင်း သွားသည်။ အမျိုးသမီး၏ လက်မောင်းများသည် နီညိုရောင်၊ သူသည် သူ့ အဖော် အမျိုးသားထက် အရပ်မြင့်သည်။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် တစ်စုသည် လှေခါးထစ်များကို နင်း၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာနေကြသည်။

သူတို့ လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ နောက်မှလိုက်၍ အဖမ်းခံရခြင်းနှင့် မကြုံခဲ့ဖူးသည့် လူများနှင့် တူလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ ပါလာတယ်”ဟု ချပ်ငိုက ဆက်ပြောသည်။ “ပြီးတော့ အနီးအနားမှာ ရေသောက်ဖို့ စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုရှိတယ်။ မွန်းတည့်ချိန်မှာ ကျွန်တော် ခရီးဆက်တယ်။ ကျွန်တော် သွားဖို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်က တခြား မဟုတ်ဘူး။ ဖဲလ်ကတ်မြို့ပဲ၊ ဒီမြို့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အားကိုးရာ နေရာတစ်ခုပဲ၊ လူစိမ်း တစ်ယောက်ယောက်ကို သိပ်ပြီး အာရုံမစိုက်တဲ့ နေရာပေါ့။

“ကျွန်တော် အဲဒီကိုရောက်တော့ ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောတဲ့ နယ်စပ် ဒေသအတွင်းက ပထမဆုံး ထွက်တဲ့ မီးရထားနဲ့ လိုက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရထားတွဲ တစ်တွဲပေါ် တက်သွားတော့ ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ် နှစ်ယောက် ထိုင်နေတာ မြင်တယ်။

“ဥရောပ ပုလိပ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံက ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်ရင်ထိုင် မထိုင်ရင် နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မထူးတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ တွဲထဲ ဝင်သွားပြီး တွဲထောင့်တစ်ထောင့်က ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘေး မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့ဘေးနားမှာ သေနတ်တစ်လက် ထောင်

ထားတာကိုလည်း ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

“ငါးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ရောက်သွားတာလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်တွေထဲတုန်းက ကျွန်တော် အခုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာကို မကြာခဏ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတာတွေနဲ့ တခြားစီပဲ၊ အခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ကြုံနေရပြီ။

“ကျွန်တော့် ဘေးက မုဆိုးနဲ့ ပုလိပ်နှစ်ယောက်ဟာ ဖန်းဒါးလို့ ခေါ်တဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် မုဆိုးမရဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စတွေကို အသေးစိတ်ပြီး မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောနေကြတာ၊ သူတို့ဆီက ကြားနေရတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီမုဆိုးမဟာ အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပုံပေါ်တယ်။ နောက် ခဏကြာတော့ သူတို့ဟာ ဝက်ပေါင်ခြောက်ညှပ်ထားတဲ့ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ စားနေကြတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ မုဆိုးက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး “မိတ်ဆွေက ဘယ်သွားမှာလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ဘရက်ဂျင့်ကို ပြန်မှာ” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ လူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အားလပ်ချိန် အပန်းဖြေ ခရီးထွက်လာတာပါ”

“အခု ဘယ်က လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဗီယင်နာက လာတာလို့ ဖြေလိုက်ရင် သူတို့ အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဗီယင်နာလူမျိုးစု စကားမပြောတတ်တာကို သတိထားမိသွားနိုင်တယ်။ အဲသလို သတိထားမိသွားမယ်ဆိုရင်။

“ဟင်နိုဗာက လာတာ”လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် အဲဒီမှာနေတာ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်ပြီ”

“ဟင်နိုဗာက၊ ဟုတ်လား၊ ဝှုး ခရီးက အဝေးကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အတော်ဝေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်တော့ မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့မှ ကိုယ့်နယ်မြေ အနီးအနားကို မသွားချင်ကြဘူးလေ။

ဒါ လူ့သဘာဝပဲ”

မုဆိုးက ရယ်တယ်။ “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ ရာသီဥတု ကောင်းနေတာလည်း ခင်ဗျား ကံကောင်းခြင်း တစ်မျိုးပဲ”

ကျွန်တော့်ရှုပ်အင်္ကျီက ကျွန်တော့် နောက်ကျောမှာ ကပ်နေတာ သတိ ထားလိုက်မိတယ်။ “ရာသီကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နွေလယ်ရောက် နေပြီလားလို့ ထင်ရတယ်။ ပူလိုက်တာ အလွန်ပဲ”

သူတို့သုံးယောက်က မုဆိုးမ ဖန်းဒါးအကြောင်းကို ဆက်ပြောနေကြ ပြန်တယ်။ ဘူတာသုံးလေး ဘူတာလောက်လွန်တော့ သူတို့ ဆင်းသွားကြ တယ်။ ထိုင်ခုံမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ မီးရထားဟာ ဥရောပတိုက်ထဲက အလှဆုံးဆိုတဲ့ တောပိုင်းဒေသ ရှုမျှော်ခင်းတစ်ခုကို ကျော် ဖြတ်လာနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိပ်များများစားစား မကြည့်လိုက်ရပါဘူး။

“ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းနဲ့ အားပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုတွေ ဝင်နေတယ်။ ဒီခံစားမှုတွေဟာ သည်းမခံနိုင် လောက်အောင်ကို ပြင်းထန်နေတယ်။ ငါ ဘာကြောင့် နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ် လာ မိပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားတယ်။

“ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီတဲ့ ပြဿနာပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ထောင့်ထဲက ထိုင်ခုံမှာ ကုပ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ ရထားပြတင်း ပေါက် ကနေပြီး အပြင်ကို ကြည့်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် နဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သော့ပိတ်ပြီး အောင်းနေရတဲ့ ဘဝနဲ့ ဘာထူးလဲ၊ ကျွန်တော် ရထားပေါ်က ပြန်ဆင်းပြီး ညပိုင်းကျတော့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံဘက် ပြန်ကူးရင် ကောင်းမလား။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်ဟာ အိတ်ကပ်ထဲ ရောက်နေတယ်။ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ ချပ်ဝပ်ဇ်ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် စာအုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာပါ။ ဒီစာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို ခွန်အား သစ်တွေ ပေးတော့မှာ ကျနေတာပဲ။ စိတ်ထဲက အခုမှ ပြန်ထွက်သွားလို့က တော့ အခြေအနေကောင်း မလာနိုင်တော့ဘူး။ အတွင်းဘက်ကို ရောက်အောင် သွားနိုင်လေလေ၊ လုံခြုံမှု ရှိလာလေနေမှာပဲ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကျိတ်ပြီး ပြောနေမိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီညတစ်ညလုံး မီးရထားနဲ့ပဲ ဆက်လိုက် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မီးရထားပေါ်မှာကတော့ ဟိုတယ်ထဲမှာလို စာရွက်စာတမ်းတွေ တောင်းပြီး စစ်လား ဆေးလားလုပ်တာ

ခံရဖို့ အလားအလာ သိပ်မရှိဘူး မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်ဟာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို လက်မြောက် အရှုံးပေးချင်တဲ့ စိတ်ဟာ အခုထက်ထိ ကြီးမားနေတုန်းပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရထားတွဲထဲမှာက ကျွန်တော့် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကိုး။ နည်းနည်းချင်းစီ တိုးတိုးလာနေတဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ ကြာရင် ကြီးမားလာမှာကတော့ သေချာနေပြီ။

“ဒါကြောင့်မို့ မင်းနောက်လိုက်လာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးကွာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေရတယ်။ တကယ်တော့လည်း မင်းဟာ သဲကန္တာရထဲက သဲတစ်ကော်လောက်တောင်မှ အရေးပါတဲ့ လူမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းပေါ်မှာ သံသယဖြစ်စရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး စသည်ဖြင့်လည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ပြောနေမိတယ်။

“အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေနဲ့ ဘာများခြားနားနေလို့လဲ၊ ဘယ်လိုများကော ထူးခြားနေလို့လဲ၊ ‘အေရီယန်နွယ်ဝင်’ ဆိုတာဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဂျာမန် ရှေးဟောင်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါ။

“ဟစ်တလာ၊ ဂိုဘဲလ်၊ ဟက်စ်နဲ့ တခြား နာဇီခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပါလား၊ တခြားလူတွေနဲ့ ဘာများခြားနားလို့လဲ၊ အမှန်ကတော့ သူတို့ အားလုံးဟာ သူတို့ကို သူတို့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ဘယ်သူနဲ့ မတူဘူးလို့ ယူဆနေကြတဲ့ လူတွေပါဗျာ။

“မြူးနစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် မီးရထားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ဘူတာရုံတွေရဲ့ အကာအကွယ်နောက်မှာ ပုန်းနေချင်တဲ့ စိတ်ကို စွန့်ပစ်လိုက်တယ်။ တစ်နာရီကြာလောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီမြို့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီး မသိဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီမြို့ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို သိတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတာ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်။

“စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူကတော့ အပြည့်ပဲ။ ကျွန်တော့် စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်ပြီး နားကို စွင့်ထားတယ်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေတရွဲရွဲနဲ့ ကျွန်တော့် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဘီယာနဲ့ အမဲသား ပြုတ်မှာတယ်။ ပြီးတော့ လက်ထဲက သတင်းစာ

ခေါက်ကို ဖြန့်ပြီး ဖတ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် ဂျာမန်သတင်းစာတွေကို မဖတ်တာကြာပြီ၊ ဖတ်ချင်စိတ် လည်းမရှိပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော့် စိတ်က ဖတ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နှစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေ မဖတ်တာ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့် ပတ်ပတ်လည်က ပြောနေတဲ့ စကားသံတွေဟာ နားထဲမှာ ကြားနေရတာ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေတယ်။

“အယ်ဒီတာ့ အာဘော်တွေကတော့ အလွန်အလွန် ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ သွေးဆာနေတဲ့ လေသံတွေ ငါသာ မှန်တယ်လို့ တစ်ဖက်သတ် သတ်မှတ်ပြီး ပြောနေတဲ့ မာန်မာနသံတွေနဲ့ ပြည့်နေရုံတင်မကဘူး။ လိမ်ညာမှုတွေကလည်း အများကြီးပဲ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ ပြင်ပမှာရှိနေတဲ့ နိုင်ငံတွေ မှန်သမျှ အဘက်ဘက်မှာ ဆုတ်ယုတ်နေတယ်။ ညံ့ဖျင်းနေတယ်၊ မိုက်မဲနေကြတယ်။ သစ္စာမရှိကြဘူး၊ အားလုံး အသုံးမကျတဲ့ ဟာတွေချည်းပဲလို့ သတ်မှတ်ပြီး ရေးထားတာတွေကလည်း အလွံ့ပယ်ပဲ။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီနိုင်ငံတွေကို ဂျာမနီက သိမ်းပိုက်ထားတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှသာ အားလုံးတိုးတက်လာမယ်။ ဖွံ့ဖြိုးလာမယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း နေရာတိုင်းမှာ ပါတယ်။ ဒီသတင်းစာတွေဟာ ဒေသထုတ် အသေးစား သတင်းစာတွေ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်က နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ သတင်းစာတွေပါ။

“ကျွန်တော့် စားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကို ကျွန်တော် မသိမသာ အကဲ ခတ်တယ်။ သူကတော့ စားလိုက်သောက်လိုက် သတင်းစာဖတ်လိုက်နဲ့ ကြည်ကြည်သာသာပဲ။ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် မျက်စိ ကစားမိတယ်။ စားသောက်နေကြတဲ့ လူမှန်သမျှ သတင်းစာ ဖတ်နေကြတယ်။ သတင်းစာရဲ့အာဘော်နဲ့ အရေးအသားတွေအပေါ်မှာ မနှစ်သက်တဲ့ လက္ခဏာ မတွေ့ရဘူး။

“အေးပေါ့လေ၊ ဒီဟာက သူတို့အဖို့ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေတာကြာပြီပဲ၊ ကြာလာတော့လည်း သူတို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်မရွေး သောက်နေတဲ့ ဘီယာလို ဖြစ်လာမှာပေါ့။

“ကျွန်တော် သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်တယ်။ အတိုအထွာ သတင်းတွေ ကြားထဲမှာ ‘ဩစနာဘရပ်’အကြောင်း သတင်းတစ်ပုဒ် ပါလာတယ်။ လော့တာ

စထရပ်စီးလမ်းပေါ်က အိမ်တစ်လုံး မီးလောင်သွားတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ အဲဒီလမ်းဟာ ပိပိပြင်ပြင် ပေါ်လာတယ်။ ဒီလမ်းဟာ ဟက်ဂါးဂိတ်ရဲ့ အပြင်ဘက်နားကစပြီး မြို့ပြင်ဘက် ထွက်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လမ်းပဲ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အထီးကျန်ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားမှု ဝင်လာတယ်။

“ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုနဲ့ ကံကြမ္မာကို ပုံပြီး ဥပေက္ခာပြုမှုကြားမှာ သွားချည်ပြန်ချည် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ဟာ ခဏပါပဲ၊ ချက်ချင်းပဲပြန်ပြီး တည်ငြိမ်လာပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံမှု ပိုပြီး ရှိလာသလိုလိုတောင် ခံစားရ ပြန်တယ်။ ကျွန်တော် သြစနာဘရပ်ကို သွားရင် အန္တရာယ် များလာနိုင်တယ်လို့ တွေးမိလာတယ်။ အဲဒီမှာဆိုရင် ဟိုတုန်းက ခင်မင်ခဲ့တဲ့ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကြမယ် မဟုတ်လား။

“ဟိုတယ်တွေကို သွားရင် ကျွန်တော့်အပေါ် အာရုံစူးစိုက်လာမှာ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဟိုတယ်တွေ ရှောင်ခဲ့တယ်။ ခရီးတစ်ခုအသွားမှာ လိုအပ်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ အပေါ့စားလက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး ဝယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မီးရထားစီးတယ်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခုချိန်ထိ ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ဆက်သွယ်မိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး။ ကံကိုယုံပြီး ပုံထားရတော့မှာပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ သူ့မိသားစုဆီ ပြန်နေမလား။ ဒါလည်း ကျွန်တော် အတိအကျ မသိသေးဘူး။ မိသားစုတွေက နာဇီပါတီရဲ့ ခေတ်နဲ့ စနစ်ကို အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထောက်ခံနေကြတဲ့ လူတွေဗျ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုထားသလား။ အဲဒါလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သတင်းစာတွေ ဖတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာလည်း ကိုယ်ဖတ်ထားတာတွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး အတည်ယူဖို့က မလွယ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ကြည့်စရာ ဘာမှမရှိတော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့၊ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာက ပြည်ပ စာနယ်ဇင်းမှန်သမျှကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆင်ဆာလုပ်နေတယ် မဟုတ်လား။

“မန်းစတားရောက်တော့ စရိတ်စက သိပ်မကြီးတဲ့ အလယ်အလတ် အဆင့်လောက် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ သွားတည်းတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင်တော့ ဟိုနားသည်နားကပ်ကပ်ပြီး အိပ်လို့ရနိုင်ပေမယ့် ညပိုင်းမှာတော့ အဲသလိုအိပ်လို့က မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဟိုတယ်မှာဝင်

တည်းရတဲ့ စွန့်စားမှုတစ်ခုကို ပြုရတော့တာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ ဝင်တည်းပြီးဆိုရင်တော့ ဟိုတယ်က ပုလိပ်ဆီ သတင်းပို့ကြရတာ ချည်းပဲလေ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မန်းစတားကို သိမှာပါ။ ရောက်ခဲ့ဖူးသေးလား”

“မန်းစတားအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ သိပါတယ်”ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ အများကြီးရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ မဟုတ်လား၊ ဝက်စတာဖေးလီးယား စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးခဲ့တဲ့ မြို့လေ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဟုတ်တယ်၊ မန်းစတားနဲ့ ဩစနာ ဘတ်မှာ ၁၆၄၈ ခုနှစ်က ချုပ်ခဲ့တဲ့ စာချုပ်ပေါ့။ နှစ်သုံးဆယ် စစ်ပွဲ အပြီးမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတယ်လေ။ အခု စာချုပ်ကတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တည်တံ့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ”

“ဒီပုံ အတိုင်းသွားလို့ကတော့ ဘယ်မှာ ကြာကြာခံမလဲ၊ ဂျာမန်တွေ ပြင်သစ်ကို တိုက်ရင် သီတင်းပတ်လေးပတ်ကြာမယ်။ အောင်ပွဲ ရသွားမှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ထံ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ လူတွေ အားလုံးပြန်သွားကြပြီဖြစ်၍ ဆိုင်ပိတ်တော့မည်ဟု လာ၍ သတိပေးခြင်းဖြစ်၏။

“အခု အချိန်ထိ ဖွင့်တဲ့ ဆိုင် တခြား ဘယ်နေရာမှာရှိသေးလဲ”ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က မေးသည်။

လစွာဘွန်းမြို့တွင် ညပိုင်းလှုပ်ရှားမှု များများစားစား မရှိဟု စားပွဲထိုးက ဖြေသည်။ သို့သော်လည်း ချပ်ဝပ်ဇ်က သဒ္ဓါကြေးပေးလိုက်သည့်အခါ စားပွဲထိုး သည် အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး ဖွင့်ထားသည့် နေရာ တစ်နေရာကိုတော့ သူသိသည်ဟု ပြောသည်။ ထိုနေရာသည် ရှုရှား ညကလပ် တစ်ခုဖြစ်သည်။ “အဆင့်အတန်းကတော့ သိပ်ကိုမြင့်တယ်” ဟုလည်း သတင်း ပေးသည်။

“ဒါဆိုရင် သူတို့က ငါတို့ကို ဝင်ခွင့်ပေးပါ့မလားကွာ”ဟု ကျွန်တော် က မေးသည်။

“ဝင်ခွင့်ပေးမှာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်ဆို တဲ့စကားက အဲဒီကလပ်ကို သွားကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ပြောတာပါ။ ဂျာမန် လူမျိုးတွေလည်း လာကြတယ်။ လူမျိုးပေါင်းစုံလာတဲ့ ကလပ်ခင်ဗျ”

“ဘယ်အချိန်ထိ ဖွင့်သလဲ”

“ဖောက်သည် ရှိနေသမျှ ဖွင့်ထားတာပဲ၊ အခုလို ညအချိန်ထိ ဖောက် သည်တွေ အမြဲရှိနေတာပဲ။ အခုလောက်ဆို ဂျာမန်တွေ အများကြီးရှိနေပြီ”

“ဘယ်လို ဂျာမန်မျိုးတွေလဲ”

“ဘယ်လို ဂျာမန်မျိုး ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဂျာမန်တွေပေါ့”

“ငွေပေါတဲဲ့ ဂျာမန်တွေလား”

“ဟာ ဒါပေါ့”ဟု ပြောကာ စားပွဲထိုးက ရယ်သည်။ “ကလပ်သည် ဈေးမပေါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခံဖျော်ဖြေမှုက သိပ်ကောင်းတယ်။ သူတို့ဆီ ရောက်ရင် မင်နူရယ်လ်က လွတ်လိုက်တာလို့သာပြော။ ဒါဆိုရင် သူတို့ကို တခြားဘာတွေမှ ပြောနေစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် တခြားလာတွေ ပြောရသေးလဲ”

“မပြောရပါဘူး။ တံခါးစောင့်က ကလပ်အသင်းဝင်ကတ်ပြားတို့ ဘာတို့ မေးတတ်တယ်။ ဒါလည်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် သဘောပါ”

“ကြားရတာတော့ အဆင်ပြေမယ့်ပုံပဲ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က စားသောက်ခ ရှင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လှေကားမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်းကာ လမ်းပေါ်ရောက်လာကြသည်။ အတွင်းဘက်မှ ညည်းညူသံများ၊ ဟောက်သံများနှင့် အသက်ရှူသံများ ကြားနေရသည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မရှိသော ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူများပေတည်း။ လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ခြေသံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

“မီးရောင်ကိုမြင်ရင် ခင်ဗျား မလန့်ဘူးလား”ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က မေးသည်။

“လန့်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာက အခုအချိန်ထိ အမှောင်ချထားတဲ့ ဥရောပနဲ့ ထိတွေ့နေကြတုန်း မဟုတ်လား။ တစ်စုံတစ်ယောက်မေ့ပြီး မပိတ်မိခဲ့တာလို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက အမြဲထင်နေမိတယ်။ ဒီမီးရောင်တွေကြောင့် လေယာဉ်ပျံတွေ ရောက်လာပြီး ငုံ့ကြလိမ့်မယ်လို့လည်း စိတ်က ထင်နေတုန်းပဲ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ရပ်လိုက်သည်။ “အလင်းရောင်ဟာ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုပါ” ဟု ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဘုကြောင့် ပေးထားသလဲဆိုတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဟာ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေလို့ပဲလို့ထင်တယ်။ အခုကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေကြရတယ်။ ဘုကြောင့်လဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို သတ်ပစ်နေလို့ဖြစ်မှာပဲ”

“ကျွန်တော် ပုံပြင်တစ်ခု မှတ်မိနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေကို မီးသုံးဖို့ မပေးခဲ့ဘူးတဲ့၊ နတ်

ဘုရား ပရော်မိသီးယပ်စ်က ခိုးလာတာတဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရားသခင်က သူ့ကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးမှာ သံကြိုးနဲ့ချည်ပြီး လင်းတစာ ကျွေးခဲ့တာတဲ့၊ လင်းတတစ်ကောင်က သူ့အသည်းကို စားသွားလို့ လူတွေမှာ အသည်းရောင် ရောဂါ ဖြစ်လာရတာတဲ့”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ “ကျွန်တော် ရယ်စရာ မပြောတော့ဘဲ နေလာတာကြာသွားပြီ၊ လူတွေအနေနဲ့ ရယ်စရာ ပြောပြီး ရယ်နိုင်လေလေ၊ အသက်အရွယ် နုပျိုလေပဲတဲ့”

“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားနေတာနဲ့ စာရင် အဲဒီလို ရယ်စရာတွေ ပြောနေရတာက မကောင်းဘူးလား”

“ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အင်း ခင်ဗျား အဝေးတစ်နေရာဆီကို ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်”

“ခင်ဗျားလည်း အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းခါသည်။ “ကျွန်တော် ထပ်ပြီး မကြိုးစားတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန်မှာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ”ဟုကျွန်တော်က အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် မေးမိသည်။ သူ ဂျာမနီကို ဒုတိယတစ်ခေါက်ထပ်၍ ပြန်လိမ့်မည်ဟူ၍တော့ ကျွန်တော် မထင်ဝံ့ပါ။

[၃]

ညကလပ်သည် ၁၉၁၇ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဥရောပတစ်လွှား၌ ရုရှားဖြူများ ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ခဲ့ကြသည့် ညကလပ်အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးများသည် မင်းဆွေမင်းမျိုး အနွယ်ဝင် များချည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် ယခင်က ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ အရာရှိများလည်း ပါကြ သည်။ အစစ အရာရာ ဈေးကတော့ ကြီးသည်။ ပြီးတော့ ညကလပ်မှ တာဝန်ရှိ သူအားလုံးလိုလိုပင် ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိကြ။

ဤ ညကလပ်များ၌ တွေ့ရတတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း မီးရောင်များကို ခပ်မှိုန်မှိုန် ခပ်ဝါးဝါး ထွန်းထားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်အဆင်ကို သဘောကျသည်။ စားသောက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုး ပြောပြလိုက်သည့်အတိုင်း ကလပ်ထဲတွင် ဂျာမန်တွေ အများကြီးရှိသည်။ သူတို့ထဲတွင် ဂျာမန်သံရုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဂျာမန် အလုပ်ရုံ စက်ရုံများမှ အလုပ်သမားများလည်းပါသည်။ သူတို့သည် သူလျှိုများ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိပါသည်။

“ရုရှားတွေဟာ သူတို့ အခြေချဖို့ နေရာတစ်နေရာရလာအောင် အား ထုတ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ထက်ပိုပြီး အောင်မြင်ကြတယ်”ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ “သူတို့အဖို့ အခုလို လုပ်ပြီး နေထိုင်လာကြရတာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ကြာပြီလို့ဆိုရမယ်”

“ဒါပေါ့၊ သူတို့ဟာ ပထမဆုံး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေပဲ”ဟု ကျွန်တော်က

ပြောသည်။ “လူတွေကတော့ အခုထက်ထိ သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတုန်းပဲ၊ သူတို့လို အလုပ် လုပ်ခွင့်နဲ့ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း ထုတ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေလည်း ထုတ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေဖြစ်လာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကမ္ဘာတစ်လွှားကပေးနေတဲ့ ကရုဏာတရားဟာ အသုံးများလွန်းလို့ ကုန်ခန်းနေပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို အနှောင့်အယှက်အဖြစ်၊ အဟန့်အတားအဖြစ် သူတို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဝါးစားမယ့် ခြံတွေအဖြစ် မြင်လာကြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ ကြင်နာသနားတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံး ပြောဖို့ တောင် ဝန်လေးလာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ် လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်း မရကြဘူး။ ဘဝရပ်တည်ဖို့လည်း အခွင့်အရေး မရတော့ဘူး။ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေ ရပိုင်ခွင့်လည်း မရှိကြတော့ဘူး။”

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤကလပ်ထဲ၌ ထိုင်မိသည့် အချိန်မှစ၍ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ပတ်လည်မှ အလုံပိတ်ထား၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဂျာမန်တွေ အများအပြားရှိနေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် အရေးတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာ၍ ထွက်ပြေးမည်ဆိုပါက အပေါက်တစ်ပေါက်တည်းရှိရာ ထိုအပေါက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် များစွာ အလှမ်းဝေးနေ၍လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်နေရာကိုပဲ ရောက်ရောက် ထွက်ပေါက်ဝင်ပေါက်နှင့် အနီးဆုံးနေရာ၌ ရွေး၍ထိုင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအကျင့်ကို ကျင့်သုံးလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော် ထိုအကျင့်ကို မသုံးနိုင်။ ထို့ပြင်လည်း ယခုထိုင်နေရသောနေရာသည် သင်္ဘောကို မမြင်ရ။ အခု ညကြီးမင်းကြီး သင်္ဘောထွက်သွားခဲ့သည်ရှိသော်။ ဤအတွေးကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကို လှုပ်ရှားအောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိပါသည်။

ချပ်ဝပ်င်သည် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အတွေးများကိုလည်း ရိပ်စားမိဟန်တူ၏။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ သင်္ဘောလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ ကျွန်တော့် ရှေ့၌ ချပေးသည်။

“လက်မှတ်တွေကို ခင်ဗျား ယူချင်ယူထားပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်ထိန်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ လက်မှတ်တွေကိုယူပြီး အခုသွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သွားပါ။”

ကျွန်တော် ရှက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲနေပြီ”ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ အချိန်က အများကြီးပါ”

ချပ်ဝပ်ငံက ဘာမှပြန် မပြောပါ။ ကျွန်တော့် အရိပ်အခြည်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ကောက်ယူပြီး ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မီးရထားတစ်စီးနဲ့ ခရီးဆက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်”ဟု ချပ်ဝပ်ငံက ဆက်ပြောသည်။ “ဩစနာဘရပ်ကို ညနေခင်း စောစောစီးစီး ရောက်မယ့် ရထားကို စီးမယ်လို့ စီစဉ်တာပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကလည်း ကျွန်တော့်နယ်စပ်ကို ဖြတ်နေပြီလို့ ထင်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်ထိ ကျွန်တော် တွေ့မြင်နေရသမျှ လူတွေနဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မျက်နှာစိမ်းတွေချည်း ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိဒေသက လူတွေနဲ့ အရာဝတ္ထုတွေတောင်မှ မျက်နှာစိမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မီးရထား ဖြတ်သန်းလာနေတဲ့ ရွာတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဒီရွာတွေကို ရောက်ဖူးတယ်။

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ ပထမပတ်ထဲမှာပဲ အဲဒီရွာ တွေဘက်ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီဘက်က တောင်ပိုင်းဒေသကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်။ အိမ်တွေ ပန်းဥယျာဉ်တွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာဖြစ်နေတဲ့ မြို့ တစ်မြို့ကို သိပ်ချစ်သလို ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

“အဲဒီအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရေရေရာရာ ခွဲခြားလို့မရဘူး။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ အခုလို ကြောက်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမှုကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်ကတော့ မရှိပါဘူး။ အဲသလို အသေးစိတ် ခွဲခြားစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်ရမှာကိုပဲ ကျွန်တော် ကြောက်နေတယ်။ ရုတ်တရက် အသေးအဖွဲ့လေးတွေကစပြီး စကားပြောစပြုလာတယ်။ အဲဒါလေးတွေက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ပေမယ့် ဆက်စပ်မှုရှိနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေးတွေပေါ့။

“တောပိုင်းဒေသကတော့ အပြောင်းအလဲ မရှိဘူး။ အရင်အတိုင်းပဲ နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်နေတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ အဆောက်အဦတွေ ဟာ အပျက်အစီး မရှိသေးဘူး။ မြစ်ရေပြင်နဲ့ တလက်လက်ထနေတဲ့ အရောင်

ကလည်း မိုးကောင်းကင်ဆီကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက ငါးများ ထွက်ခဲ့တာတွေ၊ ထူးဆန်းတဲ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ စွန့်စား ရှာဖွေနေတယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်နဲ့ သွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင် နေမိသည်။ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ အားလုံးကို အတိအကျတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

“စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွေမှာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ လိပ်ပြာတွေ၊ ပုစဉ်း တွေ နားချည်တစ်ခါ ပျံချည်တစ်လှည့် လုပ်နေကြတာလည်း မြင်ရတယ်။ တောင်ခါး ပန်းတွေပေါ်က သစ်ပင်တွေရဲ့ ပန်းပွင့်ရိုင်းတွေကလည်း ဟိုတုန်း ကလိုပဲ လက်ရာ ခြေရာ မပျက်သေးဘူး။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ။

“ရှုခင်းတွေရှေ့မှာ ဘာအတားအဆီး အနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့ မြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းဟာ ပြက်ပြက်ထင်ထင်ရှိ လှပါတယ်။ လူတချို့ကိုလည်း မြင်ရတယ်။ ယူနီဖောင်းဝတ်တွေတော့ အစအနတောင် မတွေ့ရဘူး။ တောပိုင်း အလှဟာ မှောင်ရီပျိုးစ မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နှစ်ဝင် နေတယ်။ ဘူတာရုံပိုင်တွေရဲ့ ပန်းခြံကလေးတွေထဲမှာ ပွင့်ဖူးနေကြတဲ့ နှင်းဆီ ပန်းတွေ၊ ဒေလီယာပန်းတွေနဲ့ နှင်းပန်းတွေကလည်း လှလိုက်တာ အလွန်ပဲ။

“သူတို့လည်း ဟိုတုန်းက အတိုင်းပါပဲ၊ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးမယ့် အရာ ဆိုလို့ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ သူတို့ ပွင့်ဖူးနေကြပုံဟာ ပြင်သစ်က ပန်းတွေ ပွင့်နေသလိုပဲ၊ စားကျက်မြက်ခင်း ပြင်ပေါ်က မြက်ပင် တွေကြားမှာ ရပ်ပြီး အစာစားနေကြတဲ့ နွားမတွေဟာလည်း ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရဲ့ စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က နွားမတွေနဲ့ ဘာမှ မခြားနားပါဘူး။ အညိုရောင်၊ အနက်ရောင်၊ အဖြူရောင်တွေပါ။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ စကြာတံဆိပ်တွေလည်း မရှိပါဘူး။

“လယ်တဲတစ်တဲပေါ်မှာ နားပြီး ချိုးချိုးချောက်ချောက် မြည်သံပေးနေတဲ့ ငှက်ကျားတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။ ပျံလွှားငှက်တွေကလည်း ယာခင်းတွေ အပေါ်ဘက်မှာ ပျံလိုက်ဝဲလိုက်နဲ့ ဟိုတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပဲ။ အမှန်တော့ လူတွေကသာ ပြောင်းလဲနေကြတာပါ။ တခြားအရာတွေကတော့ မပြောင်းလဲပါဘူး။ အဖြစ်မှန်ကို အဲဒီ ညကမှ ကျွန်တော် သတိထားမိတာပါ။ သတိထားမိပြန်တော့လည်း ဘာကြောင့် အဲသလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ရထားတွဲထဲမှာ လူတွေ ပြည့်လာလိုက် လျော့သွားလိုက်နဲ့ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်အတိုင်းဖြစ်နေတယ်။ အခုလို အချိန်နာရီမျိုးမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်လို့ ရထားပေါ်မှာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ တွေ့ရတယ်။ အများစုကတော့ အရပ်သား တွေပါ။ သူတို့ ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေကလည်း ကျွန်တော် ပြင်သစ်နဲ့ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားမျိုးတွေချည်းပဲ။ ရာသီဥတုအကြောင်း၊ သီးနှံသိမ်းကြတဲ့ အကြောင်း၊ တစ်နေ့တာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အကြောင်းနဲ့ စစ်ကြီး ဖြစ်လာမှာ ကြောက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ချည်းပါပဲ။

“သူတို့လည်း စစ်ကို ကြောက်နေကြတာပဲ။ ခြားနားမှုဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေက ဒီစစ်ကို ဂျာမနီနိုင်ငံက လိုလားနေတာလို့ သိထားကြတယ်။ ဒီမှာကတော့ တခြားနိုင်ငံတွေက ဂျာမနီ နိုင်ငံကို စစ်မတိုက် တိုက်အောင် လုပ်နေကြတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ခြားနား မှုကတော့ အဲဒါပဲ။ လူတိုင်းလောက်နီးပါးကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ။ ဒါကတော့ စစ်တစ်ခု မဖြစ်ပွားခင် လူတွေဟာ ဒီသဘောထားမျိုး အမြဲတစေ ရှိနေကြတာ ပါ။

“မီးရထား ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လူတွေကြားက တိုးဝှေ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘူတာရုံကတော့ အချိုးမပြောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် နောက် ဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ခြားနားသွား တယ်လို့ ထင်တယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဘူတာရုံဟာ အရင်ကထက် ငယ် သွားပြီး အရင်ကထက် ညစ်ပတ်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။

* * *

“ကျွန်တော် ဘန်ဟော့ဖ်ပလက်စ် ဘူတာရုံထဲ ဝင်လာချိန်မှာ ကျွန်တော် စောစောက တွေ့ခဲ့သမျှတွေ အားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန်တယ်။ အမှောင်ရိပ်တွေ က ကျလာနေပြီ။ လေကလည်း စိုစွတ် ထိုင်းမှိုင်းနေတယ်။ မိုးရွာပြီးစမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အခြေအနေမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင် ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်တွေဟာ လှုပ်ရှားနေတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲ ရောက်တော့မယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ ဖြစ်မလာ နိုင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ခံစားမှုကလည်း ဝင်လာနေတယ်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်က အကာအကွယ်ပေးထားတဲ့ မှန်ကြီးတစ်ချပ်

mgjoe.com

အောက်မှာ ရောက်နေတဲ့လူနဲ့ တူနေပြီး အချိန်မရွေး မှန်ချပ်ကြီးကွဲပြီး တစ်စစီ ဖြစ်သွားမှာကို ကြောက်နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ”

“ကျွန်တော် ဘူတာထဲ ပြန်ဝင်ပြီး မွန်းစတားအပြန် လက်မှတ် တစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဩစနာဘရပ်မှာ နေလို့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ အန္တရာယ်သိပ်များမယ်လို့ ယူဆရတယ်။ “နောက်ဆုံးရထား ဘယ် အချိန်ထွက်မလဲ” လို့ ကျွန်တော် လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ လူကို လှမ်းမေးတယ်။ ဝါဝင်းနေတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လက်မှတ်ရောင်းသမားရဲ့ ထိပ်ပြောင်ကြီးဟာ တလက်လက် တောက်ပြောင်နေတယ်”

“ကိုးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်မှာ တစ်စီးထွက်မယ်။ နောက်တစ်စီးက ဆယ့် တစ်နာရီ ဆယ့်နှစ်မိနစ်မှာ ထွက်မယ်”

“ကျွန်တော့် ပစ္စည်းအလိုအလျောက်ထွက်တဲ့ စက်တစ်လုံးဆီကို သွား တယ်။ ပိုက်ဆံထည့်ပြီး ပလက်ဖောင်း လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ ရထားမလာခင် ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိလာလို့ ကျွန်တော် လစ်ပြေးရမယ့် အခြေ အနေမျိုးနဲ့ ကြုံလာရင် လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့လို လူစားတွေအဖို့ကတော့ ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းတွေဟာ အညံ့ဖျင်းဆုံး ပုန်းစရာ နေရာတွေပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရွေးစရာလမ်းတွေကတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။ ထွက်စပြု နေတဲ့ ရထားပေါ်ကို ခုန်တက်၊ လက်မှတ်စစ်နဲ့ တွေ့တော့ ရထားမှားစီး မိလို့ပါလို့ ရှင်းပြ၊ ရှေ့ဘူတာကျတော့ ပြန်ဆင်း၊ ဒါလည်း နည်းကောင်း တစ် ခုပဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရင်းနှီးလာခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလူဟာ လက်ရှိခေတ်ကို မထောက်ခံတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်လို့ သူ့လေသံကို နားထောင်ရင် သူဟာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မယ့် အခြေအနေရှိ မရှိ ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ တိုက်ရိုက်ဖုန်းဆက်ရမှာတော့ ကျွန်တော် ကြောက် တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ နေသေးသလား၊ အဖော်ရှိနေပြီလားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး။

“ကျွန်တော်ဟာ မှန်ကာ တယ်လီဖုန်းရုံထဲမှာ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန် စာအုပ်ကို ရှေ့မှာချပြီး ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်သံဟာ သိပ်မြန်

နေတယ်။ ကျယ်လည်း သိပ်ကျယ်နေမယ်လို့ ထင်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့် နားတွေက ပြန်ကြားနေရတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဘေးကလူတွေများ ကြားသွားမှ ဖြင့်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တောင်မှ ဝင်နေမိတယ်။ လမ်းသွား လမ်းလာတွေက ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် မှတ်မိသွားမှာ စိုးလို့ မျက်နှာကို ငုံ့ထားရတယ်။

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကို လှန်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမ ရဲ့ နာမည်ကို တွေ့တယ်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကလည်း အရင်နံပါတ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လိပ်စာကတော့ ပြောင်းနေတယ်။ အရင်က ‘ရစ္စပူလာပလာဇာ’လို့ခေါ်တဲ့ နေရာကို အခု‘ဟစ်စလာပလာဇာ’လို့ ပြောင်းထားတယ်။

“ကျွန်တော် လိပ်စာကို မြင်လိုက်တဲ့ တစ်ခဏမှာပဲ တယ်လီဖုန်းရုံထဲက မီးရောင်ဟာ အဆပေါင်းတစ်ရာလောက် ပိုလင်းလာတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အပြင်မှာတော့ မှောင်မည်း နေတာပဲ။ ချက်ချင်းပဲ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်က အမှောင်ထုကြားမှာ အင်မတန်လင်းနေတဲ့ တယ်လီဖုန်းရုံထဲ ရပ်နေတာ၊ စိတ်မလုံတော့ဘူး တအားကို ကြောက်လာတယ်။

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ မှောင်တစ်ဝက်ဖြစ် နေတဲ့ ဘူတာရုံကို ဖြတ်လာခဲ့တယ်။ မီးရထားတစ်စီး နှစ်စီးဆိုက်သွားခဲ့ ပုံပေါ် တယ်။ ခရီးသည်တွေ လှေကားက တက်နေကြတာ တွေ့နေရတယ်။ အက်စ် အက်စ်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဟာ လူအုပ်ကြားက ခွဲထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို လျှောက်လာနေတယ်။

“ကျွန်တော် မပြေးပါဘူး။ သူ တခြား လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာတာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ပြောတယ်။ ‘မီး တစ်တို့ လောက်’တဲ့။

“မီးတစ်လို့ ကျွန်တော်က သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်လိုက်တယ်” ပြီးတော့မှ ကပျာကယာ ဆက်ပြောလိုက်မိတယ်။

“ရှိပါတယ်။ မီးခြစ် ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲနှိုက်ပြီး မီးခြစ်ကို ရှာတယ်။

“ဘာကြောင့် မီးခြစ် ရှာနေရတာလဲ”လို့ အက်စ်အက်စ်အဖွဲ့ဝင်က အံ့အားသင့်ပြီး လှမ်းမေးတယ်။ “ခင်ဗျား စီးကရက်မှာ မီးရှိနေသားပဲ”လို့လည်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဆေးလိပ်သောက်နေတာကို လုံးဝသတိမထားမိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထဲကစီးကရက် လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူက စီးကရက်တိုကိုယူပြီး မီးတို့တယ်။ “ခင်ဗျား သောက်နေတာ ဘာစီးကရက်လဲ” လို့ မေးတယ်။ “ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ရနေတယ်” တဲ့။

“ကျွန်တော့် စီးကရက်က ပြင်သစ်စီးကရက်၊ နယ်စပ် မဖြတ်ခင်က နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်လာခဲ့တာ။ “ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပေးလိုက် တဲ့ လက်ဆောင်ပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ပြင်သစ်စီးကရက်ပါ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ပြင်သစ်က ဝယ်လာတာ၊ သိပ်ပြင်းတယ်”

အက်စ်အက်စ်က ရယ်တယ်။ “လူတော်တွေဟာ ဆေးလိပ်ဖြတ်သင့် တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာလိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်က သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အခုလို အချိန်ကာလမှာ ပိုပြီးခက်တယ်” တဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို အလေးပြုပြီး ထွက်သွားတယ်”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးက သိပ်ပြီး အသက်မပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အခုအချိန်ထိ ကိုယ်သွားလိုရာကို သွားနိုင်ခွင့်ရှိနေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ အမြဲသွားလာနေတာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ အကြီး အကျယ် ထိတ်လန့်စရာတွေ ရင်ဆိုင်ရပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လာလေ့ရှိတယ်။ ကြောက်စိတ်နဲ့ ပတ်သတ်လို့ စာရေးဆရာတွေ ရေးလေ့ရှိတဲ့ အရေးအသားတွေ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် သံသယ ဝင်လေ့ရှိတယ်”

“ကြောက်လာရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးဟာ ရပ်သလိုဖြစ်သွားတယ် တဲ့။ ရှိရှိသမျှ အကြောတွေဟာ မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင် ဆိုင်းသွားတယ်တဲ့။ သူ့ကျောရိုး တစ်လျှောက်လုံးလည်း အေးစိမ့်နေတယ်တဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း ဇောချွေးတွေ ပြန်နေတတ်တယ်တဲ့”

“ဒီအရေးအသားတွေကို စာရေးဆရာတိုင်း၊ ရေးလေ့ရှိတယ်။ ဆန်းသစ် တဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ မပါသလိုပဲ။ သုံးထားတဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း ဖန် တစ်ရာတေစကားလုံးတွေ ဖြစ်လာတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ထင်တဲ့ အတိုင်း ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်ပေမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မှန်တော့ မှန်မယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာပြီဆိုရင် သူတို့ ရေးထားတဲ့အတိုင်း အတိ အကျကို ခံစားရတာ”

ထိုအခိုက်တွင် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲဆီသို့

ချဉ်းကပ်သည်။ “လူကြီးမင်းတို့ အဖော်ကလေးဘာဘေး မရချင်ကြဘူးလား”ဟု မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မလိုချင်ဘူး”

စားပွဲထိုးက ကျွန်တော့်အား ငုံ့ကြည့်သည်။ “ဟင့်အင်းဆိုတဲ့ စကား မပြောခင် ဟောဟိုကောင်တာမှာ ရပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တဆိတ် အကဲခတ်ပါဦး”ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ယောက်က အတော်ကလေး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပတောင့်တင်းသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဝတ်စားဆင်ယင် ထားပုံမှာ အပျံ့စားများဖြစ်၏။ မျက်နှာများကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

“ဟင့်အင်း မလိုချင်ဘူး”ဟု ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

“သန့်ပါတယ်။ အမျိုးကောင်းတွေပါ”ဟု စားပွဲထိုးက ထပ်ပြောသည်။ “ဟိုညာဘက်က အမျိုးသမီးဆိုရင် ဂျာမန်မ တစ်ယောက်ပါ”

“မင်းကို သူက လွတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”ဟု စားပွဲထိုးက ပြန်ပြောပြီး ပြီးသည်။ “ကျွန်တော့် စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော် လာမေးတာပါ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ တို့အတွက် စားစရာတစ်ခုခုယူခဲ့”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ “စားပွဲထိုးက ဘာလာ ပြောတာလဲ၊ သူက ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ”ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မာတာဟာရီရဲ့ မြေးမနဲ့ ပူးပြီး ကြိုးချည်ပေးဖို့ လာပြောတာ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘောက်ဆူးတွေ အများကြီး ပေးထားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော် အခုထက်ထိ တစ်ပြားမှ မပေးသေးဘူး၊ သူတို့ကို သူလျှို တွေလို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဂျာမန်မတွေလား”

“တစ်ယောက်က ဂျာမန်မလို့ စားပွဲထိုးက ပြောသွားတာပဲ”

“ပြည်ပရောက်နေတဲ့ ဂျာမန်တွေကို ဂျာမနီပြန်အောင် ဖြားယောင်းသိမ်း သွင်းဖို့များ ဒီကောင်မကို လွှတ်ထားသလားဗျာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မထင်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြောတာမျိုးက ရုရှား ဘက်မှာ လွှတ်ထားတာများတယ်”

စားပွဲထိုးသည် ကျွန်တော် မှာလိုက်သည့် စားစရာ ပန်းကန်လေးကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ ကျွန်တော် သောက်ထားသည့် ဝိုင်သည် ငယ်ထိပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် မဖြစ်အောင် ထိန်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“ခင်ဗျား ဘာမှ မစားတော့ဘူးလား”ဟု ကျွန်တော်က ချပ်ဝပ်အား မေးပါသည်။

ချပ်ဝပ်က ခေါင်းခါသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ ဝိုင်နေသည်။ ထို့နောက် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီစီးကရက်တွေက အနှောင့်အယှက်ပေးလိမ့်မယ် လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ခွကျနေတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်ပစ္စည်း တွေကို ပြန်စစ်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် မီးခြစ်ဘူးအားလုံးဟာ ပြင်သစ်မီးခြစ် တွေချည်းပဲ၊ စီးကရက်အကျန်တွေနဲ့ မီးခြစ်ဘူးအားလုံးကို ကျွန်တော် လွှင့်ပစ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂျာမန်စီးကရက်နဲ့ မီးခြစ် ပြန်ဝယ်လိုက်တယ်”

“နောက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ အဝင်တံဆိပ်နဲ့ ဝင်ခွင့်ကို သတိရလိုက်မိတယ်။ အကယ်၍ မေးမြန်းလာခဲ့သည်ရှိသော် ပြင်သစ်စီးကရက်အတွက် ပူစရာ ဘာရှိသလဲ၊ အခက်အခဲဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ် လုံး ချွေးတွေနဲ့ ရွှဲနေတယ်၊ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ကြောက်စိတ်ဝင်မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းဒေါသဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံဆီ ပြန် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ဒီတစ်ခါကျတော့ ကျွန်တော် စောင့်နေရပြီ၊ ရင်ဘတ်မှာ ပါတီတံဆိပ် အကြီးကြီး တပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းဆက်နေတယ်။ နံပါတ် နှစ်ခုတောင် ဆက်နေတာ၊ အမိန့်တွေ ပေးနေတာ ကြားရတယ်။ တတိယနံပါတ် ကတော့ ပြန်မထူးဘူး။ သူ ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်အရေးပါ အရာ ရောက်တဲ့ ဂိုက်မျိုး ဖမ်းထားတယ်။ အမယ် ဒေါသလည်း ကြီးလာတယ်”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်တယ်၊ တစ်ဖက်က အဖြေပေးသံက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ၊ “ကျွန်တော် ဒေါက်တာမာတင်နဲ့ စကားပြောပါရစေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် လေသံက ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဖြစ်နေတာ သတိထားလိုက်မိတယ်”

“အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ” လို့ တစ်ဖက်က ပြန်မေးတယ်။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာမာတင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် နာမည်ကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ မိန်းမသံက ဒေါက်တာမာတင်ရဲ့ မိန်းမ၊ သို့မဟုတ် အိမ်စေတစ်ယောက်ယောက်တော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချလို့က မဖြစ်ဘူး”

“ရှင့် နာမည်ပြောပါ”တဲ့ တစ်ဖက်က မိန်းမရဲ့အသံ။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒေါက်တာမာတင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို ပြောပြပါ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပါတယ်လို့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ရှင့် နာမည်မပြောရင် ကျွန်မ ပြောမပေးနိုင်ပါဘူး”တဲ့။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ ထားပါဗျာ”လို့ ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ “ဒေါက်တာမာတင်ဟာ ကျွန်တော့် ဖုန်းအဆက်ကို မျှော်နေမှာ သေချာပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရှင့် နာမည်ကို ပြောနိုင်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းကုတ်မိတယ်၊ တစ်ဖက်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသံကို ကြားလိုက်ရတယ်”

***

“လေတဝူဝူ တိုက်နေတဲ့ ဘူတာရုံထဲမှာ ကျွန်တော် ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး လှုပ်ရှားမှုကတော့ မှားသွားပြီ။ နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်ရင် ကောင်းမလား၊ သူ့မိသားစုထဲက တစ်ဦးဦးကများ ကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိသွားလေမလား။ ဒီအလုပ်ကတော့ စွန့်စားရမယ့် အလုပ်ပဲ”

“ကျွန်တော် နာမည်တစ်မျိုး လွှဲပေးမယ် ဆိုရင်တော့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နာမည် ပေးမလဲ၊ ဒေါက်တာမာတင် ရိပ်မိနိုင်မယ့် တခြားနာမည်ကို လောလောဆယ် လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တော့ စိတ်ကူးတစ်ခု ဖြုန်းခနဲ ဝင်လာတယ်။ ဒေါက်တာမာတင်ကို ထပ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့ အစ်ကိုနာမည်ကို ဘာကြောင့် မပြောနိုင်ရမလဲ၊ မာတင်က သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိနေတာပဲ”

“ကျွန်တော် ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်တော့ စောစောက မိန်းမအသံပဲ။ “ဂျော့ဂျာဂင်းစ် စကားပြောနေတယ်၊ ဒေါက်တာမာတင်ကို ခေါ်ပေးပါ” လို့

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

“အခုပြောနေတာက စောစောကဆက်တဲ့လူပဲ မဟုတ်လား”

“အခုပြောနေတာက ဂျာဂင်းစ်ပါ။ ဒေါက်တာမာတင်နဲ့ အခုချက်ချင်း စကားပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောရပါစေမယ်” လို့ တစ်ဖက်က ပြောတယ်။ “ခဏစောင့်ပါ”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်ဖက်က “ဒေါက်တာမာတင် စကားပြောနေ ပါတယ်” ဆိုတဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင် ဘူး။ ကျွန်တော့် လည်ချောင်းဟာ နင်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေတယ်။

‘ရုဒေါ့ဖ်’လို့ ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

“ဘာပြောတယ်၊ နားမလည်ဘူး၊ ထပ်ပြောပါဦး”

‘ရုဒေါ့ဖ်’လို့ ထပ်ပြောတယ်။ “အခု စကားပြောနေတာ ဟယ်လင် ဂျားဂင်းစ်ရဲ့ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ပါ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောနေတာကို နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဂျာဂင်းစ် လား”

“ကျွန်တော် သူ့ ကိုယ်စား ခေါ်နေတာပါ။ ဟယ်လင်ဂျာဂင်းစ်အတွက် ခေါ်တာပါ။ အခုလောက်ပြောရင် ခင်ဗျား နားလည်ပြီ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်ဘူး” လို့ တစ်ဖက်လူက စိတ်မရှည်တော့တဲ့ အသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် လူနာတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေတုန်း”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျား ဆေးခန်းကို လာနိုင်မလား ရုဒေါ့ဖ်၊ ခင်ဗျား သိပ် အလုပ်များနေသလား”

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိတောင်မှ မသိဘူး၊ ခင်ဗျားက”

“ရှက်ဘားဟင်း”လေလို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ရက်အင်ဒီးယန်း လုပ်တမ်း ကစားကြတုန်းက သတိရလာတယ်။ ကားလ်မေရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက နာမည်တွေ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလောက်တုန်းက သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ နာမည် တွေပဲ။ တစ်ခဏတော့ တစ်ဖက်က ငြိမ်နေတယ်။ နောက်တော့ မာတင်က အသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြောတယ်။ “အဲဒါဘာလဲ”တဲ့။

“ဝင်နက်တူး”လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။ “ခင်ဗျား နာမည်ဟောင်း တွေကို မေ့သွားပြီလား။ ဘာ့ကြောင့် မေ့သွားရတာလဲ၊ အဲဒီဟာတွေက

ဖျားရားကြီး (အာဇာနည်ကြီး) သိပ်ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေပဲ”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။ “ဝင်နက်တူး” လို့ မာတင်က ထပ်ပြီး ရေရွတ်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင်နက်တူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား အခုဘယ်ကနေပြီး စကားပြောနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီရောက်နေတယ်၊ ဩစနာဘရပ်မှာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော် လူနာနဲ့ စကားပြောနေတယ်” လို့ မာတင်ကပြောတယ်။

“ကျွန်တော် ဖျားနေတယ်၊ ကျွန်တော်လာပြီး ပြချင်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲဗျာ” လို့ မာတင်က ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား ဖျားနေတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီ လာပြပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်နေရတာလဲ”

“ဘယ်အချိန် လာရမလဲ”

“အကောင်းဆုံး အချိန်က ခုနစ်နာရီခွဲပဲ၊ ခုနစ်နာရီခွဲ ဒီထက်စောလို့ တော့ မဖြစ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ခုနစ်နာရီခွဲ အရောက်လာမယ်”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ နစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံထဲက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ လတစ်ခြမ်းပဲ့ဟာ တိမ်တွေကြားက ထွက်လာနေတယ်။ တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာ လဟာ ပြည့်လာတော့မယ်။ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူးဖို့ အချိန်ကောင်းပဲ။ ကျွန်တော် နာရီကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်မှာ အချိန်တော့ ရှိသေးတယ်။

“လတ်တလောတော့ ဘူတာထဲက ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘူတာထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေဟာ အမြဲတမ်းလိုလို သံသယ ဝင်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဟာ အမှောင်မိုက်ဆုံးနဲ့ လူသွားလူလာ အနည်းဆုံး လမ်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒီလမ်းက ရှေးဟောင်း ခံတပ်တွေဘက် သွားတဲ့လမ်းပဲ။

“ခံတပ်ဟောင်းနေရာဟာ တစ်ပိုင်းက မြေပြန့်၊ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ ဖုံးနေတယ်။ ကျန်တစ်ပိုင်းက မြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်မှာ တည်ဆောက်ထားတာ။ အမြင့်ပိုင်းကျတယ်။ ခံတပ်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်းကနေကြည့်ရင် မြစ်ပြင်ရဲ့

တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ မြို့တွင်းအဆောက်အဦ ခေါင်မိုးတွေကို မြင်နေရတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ပြာသာဒ် စုလစ်မွမ်းချွန်တွေဟာ လရောင်အောက်မှာ ဝင်းလက်နေကြတယ်။

“ဒီရှုခင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။ ဒီရှုခင်းပုံနဲ့ ရိုက် နှိပ်ထုတ်ဝေထားတဲ့ ပို့စကတ်ပုံတွေဟာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေတယ် မဟုတ် လား။ မြစ်ပြင်ဆီက ရေနဲ့နဲ့ သစ်ပင်တွေဆီက အနံ့တွေဟာ ရောနှော ပေါင်း စပ် လေနဲ့အတူ လိုက်လာနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအနံ့ကိုလည်း ဘယ်မေ့မလဲ၊ ကိုယ်ရှုရိုက်နေကျ အနံ့တွေပဲ မဟုတ်လား။

“သစ်ပင်တွေကြားမှာ ခုံတန်းလျားတွေ ချထားတယ်။ အဲဒီ ခုံတန်းလျား တွေပေါ်မှာတော့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ထိုင်နေကြတာ မြင်ရတယ်။ အဲဒီနေရာတွေ ဟာ မြစ်ပြင်နဲ့ မြို့ရှုခင်းကို မြင်နေရတဲ့ နေရာတွေပေါ့။ ကျွန်တော် လူလွတ် တဲ့ ခုံတန်းတစ်လုံးပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မာတင်ဆီ မသွားခင် အချိန် နာရီ ဝက်လောက် ဖြုန်းဖို့ လိုနေသေးတယ် မဟုတ်လား။

“ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီးဆီကို ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ ဖြုန်းခနဲထွက် ပေါ်လာတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတဲ့ အထိ လန့်သွားမိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က မမြင်နိုင်တဲ့ တင်းနစ်ကစားပွဲ တစ်ပွဲကို ကြည့်ရှုအကဲဖြတ်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တူနေပြီ။

“ကစားသမား ပြိုင်ဘက်နှစ်ယောက်ရှိတဲ့ အထဲမှာ တစ်ယောက်က ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီးသိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္တဟောင်းပေါ့။ သူက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ကြောက်လန့်နေတယ်။ သူ့အခြေအနေကို မစဉ်းစားရဲတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်။ ကျန်တစ်ဦးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္တသစ်ပေါ့။ သူကတော့ ရဲရင့်တယ်။ သူ့မှာ တခြားရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့တဲ့အတွက် အသက်တောင် စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲပဲ။

“လူတစ်ကိုယ်တည်းမှာ နှစ်စိတ် သုံးစိတ်ဖြစ်ပြီး အမြင်အကြားအမျိုး မျိုးနဲ့ ကြုံနေရတဲ့ စင်္ကာပူရဲနီးယား အရူးပြိုင်ပွဲ တစ်ပွဲနဲ့ တူနေတယ်။ ဘေးက ကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်နေသူကတော့ အတ္တသစ်က နိုင်လိမ့်မယ်လို့ နှလုံးသားထဲက ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်နေတဲ့ အကဲဖြတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော့် ဘေးမှာ မိန်းမတစ်ယောက် လာထိုင် တယ်။ သူ ဘာလိုချင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အရိုင်းတွေ ခေတ် မှာ ဒီကိစ္စမျိုးကိုတောင်မှ စစ်အသွင်ပေါက်အောင် လုပ်ထားလေမလား။

အဲဒါလည်း ကျွန်တော် အတိအကျ မသိဘူး။

“ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မချရဲဘူး။ ထိုင်နေရာကထပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က မိန်းမရဲ့ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့ ရယ်သံကတစ်မျိုးပဲ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုလည်း ပါတယ်။ သရော်ချင်တဲ့သဘောလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သနားကရုဏာ မကင်းကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြနေတယ်။ သြစနာဘရပ်က အမည်မသိ မိန်းမရဲ့ရယ်သံကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမယ် မထင်ဘူး”

[၄]

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ပြတင်းပေါက်နားက စင်ပေါ်မှာ ပန်းအိုး တစ်လုံး ရှိတယ်။ ပန်းအိုးထဲက အရွက်ရှည်ရှည်ဖားဖားကြီးတွေဟာ ဘေးဘက် ကို ထွက်ကျနေကြတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေ တင်ထားတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပါတီက အရေးပါအရာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ပုံတွေ၊ နာဇီစစ်သားတွေနဲ့ ဟစ်တလာ လူငယ်အဖွဲ့ ပုံတွေကို ဝေဝေဆာဆာ တခမ်းတနား ဖော်ပြထားတယ်”

“အမြန်လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ တံခါးဝမှာ မာတင် ရပ်နေတာမြင်ရတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာက မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး မျက်လုံးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေတယ်။ ဧည့်ခန်း ထဲက မီးရောင်က မှန်ဝါးဝါးရယ်၊ ပထမတော့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိ ဘူး။ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းမွေးကြောင့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်တော်ပါ ရုဒေါ့ဖ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ဂျိုးဆက်လေ”

“သူက စကားတိုးတိုးပြောဖို့ အမူအရာနဲ့ ပြတယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်က လာတာလဲ”လို့ တိုးတိုးမေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်တယ်။ ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲလို့ တွေးတယ်။ “ကျွန်တော် အခု ဒီကိုရောက်လာတယ်။ ခင်ဗျား ကူညီမှ ဖြစ်မှာ၊ တတ်အားသရွေ့ ကူညီပါ”လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

“သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်၊ အလွန်မွဲနေတဲ့ မျက်စိတွေဟာ ငါးပုံး

ထဲက ငါးတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်စိတွေနဲ့ တူနေတယ်။ “ခင်ဗျား ဒီကိုလာဖို့ ခွင့်ပြုချက် ရှိသလား”

“ကိုယ့် ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ကိုယ် လာခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျား နယ်စပ်ကို ဘယ်လို ဖြတ်ကူးလာခဲ့သလဲ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့်နေတယ်”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား အခုလာတာ အဲဒီကိစ္စပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ချက်ချင်းပဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးသွားတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတုန်းကတော့ လူက အမြဲတမ်းတုန်နေတယ်။ အခုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လုံးဝပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ပြဿနာက တခြားမဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကို တည်ငြိမ်သွားအောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ”

“ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့ဖို့ ဟုတ်လား”လို့ သူက ထပ်မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့မလို့၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

“သူ သေပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ မသေပါဘူး”

“ဘာလဲ မြို့ထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိပါတယ်။ သူရောက်လာတာ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ စကားပြောလို့ဖြစ်မလား”လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မာတင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ကျွန်တော့် ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ၊ တကယ်လို့ လူနာတွေထပ်လာရင်လည်း ပြန်လွှတ်လို့ ရတယ်။ ခင်ဗျားကို အိမ်တော့ ခေါ်မသွားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျနေပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကကျတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် သူ ပြောတာကို နားလည်ပါတယ်။ ရိုက်ခဲလို့ခေါ်တဲ့ ‘မြင့်မြတ်သော ဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီး’မှာ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးသား

ချင်းအားလုံး အချင်းချင်း မယုံကြည်ကြပါဘူး။ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ ကယ်တင်ရှင် ကြီးတွေက သူတို့ကို မထောက်ခံတဲ့ လူမှန်သမျှအပေါ် သစ္စာဖောက်လို့ စွပ်စွဲပြီး ပြစ်တင်ရှုတ်ချတဲ့ အလုပ်ကို အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးသားရေးလုပ်ငန်း တစ်ရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီလို စွပ်စွဲရှုတ်ချမှုဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပြီးပြီလေ။ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲရှုတ်ချခဲ့တဲ့ လူကလည်း တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့ မောင်၊ ကျွန်တော့် ယောက်ဖပါ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမက ပါတီဝင် မဟုတ်ပါဘူး”လို့ မာတင်က ကပျာ ကယာ ရှင်းပြတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့က . . .”

“သူ့ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့် ကို ကြည့်နေတယ်။ အခု ခင်ဗျားလို ကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ သူနဲ့ မတိုင်ပင် ခဲ့ဖူးဘူး။ တကယ်လို့ တိုင်ပင်လိုက်ရင် သူ ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဘယ်လိုစဉ်းစား မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအကျမသိဘူး။ ကဲ ကဲ လာပါဗျာ၊ အခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြရအောင်”

“သူဟာ ဆေးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကို သော့ ပြန်ခတ်တယ်။ “ဖွင့်ထားပါဗျာ”လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောတယ်။ “တကယ်လို့ အပြင်လူဝင်လာရင် တံခါးသော့ခတ်ထားတဲ့အတွက် ပိုပြီးသံသယဝင်နိုင် တယ်”

“သူဟာ သော့ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ “ဂျိုးဆက်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ တိတ်တိတ်ဝင်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဝှက်ထားပေးဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် မြို့ပြင်ဘက်က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ နေတယ်။ ကျွန်တော် အခုလာ တာက ကျွန်တော် ဒီမှာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဟယ်လင်ဆီ အကြောင်းကြား ပေးဖို့ပါ။ အကြောင်းကြားပေးနိုင်တဲ့ လူက ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း လုပ်ပေး နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် သူ့သတင်း မကြားရတာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ။ သူ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုနေပြီ လား မပြုသေးဘူးလားဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မသိဘူး၊ တကယ်လို့ သူ အိမ်ထောင်ပြုမယ် ဆိုရင် . . .”

“ခင်ဗျားလာတာ ဒါကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်”လို့ ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ပြီး ပြန်ဖြေတယ်။ ‘တခြား ကိစ္စ ဘာရှိနိုင်မှာလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ဝှက်ထားမှပဲဖြစ်မယ်”လို့ သူကပြော တယ်။ “ဒီညတော့ ခင်ဗျား ဟောဒီနှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ပေါ့။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခုနစ်နာရီ မထိုးခင်နှိုးမယ်။ ခုနစ်နာရီမှာ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားမလား။ ရှစ်နာရီ ထိုးပြီးရင် ခင်ဗျား တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့၊ ဆယ့် တစ်နာရီ မထိုးခင်တော့ လူနာ မလာပါဘူး။”

“သူ အိမ်ထောင်ပြုထားပြီလား”လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဟယ်လင်လား”လို့ ပြန်မေးပြီး ခေါင်းယမ်းတယ်။ “ခင်ဗျားနဲ့ တောင် မှ သူ ကွာရှင်းပြီးပြီလား”

“အခု သူ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ အရင် အခန်းဟောင်းမှာပဲလား”

“ထင်တာပဲ”

“သူနဲ့ အတူတူနေတဲ့ လူ ရှိသလား”

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“သူ့အမေ၊ သူ့အစ်မ၊ သူ့မောင် တခြားဆွေမျိုးတွေထဲက တစ်ယောက်၊ သူနဲ့ နေသလား၊ အဲဒါကို မေးတာပါ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိဘူး”

“သိအောင်တော့ လုပ်ပေးပါ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပေးစေချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ဘာပြုလို့ မပြောတာလဲ”လို့ မာတင်က ပြန်မေး တယ်။ “တယ်လီဖုန်း ရှိနေတာပဲ”

“အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ တကယ်လို့ သူ့မောင်ရှိနေတယ် ဆိုပါတော့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက် လို့ စွပ်စွဲပြီး ရှုပ်ချထားတဲ့ကောင်”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်လိုပဲ ဒီသတင်း ရထားရင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်မှာ သေချာတယ်”

“သူ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားရှိနေတယ်ဆိုတာ တောင်မှ ကျွန်တော် မသိရတော့တဲ့ ဘဝရောက်နေပြီ ရဲ့ဒေါ်ဖဲ၊ ငါးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်သက်က လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။”

သူက ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်တော့ဘူး” လို့ ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဘဝခြားနေ သလို ဖြစ်နေတယ်”

“ခင်ဗျား သူ့ဆီကို ဘာကြောင့် စာမရေးတာလဲ”

“ကျွန်တော် အကျယ်တဝင့် ရှင်းမပြနိုင်တော့ဘူး ရဲ့ဒေါ့ဖ်။ ခင်ဗျား ဟယ်လင်နဲ့ သွားတွေ့ပေးပါ။ သူ့ကို ပြောပြပါ။ သူ့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိနေတယ် ဆိုတာ သိအောင် ကြိုးစားပေးပါ။ တကယ်လို့ အလားအလာ ကောင်းတယ်လို့ ယူဆရရင်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချင်း ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲ ဆိုတာလဲ မေးပေးပါ”

“ဘယ်တော့လောက် သွားပေးစေချင်တာလဲ”

“အခု ချက်ချင်းပဲပေါ့။ ဘာကြောင့် အချိန်ဖြုန်းနေတော့မှာလဲ”

သူက အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်နေတယ်။ “ကျွန်တော် သွားနေတုန်း ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေခဲ့မလဲ ဒီအခန်းမှာကတော့ မလုံခြုံဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျွန်တော့်ဆီကို အိမ်စေမ လွှတ်တတ်တယ်။ အလုပ်ချိန် ပြည့်သွားရင်လည်း ကျွန်တော်က အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ပြီး နေလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီအထဲမှာ သော့ခတ်ထားခဲ့ရင်တော့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘေးက သံသယဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း သော့ခတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ မနေချင်ဘူး”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “ခင်ဗျား မိန်းမကို အပြင်လူနာတစ်ယောက် သွား ကြည့်မယ်လို့ ပြောခဲ့ရင်ကော မရဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပြန်လာမယ်ဆိုရင်တော့ အဲသလို ပြောရမှာပဲ ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်”

သူ့မျက်လုံးတွေ တလက်လက်တောက်နေတာကို ကျွန်တော် မြင်နေရ တယ်။ သူ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက ပိုပြီး မှေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါမြင် တော့ ကလေးဘဝတုန်းက အမြင်တွေကို ကျွန်တော် သတိရနေမိတယ်။

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲက စောင့်နေမယ်။ ဒီခေတ် အခြေအနေအရဆိုရင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေဟာ အလယ်ခေတ်က ပုံစံ

အတိုင်ပဲ။ တခြားနေရာတွေထက် ပိုပြီး လုံခြုံမှုရှိတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ဆီကို ဘယ်အချိန်လောက် ဖုန်းပြန်ဆက်ရမလဲ”

“နောက် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ဆက်ပါ။ ခင်ဗျားနာမည်ကို အော်တို စထရပ်လို့ပြော၊ ကျွန်တော် ရှာမယ်ဆိုရင်ကော ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့ နေရာတစ်နေရာကို သွားနေရင် ပိုမကောင်း ဘူးလား”

“တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့ နေရာတွေ အန္တရာယ်များတယ်”

“အင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ ရေရွတ်ပြီး၊ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေဟန်နဲ့ ရပ်နေတယ်။ “ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်နိုင်တယ်။ အကယ်၍ ကျွန် တော် ခင်ဗျားဆီ ရောက်မလာရင် ဖုန်းထပ်ဆက်ပါ။ မတွေ့ရင် ခင်ဗျားရှိမယ့် နေရာကို ပြောခဲ့ပါ”

“ကောင်းသားပဲ”

ကျွန်တော် ဦးထုပ် ကောက်ယူလိုက်တယ်။

“ဂျိုးဆက်”

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဟိုဘက်တွေမှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”လို့ သူက မေးတယ်။

“ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုရင် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမလဲ”

“ဒီမှာရော အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”လို့ ကျွန်တော်က ပြန် မေးတယ်။

“သိပ် မကောင်းလှဘူး”လို့ သူက ဖြေတယ်။

“သိပ် မကောင်းဘူး ဂျိုးဆက်၊ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ယံမှာတော့ အမြဲတောက် ပြောင်နေတာပဲ”

* * *

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ လူအပြတ်ဆုံး လမ်းတွေကို ရွေးပြီး လျှောက်တယ်။ သိပ်တော့ မဝေးဘူး။ ခရမ်ထရပ်စီး ကမ်း ဘက်ရောက်တော့ စစ်သားတွေ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲစာလောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် ဘေးက ဖြတ်ပြီး ချိတ်ချိတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မကြားဖူးတဲ့ သီချင်း

တစ်ပုဒ် ဆိုသွားကြတယ်။ ဒွန်ပလက်နစ်ဘက်ကျတော့ စစ်သားတွေ ပိုပြီးများလာ တယ်”

“အဲဒီ ဟိုဘက် နည်းနည်းဝေးလာလို့ လမ်းဆုံကျော်မိတော့ လူနှစ်ရာ သုံးရာလောက်ရှိတဲ့ လူအုပ်တစ်အုပ် တွေ့တယ်။ အများစု ပါတီယူနီဖောင်းတွေ ဝတ်ထားကြတယ်။ စကားပြောသံကြားနေရလို့ ဟောပြောတဲ့ လူကို ကျွန်တော် မျက်စိ ရှာမိတယ်။ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေဟာ ပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ တိုင်ထူပြီးထားတဲ့ အသံချဲ့စက် တစ်လုံးကို သွားမြင်တယ်။ အသံချဲ့စက် အပေါ်ဘက်မှာ မီးလုံးတစ်လုံး ထွန်း ထားတယ်။ လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ စက်တစ်လုံးပါ”

“အဲဒီ စက်ထဲက ဒေါနဲ့ မောနဲ့ အော်နေတယ်။ ဂျာမနီနယ်မြေကို တစ်လက်မ မကျန် ပြန်လည်ရရှိရေးတဲ့၊ မဟာဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီး ထူထောင် ရေးတဲ့၊ လက်စားချေရေးတဲ့၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အသံ တွေပဲ၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ကတော့ နည်းလမ်း တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါ ဘာလဲ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ အလိုဆန္ဒ ဟူသမျှကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက လိုက်လျောဖို့ပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် မှန်တယ်။ တရားမျှတမှု ရှိတယ် လို့ ယူဆတယ်”

“လေက ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေတယ်။ ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေ ကြတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေရဲ့ အရိပ်တွေဟာ အသံချဲ့စက်ဆီ မော့ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေ ကြတယ်။ လူတွေရဲ့ နောက်မှာတော့ အသက် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နံရံ၊ အထဲမှာရှိနေတဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင် ထက်က ခရစ်တော်ဟာ လူဆိုးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရောက်နေတယ်။ နားထောင် နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့မျက်နှာကတော့ တည်ငြိမ်တက်ကြွနေတယ်”

“ဒီလူစုတွေဟာ အသံချဲ့စက်က သူတို့ကို အော်ပြောနေသမျှ အပေါ် မှာ ယုံကြည် နေကြတယ်။ သူတို့အားလုံး အညှို့ခံထားရသလိုပဲ၊ တစ်ခါတလေ လက်ခုပ်တွေတီးပြီး ဩဘာပေးကြတယ်။ နာမ်မရှိတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုရဲ့အသံကို လူတစ်ယောက်အသံလို သဘောထားနေကြပုံပဲ၊ ဒီမြင်ကွင်းဟာ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အလွန် အတိတ်နိမိတ်မကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း၊ အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ရဲ့သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေတဲ့ လူအုပ်ရဲ့ စိတ်ဆိုး စိတ်ရိုင်းတွေကို မြင်တွေ့နေရတဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကြွေးကြော်သံတွေ

ဟာ လက်ယာကလာတာလား၊ လက်ဝဲကလာတာလား သူတို့ ခွဲခြားပြီး မသိကြ
ဘူး။ ဘယ်ကပဲလာလား၊ သူတို့အဖို့တော့ ဘာမှ မထူးဘူး။ ဒီကြွေးကြော်သံ
တွေကြောင့် သူတို့မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ သက်သာမယ်၊ ဘာကိုမှ တာဝန်ယူ
စရာ မလိုဘူးဆိုရင် သူတို့အဖို့ ပြီးတာပဲ”

* * *

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ လူတွေ အများကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့
ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

“နောက်တော့လည်း မေလထဲဆိုရင် ညတိုင်း ဝတ်ပြုပွဲတွေ ရှိတတ်တာ
ကို သွားသတိရတယ်၊ ပရိတ်စာတင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေက ပိုပြီး ကောင်း
မလားဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခုဟာ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူတို့ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ညဘက် ဖွင့်မဖွင့်ဆိုတာ ကျတော့ မသေချာ
ဘူး။

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ဝင်တယ်။ ဝင်ပေါက်နားက လူလွတ်
နေတဲ့ ခုံတန်းမှာဝင်ထိုင်တယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ စင်ပေါ်မှာကတော့ ဖယောင်း
တိုင်တွေဟာ ထိန်ထိန်ညီးပဲ၊ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေမှာကတော့ မီးရောင်ဟာ
မှုန်ဝါးဝါး၊ ကျွန်တော့် မြင်ရင် မှတ်မိဖို့ မလွယ်ဘူး”

“အမွှေးတိုင် မီးခိုးတွေကို တလိပ်လိပ် တက်နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးဟာ
ဝတ်ရုံနီဝတ်ထားတဲ့ ကိုရင်တွေ ခြံရံပြီး မီးခိုးငွေ့တွေကြားမှာ လျှောက်သွားနေ
တယ်။ ဓမ္မတေးသံနဲ့ စန္ဒရားသံတွေ ကြားရတယ်။ လူတွေရဲ့ မျက်နှာဟာ
ကျွန်တော် စောစောက အပြင်မှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာလိုပဲ၊ တည်ငြိမ်
နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ
အေးဆေးတယ်။ နူးညံ့တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်”

“ဒီဘာသာ အယူဝါဒဟာ ဘုရားသခင်ကို ချစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို သင်
ကြားပေးခဲ့တယ်။ လူသားများ မေတ္တာထားဖို့လည်း ညွှန်ကြားပေးခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီဘာသာဟာ အမြဲတစေ သိမ်မွေ့နူးညံ့နေပါတယ် လို့တော့ ပြောလို့
မရဘူး။ ဒီ ဘာသာအယူဝါဒကို အကြောင်းပြုပြီး အမှောင်ထုဖုံးနေတဲ့ ရာစုနှစ်
များစွာ သွေးမြေလွှမ်းခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒီဘာသာအယူဝါဒရဲ့ အနှစ်သာရတွေဟာ
တစ်ခဏလောက် မှေးမှိန်သွားပြီး၊ မီးတွေ၊ ဓားတွေ၊ လက်ထိတ်တွေနဲ့ ထိတ်တုံး
တွေ ကြီးစိုးတဲ့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ မင်းမှုခဲ့တယ်”

“ဟယ်လင်ရဲ့ မောင်နဲ့ အကျဉ်းစခန်းမှာ နေကြတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်” ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘာသာအယူဝါဒက လက်ခံ ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ယူထားကြတာပဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမည်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ကျင့်သုံးခဲ့ကြတဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ယုံကြည်မှုအပေါ် ဆန့်ကျင်နေတဲ့ ရန်သူနဲ့ ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးထားတယ်”

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ သိပ်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေကို အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်တယ်ဆိုတာ အထူးတလည် ဆက်ဆံ လုပ်ကိုင်ရမယ့် လူတွေနဲ့ ကျမှသာ လုပ်တာပါ” တဲ့။

ဒီစကားတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောနေတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ လက်ဝါး ကပ် တိုင်ကြီးတစ်တိုင်မှာ ကြိုးနဲ့ အတုပ်ခံထားရတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အဲဒီနည်း ကလည်း အကျဉ်းသားတွေဆီက သူတို့ လိုချင်တဲ့ သတင်းတွေရဖို့ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေတဲ့ နည်းတွေထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အသိမ်မွေ့ဆုံးနဲ့ အနှူးညံ့ဆုံး နည်းတစ် နည်းလို့ ဆိုကြတာပဲ”

“စင်မြင့်ပေါ်က ဘုန်းတော်ကြီးဟာ တရားနာပရိသတ်ကို မင်္ဂလာ စကားပြောပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သပေးနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုင်ခဲ့ မှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်ပြီး နားစွင့်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ နောက်ဆုံး အပိုဒ် ဓမ္မတေးသီချင်းကို ဆိုနေကြတယ်။ “ဤညအဖို့ သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုအောက်သို့ ခိုလှုံပါတော့” တဲ့။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝ က ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ သီချင်းပေါ့။ ဟိုတုန်းကတော့ ညအမှောင်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ချောက်ချားစေခဲ့တယ်။ ဟိုတုန်းက အလင်းရောင်ထဲ ရောက်ရမှာ နေရမှာကို ကျွန်တော် ကြောက်နေတယ်”

“လူတွေဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက ထွက်သွားနေကြပြီ။ ကျွန်တော့် မှာကတော့ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ဖြုန်းဖို့ လိုနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ထိုင်ရာကထပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်က တိုင်ကြီး တစ်တိုင်ရဲ့ ဘေးမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်”

“အဲဒီတုန်းမှပဲ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ ပထမတော့ ဟယ်လင်မှန်း မသိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ဒီကို ရောက်လာ လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားဘဲကိုး။ ဟယ်လင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ လူတွေကြားက တိုးဝှေ့ပြီး လျှောက်လာနေတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော် ကွယ်ပြီး

ရပ်နေတဲ့ တိုင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လူခပ်ကျဲကျဲဖြစ်နေတဲ့ နေရာထိ ရောက်သွားတာ မြင်နေရတယ်”

“သူ့ရဲ့ လမ်းလျှောက်ဟန်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က ဟယ်လင်မှန်း သိလိုက်တယ်။ သူက ထိုင်ခုံတွေကြား လူသွားလမ်း အလယ်လောက်ကို ရောက်တော့ ရပ်လိုက်တယ်။ လက်ဝါးကပ်တိုင် စင်မြင့်ရှေ့က ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်ကို ကျောပေးပြီး ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်နေတယ်။ သူဟာ အရင်ကလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ဟာ ပြည့်ပြည့်ဖျိုးဖျိုး မရှိဘူး။ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် သူ့နဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လက်ပြခြေပြတော့ မလုပ်ရဲဘူး။ အခုချိန်အထိ လူတွေက မကုန်သေးဘူး။ ကျွန်တော်က လက်ပြလိုက်ရင် ဘေးက လူတွေက စိတ်ဝင်စားသွားမယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တို့အတွက် လုံခြုံမှုရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ မသေသေးဘူး။ အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပထမဦးဆုံးဝင်လာတဲ့ အတွေး . . . ကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းနေသေးတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့လို အခြေအနေမျိုးနဲ့ လူစားတွေ အဖို့တော့ ဒါဟာ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟယ်လင်က ဝတ်ရွတ်စင်ဘက်ကို သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ခုံရှည်တွေ ကြားက ဖြတ်ပြီး သူ့နောက်ကို လိုက်တယ်။ ဝတ်ရွတ်စင်ရဲ့ တန်းရှေ့ရောက်တော့ ဟယ်လင်ဟာ ရပ်လိုက်ပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်နေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အသာကလေးရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ အသိပေးလိုက်လည်း မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ ဟယ်လင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ ခုံတန်းတွေ ကြားမှာ ရပ်နေကြတဲ့ လူစုလူဝေးကိုသာ ကြည့်သွားနေတယ်။ အဲဒီ လူတွေကြားမှာ ကျွန်တော့်ကို သေချာပေါက် တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားဟန် တူပါရဲ့”

“သူ ကျွန်တော့်နားက ဖြတ်သွားတာ လူချင်း ထိလုမတတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မြင်မလဲ။ ကျွန်တော် သူ့နောက်က ကပ်လိုက်သွားတယ်။ တစ်နေရာရောက်တော့ သူက ဖျက်ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့နောက်နားမှာ ကပ်ပြီး ရပ်လိုက်ရတယ်။ ‘ဟယ်လင်’ လို့ ကျွန်တော်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံနဲ့ ခေါ်လိုက်တယ်။ ‘နောက်ကို လှည့်’

မကြည့်နဲ့၊ ရှေ့ဆက်သွား၊ အပြင်ကိုထွက်၊ မောင်နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီအထဲ မှာတော့ စကားပြောလို့ မဖြစ်ဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟယ်လင်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တုန်ယင် လှုပ်ရှား နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ ရှိတယ်။ သူဟာ ဘာမှ မပြောဘဲ ဆက်လျှောက် သွားတယ်။ သူ့ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို လာရတာလဲ၊ ဒီနေရာမှာဆိုရင် လူတွေ အများကြီးနဲ့ ဆုံမိတာ”

“ကျွန်တော်တို့ကို သိတဲ့လူ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ မှတ်မိသွားမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် မများပေဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ လူတွေ အများကြီး လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့က လျှောက်သွားနေတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ဟယ်လင်ဟာ အနက်ရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတယ်။ ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်က ခပ်သေးသေး၊ သူဟာ ခေါင်းကို ခပ်မော့မော့၊ ခပ်စောင်းစောင်း လုပ်ထားတယ်”

“သူ့ကြည့်ရတာ၊ နောက်က လိုက်လာနေတဲ့ ကျွန်တော့် ခြေသံကို နားစွင့်နေဟန် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူနဲ့ နည်းနည်းတော့ ခွာပြီး လျှောက် တယ်။ ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲက သူ မပျောက်သွားရုံလောက် ခွာပြီး လိုက်တာ ပါ”

“ဟယ်လင်ဟာ ရေစင်ထည့်တဲ့ ကျောက်ရေပန်း ရှေ့က ဖြတ်လျှောက် သွားတယ်၊ ပြီးတော့ အဝင်တံခါးကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ကို ချိုးသွား တယ်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းရဲ့ ဘေးတစ်လျှောက်မှာ ကျောက်ပြားတွေ ခင်းထား တဲ့ ပလက်ဖောင်း ရှိတယ်”

“အဲဒီ ပလက်ဖောင်း တစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ သံကြိုးတန်းတွေ ရှိတယ်။ သူဟာ သံကြိုးတန်းကို ခုန်ကျော်ပြီး အမှောင်ရိပ်ထဲကို ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရ တယ်။ အမှောင်ရိပ်ထဲလည်း ရောက်ရော ဖျက်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။”

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်ဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ မျက်လုံးနဲ့ သူ့ပါးစပ်၊ အဲဒါတွေကလွဲပြီး ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး။ ဖြစ်ခဲ့ ကြုံခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်နောက် အဝေးကြီးကို ရောက်သွားပြီ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ မနေခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေဟာ မနည်းတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနှစ်တွေဟာ ပျောက်ပျက် မသွားသေးဘူး။ အခု အချိန်ထိ တည်ရှိနေတုန်းပဲ”

“မောင်၊ အခု ဘယ်က လာတာလဲ”လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။ သူ့လေသံက ကျွန်တော် ရောက်လာတာကို မကြိုက်သလိုဘဲ”

“ပြင်သစ်က လာတာ”

“သူတို့က မောင့်ကို ဝင်ခွင့် ပေးသလား”

“မပေးဘူး။ မောင် နယ်စပ်က တရားမဝင် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာပဲ”

“ဒီမေးခွန်းက မာတင်မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းနဲ့ အတူတူပဲ။ “ဘာပြုလို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ”လို့ သူက ထပ်မေးတယ်။

“မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“မောင် ပြန်မလာသင့်ဘူး”

“မောင် သိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မသွားသင့်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားကို မောင် နေ့တိုင်း သတိပေး နေခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဘာပြုလို့ အခု ပြန်လာရတာလဲ”

“ဒီလိုမှန်း ကြိုပြီး သိထားရင်ကတော့ မောင် ပြန်မလာပါဘူး”

“ကျွန်တော် သူ့ကို နမ်းချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနမ်းဝံ့ဘူး။ သူဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်နေတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်က နမ်းဖို့ အားထုတ်ရင်လည်း လက်ခံမယ့် ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“လောလောဆယ် သူ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လို စိတ်ကူးတွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ သူ့ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ၊ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။

“ရှင် မသိသေးဘူးလား” လို့ သူက မေးသည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် သိမှာပါ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း နောက် တစ်ပတ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်နေတယ်။ သိစရာ ဘာရှိနေလို့လဲ၊ အသိဆိုတာက လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးရဲ့ ထိပ်မှာ ခုန်ပျံ မြူးထူးတဲ့ ရေမြှုပ်နဲ့ တူတယ်။ လေတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်တိုင်း လေထဲမှာ ပါသွားလေ့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းလုံးကတော့ အောက်ခြေမှာ ကျန်နေခဲ့တာပဲ”

“မောင် ပြန်လာပြီနော်” လို့ သူက ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့

မျက်နှာထားဟာ တင်းမာမှုတွေ ပြေပြီး ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့လာတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကို လျှောက်လာတယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့လက်တွေကို ဆီးဆွဲထားတယ်။ လေက တဝှူးတဝှူး တိုက်နေတဲ့ ကွက်လပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေသလို ဖြစ်သွားတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာက မှောင်နေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘယ်ဘက် ခြေလှမ်းတစ်ရာ အကွာလောက်မှာတော့ မီးတွေနဲ့ လင်းထိန်နေတဲ့ စတိတ်ဇာတ်ရုံ ရှိတယ်”

“လူတစ်အုပ် ကျွန်တော်တို့နားက ဖြတ်သွားတယ်။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်တယ်။ တချို့ကတော့ စောင်းငဲ့ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သွားကြတယ်။ “လာ ဟယ်လင်တို့ ဒီမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး” လို့ ဟယ်လင်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံနဲ့ တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်”

“မောင်တို့ ဘယ်ကို သွားကြမလဲ”

“မောင့် အခန်းကို ပေါ့”

“ကျွန်တော် နားကြား လွဲနေပြီလို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ “ဘယ်ကို” လို့ ရေရွတ် လိုက်မိတယ်”

“မောင့် အခန်းကို ပေါ့၊ တခြား ဘယ်နေရာ ရှိသေးလို့လဲ”

“လှေကား အတက်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆုံမိလို့ မှတ်မိသွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ အဲဒီ တိုက်မှာ နေတဲ့ လူတွေက အရင် လူတွေပဲလား”

“သူတို့ မောင့်ကို တွေ့ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အိမ်စေရော”

“ဒီ တစ်ည အိမ်ပြန်ခွင့် ပေးလိုက်တယ်”

“မနက်ဖြန် မနက်ကျတော့ရော”

ဟယ်လင်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့် တယ်။

“မောင် အခု ပြန်လာတာဟာ ဒီမေးခွန်းတွေကို မေးဖို့လား” လို့ မေးတယ်။

“မောင် အခုပြန်လာတာဟာ အဖမ်းခံရပြီး အကျဉ်းစခန်းကို အပို့ခံရဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်”

နောက်ဆုံးကျတော့ ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်။ “ဂျိုးဆက်ရယ် မောင်ဟာ

လုံးဝကို မပြောင်းဘူး။ မောင် ဒီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ အဲဒါကို ထည့် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်ကပါ ရောပြီး ပြုံးလိုက်မိတယ်။ “မောင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တောင် မသိတော့သလို ဖြစ်နေပြီ” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် အခုလို ဇဝေဇဝါဖြစ်တိုင်း ဒီလေသံမျိုးနဲ့ ဒီစကားမျိုး ပြောဖူးခဲ့တာကို သတိရ လိုက်မိတော့လည်း စိတ်က အေးသွားသလိုပဲ၊ အန္တရာယ်တွေကို သတိမရတော့ ဘူး။

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းနေတယ်။ သူ့မျက်လုံး အစုံမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေတာ မြင်ရတယ်။ “ကဲ ပြန်ကြစို့၊ ဟယ်လင်တို့ အခုဖြစ်နေတာက ဘေးက လူတွေ စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါမှ အဖမ်းခံရမှာ”

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်လာခဲ့ကြတယ်။ “မောင် အခု တစ်ခါတည်း လိုက်လာလို့ မဖြစ်သေးဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မင်းက ပြန်သွားနှင့် ဟိုရောက်တော့ အိမ်စေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့၊ မောင်က မွန်းစတားဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားထားတယ်။ အဲဒီမှာကတော့ မောင်ကို သိတဲ့ လူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ မောင် အဲဒီမှာ နေဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဘယ်လောက် ကြာကြာနေမှာလဲ”

“မပြောတတ်သေးဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။ “မောင်ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ဘာကိုမှ ကြိုပြီး စဉ်းစားမထားနိုင်ဘူး၊ အခုလောလောဆယ် မောင်သိတာက မင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီက ပြန်ထွက်သွားဖို့၊ အဲဒီ နှစ်ချက်ပဲ”

“နယ်စပ်ကို ပြန်ပြီး ဖြတ်ကူးမယ် ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့၊ ဒီနည်းပဲ ရှိတာပဲ”

ဟယ်လင်ဟာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ထွက်သွားတယ်။ အခုအချိန်ဟာ ကျွန်တော် ပျော်သင့်တဲ့ အချိန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရ တာက မပျော်သလိုဘဲ။ အင်းပေါ့လေ။ ဒါမျိုးဆိုတာ နောက်ပိုင်း အချိန်အတော် ကြီးကြာမှ ခံစားလာရတာမျိုး မဟုတ်လား၊ အခုတော့ အင်း ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ မှာ ပျော်နေတာကို ကျွန်တော် သိလာတယ်။

***

“မောင် မာတင့်ဆီ ဖုန်းဆက် ရလိမ့်မယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

“မောင့် အခန်းရောက်မှ ဆက်ရင် ရပါတယ်”လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ‘မောင့် အခန်း’ လို့ ပြောလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီစကားကို သူ သုံးနေတာဟာ အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။

“မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်၊ သူ့ဆီကို တစ်နာရီအတွင်း ဖုန်းပြန်ဆက် ပါ့မယ်လို့ မောင်ကတိ ပေးထားခဲ့တယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “အခု ဆိုရင် တစ်နာရီ နီးပါးရှိနေပြီ၊ ဆက်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ တကယ်လို့ မဆက်ရင် မောင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ သူ ထင်ပြီး စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။ စိတ်ပူလို့ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ရင် ဒုက္ခဖြစ် ကုန်မှာ ကြောက်ရတယ်”

“ဟယ်လင် မောင်နဲ့ သွားတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူသိနေတာပဲ၊ စိတ်ပူ မယ် မထင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်တယ်။ အမှန်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးမိနစ်လောက်ကတည်းက ဆက်သင့်တာ၊ အနီးဆုံး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် က နေပြီး ဆက်လိုက်မယ်၊ သိပ် မကြာပါဘူး။ အလွန်ဆုံး စောင့်ရရင် တစ် စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့် ပေါ့”လို့ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောတယ်။

“ခက်တာပဲ ဂျိုးဆက်ရယ်”လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသသံနဲ့ ရေရွတ်တယ်။ “ရှင် စိတ်နေ စိတ်ထားက လုံးဝ မပြောင်းပါလား၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို တိတိကျကျ လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်က အရင်က ထက်တောင်မှ ပိုများလာသေးတယ်”တဲ့။

“မင်းထင်တာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြော တယ်။

“ဒါပေမဲ့ မောင့်ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင် ကိစ္စတစ်ခုခုကို စေ့စေ့ စပ်စပ် တိတိကျကျ မလုပ်ရင် ဘေးဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ ပြီးတော့ လည်း အန္တရာယ် တစ်ခုခုရှိနေပြီဆိုရင် စိတ်ထဲက ကြိုတင်ပြီး သိနေတတ်တယ်။ မောင်သာ စေ့စပ်တိကျမှု မရှိခဲ့ရင် အခုလို အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရမှာ မဟုတ် ဘူး ဟယ်လင်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့် လက်ကိုဆွဲပြီး တအား ဆုပ်ထားတယ်။ “ဟယ်လင် သိပါတယ်”လို့ တိုးတိုး ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မောင် တစ်ယောက်တည်း တစ်မိနစ်လောက် လွှတ်ထားလိုက်”

တုန်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဟယ်လင်က အဲဒါကို စိုးရိမ် လို့ ပြောနေတာပါ”

သူ့ စကားကြားတော့ ကျွန်တော့် ရင်ဟာ သိပ်ကို နွေးထွေးသွားတယ်။ “မောင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်” လို့ အားပေးနှစ်သိမ့်တဲ့ စကား ပြော မိတယ်။

“သူက ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တယ်။ “ဒီလောက်တောင် ဆက်ချင်ရင် သွားဆက်ပေါ့။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ဆက်တာတော့ ဟယ်လင် မကြိုက်ဘူး။ ဟိုမှာ တယ်လီဖုန်း ရုံတစ်ရုံရှိတယ်။ အဲဒီနေရာက စားသောက် ဆိုင် ထက်ပိုပြီး လုံခြုံမှု ရှိတယ်”

ကျွန်တော် မှန်လုံကာ တယ်လီဖုန်းရုံထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဟယ်လင်က အပြင်က ရပ်စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော် မာတင့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့် တယ်။ လိုင်းမအားဘူး။ ခဏစောင့်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ချင်ခနဲ မြည်ပြီး ခွက်ထဲကို ပြန်ကျလာ တယ်။ လိုင်းက အခုထက်ထိ မအားသေးဘူး။

ကျွန်တော် စိတ်ပူလာတယ်။ အထဲကနေပြီး ကြည့်လိုက်ရင် အပြင် ဘက်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေတဲ့ ဟယ်လင်ကို မြင်နေရတယ်။

“ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက် ယမ်းပြပေမဲ့ သူ မမြင်ဘူး။ အမှန်တော့ သူဟာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေ တာပဲ။ အခုမှပဲ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ သူ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဆိုးထား တာ ရဲနေတာပဲ။ လျှပ်စစ်မီးရောင်နဲ့ကျတော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အရောင်ဟာ မည်းနက်နေတယ်။

ခေတ်သစ် ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ ဆိုးထားတဲ့ မိန်းမတွေ့ရင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်ခံရလေ့ ရှိတယ်။ မနှစ်မြို့ကြောင်း ပြကြတာပေါ့ လေ။

ကျွန်တော် တတိယအကြိမ် ဆက်တော့ တစ်ဖက်က မာတင့် အသံ ကြားရတယ်။ “စောစောက ကျွန်တော့် မိန်းမ ဖုန်းဆက်နေလို့ မထူးနိုင်တာ၊ သူ့စကား ပြောနေတာ နာရီ ဝက်လောက်ကြာတယ်။ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြီး မပြောချင်တာနဲ့ စောင့်နေရတယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဝင်တားရင် တစ်မျိုး

ထင်သွားမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ပေါက်ပါတယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ ခင်ဗျားကို သိပ် ကျေးဇူး တင်တယ်။ ရူးဒေါ့ဖ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တာကို မေ့ပစ်လိုက်တော့”

“အခု ခင်ဗျား ဘယ်က ပြောနေတာလဲ”

“လမ်းဘေး တစ်နေရာက၊ ကျေးဇူးပဲ ရူးဒေါ့ဖ်၊ အခုတော့ ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှာနေတဲ့ ဟာကို တွေ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ဆုံမိကြပြီ”

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်၊ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ချင် စိတ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီ အခိုက်မှာပဲ မာတင်က “ခင်ဗျား ဘယ်မှာ နေရမယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား” လို့မေးတယ်။

“သိပါတယ်။ စိတ် မပူပါနဲ့တော့၊ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ အိပ်မက် တစ်ခုလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးရှိတယ် ဆိုရင်တော့ ပြော ပါ” လို့ သူက ပြောတယ်။ ပထမတော့ ခင်ဗျား ရောက်လာတာကို အံ့အား သင့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလို့ပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကို နားလည် ပါတယ်နော်”

“နားလည်ပါတယ် ရူးဒေါ့ဖ်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျားဆီက အကူအညီလိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ်”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီမှာ တစ်ညလောက် အိပ်နိုင်ရင် လည်း အကောင်းသား၊ ကျွန်တော်တို့ စကားလေး ဘာလေး ပြောရတာပေါ့၊ အခုတော့ . . . ”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ “ကြည့်သေးတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း ချိတ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဪ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ရပါတယ်” လို့ သူက ကပျာကသီ ပြန်ပြော တယ်။ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါ တယ် ဂျိုးဆက်ရယ်” တဲ့။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရူးဒေါ့ဖ်”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံက ထွက်လိုက်တယ်၊ ခပ်ပြင်းပြင်း ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေနောက်ကို ကျွန်တော့် ခေါင်းက ဦးထုပ်ပါသွားတယ်။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ဆီ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး လက်ကို ဆွဲတယ်။

“အိမ်ကို သွားကြစို့၊ မောင့်ရဲ့ သတိကြီးမှုဟာ ဟယ်လင့်ကိုပါ ကူးစက်နေပြီ၊ ဟယ်လင့်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘေးပတ်ပတ်လည် အမှောင်ထုထဲက နေပြီး မျက်လုံးရာပေါင်းများစွာက ဝိုင်းကြည့်နေတာ ခံနေရသလို ဖြစ်နေပြီ”ဟု ပြောတယ်။

“ဟယ်လင့် အိမ်စေက အရင် မိန်းမပဲလား။”

“လီနာလား၊ သူ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လီနာက ဟယ်လင့် မောင်အတွက် အမြဲတမ်း ထောက်လှမ်းပေးနေတဲ့ သူလျှို့ဝဲ၊ ဟယ်လင့် မောင်က မောင့်ဆီက စာ လာမလာ စုံစမ်းတယ်၊ ဟယ်လင့်က မောင့်ဆီကို စာရေးသလား စုံစမ်းခိုင်း တယ်”

“အခု လက်ရှိ အိမ်စေကရော စိတ်ချရဲ့လား။”

“အခု အိမ်စေမက စကားမပြောတတ်ဘူး၊ အ၊နေတယ်၊ ဟယ်လင့် ဘာလုပ်လုပ် ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ တစ်ပတ်နေလို့ ခွင့် တစ်ရက်ပေးလိုက်ရင် ကျေနပ်နေတာပဲ၊ တခြား ဘာကိုမှ အလေးအနက် ထားပြီး မတွေးဘူး”

“သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပြီးပြီလား။”

ဟယ်လင့်က ပြုံးတယ်၊ အခုလို ပြုံးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူ့အလှ ဟာ ပီပြင်လာတယ်၊ “မလွှတ်ခဲ့ရသေးဘူး၊ မောင် ရောက်လာမယ်ဆိုတာ တကယ် ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် အရင်လာကြည့်မှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ မောင် အိမ်ထဲ မဝင်ခင် သူမရှိမှ ဖြစ်မှာ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “မောင်တို့ကို သူတွေ့လို့တော့ ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ တခြားနေရာကို သွားလို့ရော မဖြစ်ဘူးလား”

“ဘယ်နေရာ သွားမှာလဲ”

ဟယ်လင့်က ဒီစကားကိုပြောပြီး သူ့အတွေးနဲ့သူ ရယ်တယ်၊ “ဟယ်လင့် တို့ အဖြစ်က ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ကလေးတွေနဲ့ တူမနေဘူးလား။ ဒီမှာ လာရပ်ပြီး နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့ နေရာရှာနေကြတယ်။ အသက်ငယ်ငယ် လေးလို့ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောမတူတဲ့အတွက် တိတ်တဆိတ် ချိန်းတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ ဘယ်နေရာ သွားကြမလဲ၊ ရဲတိုက်ပန်းခြံကို သွားကြ မလား၊ အဲဒီပန်းခြံက ရှစ်နာရီဆိုရင် ပိတ်တယ်။ စည်ပင်သာယာ ပန်းခြံတွေ ထဲက ခုံတန်းတွေပေါ် သွားထိုင်ကြမလား။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကိတ်မုန့်ဆိုင်

• တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ကြမလား၊ အဲဒီနေရာတွေကတော့ အန္တရာယ်ရှိမှာ သေချာတယ်”

“သူပြောတာလည်း မှန်တယ်။ သူတွေ့နေသလို ကျွန်တော် အသေးစိတ် မတွေ့ခဲ့မိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အခုလိုရပ်ပြီး နေရာတစ်နေရာရဖို့ စဉ်းစားနေကြတာက ဆယ်ကျော်သက် လူပျိုပေါက် အပျိုပေါက် စုံတွဲတစ်တွဲနဲ့ တူနေတာ အမှန်ပဲ။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်မိတယ်။ သူ့ အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိ နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်က သိပ်ပြောင်း မသွားသေးဘူး။ လူချင်း ကွဲကွာနေရခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ပြောင်းသွားတာတွေ့ရ တယ်။

“အင်း မင်းပြောတာလည်း မှန်တာပဲ”လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိ တယ်။ “မောင် အခုဒီကို ရောက်လာတာဟာ ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတစ် ယောက်လာသလို လာရတာပါပဲ”

ဟယ်လင်က ဘာမှ မပြောဘူး။ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်ရဲ့ အလင်းရောင် အောက်မှာ သူ့ဆံပင်ဟာ တလက်လက်တောက်နေတယ်။ “ဟယ်လင် အရင် သွားနှင့်မယ်၊ အိမ်စေကို ပြန်လွှတ်မယ်”လို့ ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို လမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ချင်ဘူး။ အလာတုန်းက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသလို ဖြုန်းခနဲ ပျောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ဟယ်လင် အခန်းသွားနေတုန်း မောင် ဘယ်မှာ နေခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ”

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သွားနေမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တွေဟာ အလုံခြုံဆုံး နေရာတွေပဲ ဟယ်လင်၊ မောင့်အနေနဲ့ ပြင်သစ်၊ ဆွစ်နဲ့ အီတလီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေနဲ့ ပြတိုက်တွေထဲမှာ အမြဲတမ်း ဝင်ခိုခဲ့ဖူးတယ်”

“နောက် နာရီဝက်ကြာရင် ဟယ်လင်ဆီ ပြန်လာခဲ့နော်လို့ သူက တိုး တိုးကလေးကပ် ပြောတယ်။ “ဟယ်လင်တို့ အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို မောင်မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”လို့ မေးတယ်။

“မှတ်မိပါတယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“တကယ်လို့ ထောင့်က ပြတင်းပေါက်တံခါးပွင့်နေရင် ဘေးရန်ကင်းရှင်း တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ တက်ခဲ့၊ တကယ်လို့ ပိတ်ထားတယ်ဆိုရင် ပြတင်းပေါက်ကို ဟယ်လင် ဖွင့်ပြီး အချက်ပြတဲ့ အထိ

အောက်က စောင့်ကြည့်”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက မာတင်နဲ့ အမေရိကန် ရက်အင်ဒီယန်း လုပ်တမ်း ကစားခဲ့ဖူးတာကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချက်ပြတဲ့အခါ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မီးရောင် နဲ့ ပြခဲ့ကြတယ်။ ဘဝဖြစ်စဉ် ကလေးတွေဟာ ထပ်ခါတလဲလဲဖြစ်တတ်ကြလေ သလားလို့ စဉ်းစားနေမိသေးတယ်။

ဟယ်လင့် အစီအစဉ်ကို ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော် ထွက် ခဲ့တယ်။

“စိန့်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး ဂေါသစ် ဝိသုကာပညာကို လေ့လာရဦးမယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ ဟယ်လင်က “ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”လို့ လှမ်းပြောတယ်။ “မောင့် တစ်ယောက် တည်းထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး”တဲ့။

“မောင် ဘေးကင်းအောင်နေတတ်တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိနေပါပြီ ဟယ် လင်ရယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြန်လှည့်ပြီး ပြောတယ်။

ဟယ်လင်ကတော့ ခေါင်းခါတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်သောကရိပ်တွေ ဝင်နေတယ်။ “ဘယ်လောက်ပဲ အတွေ့အကြုံတွေရှိရှိ လုံခြုံမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ မောင် မပြန်လာရင် ဟယ်လင် ဘာလုပ်ရမလဲ” တဲ့..

“ဟယ်လင် လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ မင်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်က အရင် အတိုင်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်နံပါတ်ပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ အနားပြန်လျှောက်သွားပြီ သူ့ပခုံးကို ကိုင်လိုက် တယ်။ “အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ ဟယ်လင်ရယ်၊ မပူပါနဲ့”လို့ အားပေး စကားပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ မောင့်ကို စိန့်မေရီဘုရားရှိခိုး ကျောင်း အထိ ဟယ်လင် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဒါမှ ဟယ်လင် စိတ်အေးရမှာ” လို့ပြော တယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လာခဲ့ကြ တယ်။ သိပ် မဝေးပါဘူး။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော်တို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့မှာ ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဈေးဟောင်းကြီးထဲက ဖြတ်သွားနေတဲ့ ဟယ်လင့်

ကို ကျွန်တော် နောက်ကနေပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေမိတယ်။ ဟယ်လင်က တော့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေတယ်။ နောက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘူး။

* * *

ကျွန်တော်ဟာ ဆင်ဝင်အောက် အမှောင်ထုထဲမှာ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညာဘက် ဘေးမှာ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အဦကြီး ရှိတယ်။ မှုန်ဝါးဝါး လရောင်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာ ဖြာကျနေတယ်။ မြို့တော်ခန်းမရဲ့ အပြင်ဘက် ကျောက်လှေကားထိပ်မှာ ကျောက်ထွင်း ကြေညာချက်တစ်ခု ရှိတယ်။

“၁၉၄၈ ခုနှစ်က နှစ် သုံးဆယ်စစ်ပွဲ ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာချက်ပေါ့။ ပြီးတော့ ၁၉၃၃ ခုနှစ်အတွင်းက အစပြုခဲ့တဲ့ နာဇီဂျာမနီနိုင်ငံတော် နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင် အခွန်ရှည်ရေးဆိုတဲ့ ကြေညာစာတမ်းကြီးတစ်ခု။

“အဲဒီ နိုင်ငံတော်ကြီး အဆုံးသတ်သွားကြောင်း ကြေညာတာကိုမှ ကျွန်တော် ကြားရပါဦး မလား။ အဲသလောက်အထိ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေဖို့ကတော့ မျှော်လင့်ချက် နည်းနည်းပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်ဖို့ အားမဟုတ်တော့ဘူး။ ပုန်းကွယ်နေဖို့လိုတဲ့ စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သတိတော့ထားမယ် ပုန်းအောင်းနေတာမျိုးတော့ မလုပ်တော့ဘူး။ မုဆိုးအလိုက်ခံရတဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်လို လုပ်မနေတော့ဘူးလို့ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဒီနေရာမှာလည်း ကြာကြာနေလို့ကတော့ မလုံခြုံဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ဝိုက်မှာ ဟိုသွား၊ ဒီလာ လုပ်နေတယ်။ စောစောက ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ယူဆထားမိခဲ့တဲ့ မြို့တော်ဟာ အသက်ဝင်လာသလိုပဲ၊ ဘာကြောင့် အခုမှ ဒီလိုဖြစ်လာရပါလိမ့်၊ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က အခုမှ အသက်ပြန်ဝင်လာသလို ဖြစ်လာလို့ပါ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတွင်းက မရေမရာတည်ရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ပြန်ပြီး သတိရမိတယ်။ ဘာဆို ဘာမှမရှိတဲ့ ဘဝ၊ ဟင်းလင်းပြင်လို ဖြစ်နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝ၊ ကိုယ့်ဘဝလေး ရှင်သန်နေဖို့အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်

mgysa.com

နေရတဲ့ဘဝပဲ၊ တကယ်တော့ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ဘဝ၊ ညအမှောင်ထုထဲကမှ ပွင့်ရတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ ဘာများ ခြားနားလို့လည်း၊ လွမ်းစရာ မက်မောစရာ ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတဲ့ ဘဝပါ။

“ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့လည်း ဘဝဟာ အသစ် ဖြစ်လာပြန်တယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ ရှိလာပြန်တယ်။ ပန်းလှလှကလေးတွေ ပွင့်ဖို့အတွက် အဖူးကလေးတွေ ထွက်လာတာနဲ့ တူသလိုလို့ပဲ”

“ကျွန်တော် မြစ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ တံတားတစ်ခုပေါ်မှာ ရပ်ပြီး အောက်ဘက်မှာ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်မှာ အလယ်ခေတ်က တည်ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ မျှော်စင် ကြီးဟာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေတယ်။ အခုတော့ဖြင့် ဒီမျှော်စင်ကြီးဟာ မိန်းမတွေ အဝတ်ဖွပ်တဲ့ စခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွေက မီးရောင် တွေ အပြင်ကို ထွက်နေတယ်။ မိန်းကလေးတွေ အဝတ်လျှော်ဖွပ်နေ ကြတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညာဘက်မှာတော့ ပန်းခြံတွေနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှိနေ တယ်။

“ကျွန်တော် စိတ်အေးနားအေးပဲ ရပ်နေမိတယ်။ မျှော်စင်ရဲ့ ပြတင်း ပေါက်နောက် ရေသံတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေ စကားပြောသံတွေ ထွက်လာနေ တယ်။ သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ဘယ် သိမလည်း၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား နားမှမထောင်တာ။

“အခုလို ရပ်နေတဲ့ တဒဂ်အချိန်ကလေးမှာ ကျွန်တော်ဟာ တံတားရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလိုဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြည်းဖြည်းသာသာ စီးဆင်းသွားနေတဲ့ ရေထဲမှာ မျောပါနေသလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော့် အသိ ဟာ အသက်ရှူသံနဲ့ ရေစီးသံကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မသိတော့ဘူး။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘယ်ဘက် သံပရာပင်ကြားက မီးရောင်တစ်ခု လှုပ်ရှား နေတာမြင်ရတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေဟာ မီးရောင်နောက်ကို လိုက်သွား တယ်။ အသိက ပြန်ဝင်လာပြီ၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စကားပြောသံတွေကို ပြန် ကြား လာရတယ်။ ပြီးတော့ လေနဲ့ အတူပါလာနေတဲ့ သံပရာနဲ့။

“ကျွန်တော် ကြည့်နေခိုက်မှာပဲ မီးရောင် ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် နောက်ဘက်က ပြတင်းပေါက်တွေဟာလည်း တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို မှောင်မည်း သွားတယ်။ မြစ်ရေပြင်ဟာလည်း တစ်ခဏတည်း မှောင်သွားတယ်။ နောက် တော့ မှုန်ဝါးဝါးလရောင်အောက်မှာ တလက်လက်ဖြစ်နေတာကို ပြန်မြင်တယ်။

အခုတော့ဖြင့် အလင်းရောင်ဆိုလို့ လရောင်ပဲ ရှိတော့တယ်။ လရောင်ကတော့ သဘာဝအရောင် မဟုတ်လား။ လျှပ်စစ်မီးရောင် ထက်ပိုပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ အေးမြတယ်။ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ အတွင်းက အလင်းရောင်မဲ့သွားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရမိတယ်။ လရောင်လို နူးညံ့အေးမြတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ကျွန်တော့် ဘဝထဲကို ရောက်လာပါဦးတော့မလား။

* * *

ကျွန်တော် တံတားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပြီး မြို့ရိုးဘက်က သံပရာပင်တွေ တစ်ဖက်တစ်ချက် တန်းနေတဲ့ လမ်းသွယ် တစ်ခုကြားမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတယ်။ နာရီဝက်ကုန်အောင် အချိန် ဖြန်းရဦးမယ် မဟုတ်လား။ ညနက်လာလေလေ သံပရာအနံ့က ပြင်းလေပဲ။ လရောင်ကတော့ ခေါင်မိုးတွေ မျှော်စင်တွေထက်ကို ငွေရောင် ပက်ဖျန်းပေးနေတယ်။ ဘယ်လောက် သာယာတဲ့ ရှုခင်းလဲ။

ဒီရှုခင်းအပေါ်မှာ ကျွန်တော် သာယာယစ်မှုနဲ့နေမိတယ်။ ရှုခင်းအလှတွေကို မြင်ရင် ကျွန်တော်ဟာ ပါရီ ရောမနဲ့ တခြား မြို့ကြီးတွေမှာနေတုန်းက ပုလိပ်ရဲ့ အဖမ်းအဆီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရဖူးတယ်။ အများအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အလှမှာ အပြည့်အဝ ခံစားလိုက်ရင် တခြားဟာတွေကို မေ့သွားရော၊ အဲဒီအချိန်မှာ အဖမ်းခံရတာ များတယ်။ ပုလိပ်ကတော့ ဘာတွေနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ သူ့ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ဟစ်တလာ ပလာဇာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်က ပန်းခြံဆီ ဦးတည်ပြီး ဝင်သွားတဲ့ လမ်းကြီးရဲ့ ထောင့်မှာ လမ်းရဲ့ နာမည်ကတော့ အရင် နာမည်ဟောင်းပဲ၊ အပြောင်းအလဲ မလုပ်သေးဘူး။

ပြတင်းပေါက်တွေ ပွင့်နေတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့တယ်။ ဝင်ပေါက်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ အပေါ်က လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပြီ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ အချိန် မရတော့ဘူး။ မထူးတော့တဲ့အတွက် လှေကားဆီကို ခပ်တည်တည်ပဲ လျှောက်ခဲ့တယ်။ ဆင်းလာတဲ့လူက အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ အရင်က ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီး၊ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်

ကို ခပ်သုတ်သုတ် တက်လာခဲ့တယ်။

အခန်းတံခါးဟာ နည်းနည်းလေး ဟနေတယ်။ ကျွန်တော် တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားတော့ အထဲမှာ ဟယ်လင်။ “မောင့်ကို ဘယ်သူ မြင်သေးသလဲ” ဟု ဆီးမေးတယ်။

“မိန်းမကြီးတစ်ယောက် မြင်သွားတယ်”

“ဦးထုပ် မပါဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်။ ဦးထုပ် မပါဘူး”

“အိမ်စေမကြီးပဲ၊ သူ့အခန်းက အထပ်ခိုးပေါ်မှာ၊ ဟယ်လင် သူ့ကို တနင်္လာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းအထိ နားခိုင်းလိုက်တယ်”

“သူ့အတွက် စိတ်ပူ မနေပါနဲ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “သူ မောင့်ကို မှတ်မိမယ် မဟုတ်ပါဘူး မောင့်ကို တစ်ဦးဦးက မှတ်မိသွားပြီဆိုရင် မောင် ချက်ချင်း သိတယ်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့် မိုးကာအင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူတယ်။ အဝင် တံခါးဘေးက ချိတ်မှာ သွားချိတ်တယ်။

“အဲဒီမှာ မချိတ်နဲ့ ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောတယ်။ “တစ်ယောက်ယောက်သာ မြင်သွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ဝီရိယထဲသာ ထည့်ထား လိုက်ပါ”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ပြောပြီး ဧည့်ခန်းဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့နောက် လိုက်မသွားခင် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ် လိုက်တယ်။

***

ကျွန်တော် နိုင်ငံတွင်းက နှင်ထုတ်ခံရလို့ ထွက်ပြေးလာစ နှစ်တွေ အတွင်းကဆိုရင် အိမ်ကို မကြာခဏ သတိရတယ်။ အိမ်ကို မေ့သွားဖို့လည်း အမြဲတစေ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာလှတယ်လို့ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် တစ်ချိန်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ပြန်ရသလောက် ပဲ စိတ်ထဲက ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲကို လှည့်ပတ် ကြည့်တယ်။ ပြောင်းလဲမှု သိပ်မရှိဘူး။ ဆိုဖာ ကုလားထိုင်တွေကတော့ အရောင်တွေ

လွင့်နေပြီ။

“ဒီ ကုလားထိုင်တွေဟာ အရင်တုန်းက အစိမ်းရောင် မဟုတ်လား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အပြာရောင်” လို့ ဟယ်လင်က ဖြေတယ်။

ဤနေရာအရောက်တွင် ချပ်ဝပ်စ်သည် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး “အရာဝတ္ထုမှာ လည်း သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝလေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိကြတာပဲ၊ သူတို့ ဘဝကို ခင်ဗျား ရဲ့ ဘဝနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောသည်။

“ဘာကြောင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ခင်ဗျား အဲသလို နှိုင်းယှဉ် မကြည့်ဖူးဘူးလား” ဟု သူက ပြန်မေးပါသည်။

“ကြည့်တော့ ကြည့်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်ပုံက ခင်ဗျား ကြည့်ပုံနဲ့ ခြားနားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော် ဆာနေတယ် ဆိုပါတော့၊ တခြား ကင်ဆာရောဂါရှိပြီး ဆာလောင်နေတဲ့ လူနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ အများကြီး သက်သာသွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဆာရုံဆာတာ၊ ကင်ဆာရောဂါ မရှိဘူး၊ ဟိုလူက ဆာလည်းဆာ၊ ရောဂါကြီးကလည်း ဖိစီးနေတာ၊ ကျွန်တော့်နည်းက အဲဒါပဲ”

“ကင်ဆာ၊ ဟုတ်လား” ဟု ချပ်ဝပ်စ်က ရေရွတ်ကာ ကျွန်တော့်အား ပြူးတူးပြီတဲ့ မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ “ဘယ်လိုကြောင့် ခင်ဗျားက ကင်ဆာရောဂါကို တွေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကာလသားရောဂါနဲ့ အဆုတ်ရောဂါတွေကို ပြောမယ်ဆိုလည်း ရတာပါပဲ၊ ကင်ဆာကို သုံးလိုက်တာက လောလောဆယ် အဆီလျော်ဆုံး ဖြစ်မယ် ထင်လို့ပါ”

“အဆီလျော်ဆုံး” ဟု ချပ်ဝပ်စ်က သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်ကာ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ကင်ဆာကတော့ မဆီလျော်ပါဘူးဗျာ၊ ကင်ဆာဟာ စဉ်းစားသင့်တဲ့ ရောဂါတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ဥပမာ ပေးတာပါ”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ခင်ဗျား အခုရော ဆာနေသေးလား” ဟု

မေးသည်။

“မဆာပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ဪ ခင်ဗျားက ဆာတဲ့အကြောင်း ပြောနေတော့၊ ဆာနေသလားလို့ ပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆုံမိမှ ကျွန်တော် ညစာစားတာ နှစ်ခါရှိပြီလေဗျာ”

သူ ငြိမ်နေပြန်သည်။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် စောစောက ပြောလက်စ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောသည်။

“ကုလားထိုင်တွေက အဝါရောင် သမ်းနေကြတယ်။ ငါးနှစ်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အရာတစ်ခုပေါ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကံကြမ္မာရဲ့ ဒဏ်ကို ခံနေတဲ့ အချိန်မှာ နောက်ပိုင်းက ဖြစ်သွားတဲ့ ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုပဲ၊ တစ်ခါ တလေ အရာဝတ္ထုတွေဟာ တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့ ဆက်စပ်လို့ မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်တော် ထောက်ခံလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက် သေသွားပေမယ့် သူ့ခုတင်ကတော့ မပျက်စီးဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ အိမ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ၊ အရာဝတ္ထုတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ မူလပုံစံ မပျက်ဘဲ တည်ရှိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ယူပြီး ဖျက်ဆီးပစ်မှသာ ပျက်စီးကုန်ကြတာပါ”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “လူ့ဘဝလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ တန်ဖိုး မရှိပါဘူး။ အဲဒီ အရာဝတ္ထုတွေနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“တန်ဖိုးမရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်ဗျာ။ ကဲပါ... လေ လူ့ဘဝ တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ ပြောတာ ဘာကြောင့်လဲ ရှင်းပြပါဦး”

“ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရာဝတ္ထုတွေကို တန်ဖိုး ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်တာက ကျွန်တော်တို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့က တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်ရင် တန်ဖိုးရှိလာတာပဲ၊ တန်ဖိုးရှိအောင် မလုပ်ရင် တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ သဘောကို ကျွန်တော် ပြောတာပါ”

ချုပ်ဝပ်ဇံက ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ပြီး တစ်ကျိုက် မော့ချလိုက်သည်။ “ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘာကြောင့် တန်ဖိုးရှိအောင် မလုပ်သင့်တာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို ရော ခင်ဗျား ပြောပြနိုင်မလား” ဟု မေးသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပ်ပြီး အလေးအနက် ထားနေတဲ့ကောင်”

ကျွန်တော် လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ နှစ်နာရီပင် ထိုးသွားပြီ။

တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် မြူးမြူးကြွကြွ အကတီးလုံးတစ်ပုဒ်ကို တီးနေသည်။ နောက် နာရီ အနည်းငယ်ကြာလျှင် အရုဏ်တက်တော့မည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ‘မကြာခင် ငါ ဒီဒေသက ထွက်နိုင်တော့မှာ ပါလား’

ကျွန်တော့် လက်သည် အိတ်ကပ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ လက်မှတ် များ ရှိမရှိ စမ်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ လက်မှတ်တွေတော့ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် ကြားနေကျ မဟုတ်သည့် တေးဂီတသံ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မသောက်ဖူးသည့် ဝိုင်၊ ခန်းစည်းများ ချထားသည့်အခန်း၊ အားလုံး ‘ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲ၌ ဝိုးတဝါး၊ ချပ်ဝပ်၏ စကားပြောသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်း အဝင်တံခါးမှာ ရပ်နေတယ်” လို့ ချပ်ဝပ်က ပြောသည်။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးတယ်။ “ဘာလဲ၊ မောင့်အိမ်က မောင့်အတွက် အထူးအဆန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေသလား” တဲ့။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့တယ်။ စိတ်ရှုပ်သလိုလို ဘာလိုလို ရင်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီ ပစ္စည်းတွေ ကို ကျွန်တော် မပိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ ဟယ်လင်ကို ကျွန်တော် မပိုင်တော့သလိုလို စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတယ်။

“အားလုံး အရင်ကလိုပါပဲကွယ်” လို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်ဟာမှ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး” လို့ သူက ပြောတယ်။ “မောင် ဘာပြုလို့ ဒီကို ပြန်လာရတာလဲ၊ အားလုံး အရင်ကလိုပဲ ဆိုပြီး ပြန်လာတာလား” လို့လည်း မေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်လင်ရာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ “အရင် ကလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မောင်မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲ”

- “ဒါဆိုရင် ဘာ့ကြောင့် ပြန်လာတာလဲ”
- “မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပြန်လာတာပေါ့ကွယ်”
- “အရင်တုန်းကတော့ ဘာပြုလို့ ဟယ်လင်ကို မတွေ့မိတာလဲ”
- “အရင်တုန်းက” ကျွန်တော် သူ့မေးခွန်းကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား တယ်။ “မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ ဟယ်လင်၊ အရင်ကတော့ ပြန်လာဖို့ အခွင့်

အလမ်းက ပိတ်နေတာကိုး”

“ဟယ်လင် မေးနေတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး။ မောင် ဒီက ထွက်မသွားခင် က ဟယ်လင်ကို ဘာကြောင့် သတိမရတာလဲ၊ အဲဒါကို မေးတာ”

ကျွန်တော် သူ့ကိုကြောင်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ အခုထက်ထိ သူပြောနေ တဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူး။ “အဲဒီတုန်းက မောင်က ဘာပြုလို့ သတိရ၊ ရမှာလဲ”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို ချက်ချင်း မဖြေဘူး။ တော်တော် ကြာမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပြောတယ်။ “အဲဒီတုန်းက ဟယ်လင်ကို မောင်နဲ့ အတူတူ လိုက်ခဲ့လို့ ဘာကြောင့် မခေါ်တာလဲ”တဲ့။

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့် နေမိတယ်။ “မောင်နဲ့ အတူတူ လိုက်ခဲ့လို့ ခေါ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား။ မင်းအိမ်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွား ကြဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဟယ်လင်၊ ပြီးတော့ မင်းမိသားစုကိုလည်း ထားရစ်ခဲ့ရမှာ၊ မင်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ အရာအားလုံးကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားဖို့ ဆိုတာဟာ ဖြစ်နိုင်မတဲ့လား”

“ဟယ်လင်ကတော့ ဟယ်လင် မိသားစုကို မချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ်”

ကျွန်တော် အံ့ဩလွန်းလို့ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ ဘူး။ အချိန် အတော်ကြီးကြာမှ “မင်း ဟိုဘက်က အခြေအနေတွေကို သိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုက်လို့ ဖြစ်မလဲ”လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“မောင်ကတော့ သိလို့လား၊ မောင်လည်း မသိပါဘူး”

သူ့စကားက မှန်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မဖြစ်လို့သာ ထွက်ခဲ့တာ၊ ဟိုနိုင်ငံတွေရဲ့ အခြေအနေကို မည်မည်ရရ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ “မောင် မင့်ကို ဒီနိုင်ငံနဲ့ ဝေးရာကို ခေါ်မသွားချင်လို့ပါကွယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြန် ဖြေတယ်။

“ကျွန်မတော့ ဒီနိုင်ငံ၊ ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသကို မုန်းတယ်၊ ဒီမှာ ရှိရှိသမျှ အရာတိုင်းကို ရွံတယ်၊ မောင်က ဘာကြောင့် ပြန်လာရတာလဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ မင်းမမုန်းခဲ့ဘူး မဟုတ်လား ဟယ်လင်ရယ်”

သူက ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို မဖြေဘူး။ “ရှင်ဘာပြုလို့ ဒီလို ပြန်လာ တာလဲ”လို့ ထပ်မေးတယ်။ သူက အခန်းရဲ့ ဟိုဘက် အစွန်းမှာ ရပ်နေတယ်။ မျက်နှာထားက ကျွန်တော့်အပေါ် မကျေနပ်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဒေါသ

ဖြစ်လာတယ်။ စက်ဆုတ် ရွံရှာတဲ့ စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော် ထွက်သွားခဲ့တုန်းက အဖြစ်ကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက် မပိုပါဘူး။ နိုင်ငံတွင်းက ထွက်သွားရတဲ့ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝဟာ ဘာတစ်ခုမှ ရေရာတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲသလို ဘဝမျိုးထဲကို ဟယ်လင် ဝင်လာအောင် ကျွန်တော် လုပ်ရမှာလား။ မလုပ်ချင်ဘူး၊ မလုပ်ရက်ဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်သွားခဲ့တာဟာ အပြစ် မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော် ကတော့ ယုံကြည်တယ်။

“ရှင် ဘာကြောင့် ပြန်လာရတာလည်း ဂျိုးဆက်” တဲ့။ သူက ထပ်မေး ပြန်တယ်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ကြောင့် ပြန်လာတာလို့ ပြောသင့်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြောမထွက်ဘူး။ ပြောဖို့ရာက သိပ်မလွယ်ဘူး။ အထီးကျန်နိုင်မှုက သိပ်ပြင်းထန်လာတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားဟာ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘဝ သစ်တစ်ခုကိုတောင် ကျွန်တော် မတည်ဆောက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘဝသစ်ကို တည်ဆောက်ချင်တဲ့စိတ်လည်း မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဘဝဟောင်းကို မေ့လို့မှ မရတာ။

“ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ပြီး သွားလာနေခဲ့ရတာ ငါးနှစ်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ အခု ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှပါမလာဘူး။ အာရုံတွေ ရှင်သန် တက်ကြွလာတာက လွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေမှာကတော့ ကျွန်တော့် အခြေအနေဟာ ခါလီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ကြွေးတော့ မတင်ဘူး။

ဟိုဘက် သည်ဘက် နှစ်ဖက်စလုံးက မပိုင်တဲ့ နယ်စပ်ဒေသ မြေပေါ်မှာ ကုန်လွန်ခဲ့ရတဲ့ ညတွေကို သတိရတယ်။ အစားလေး တစ်လုတ် စားရဖို့နဲ့ တစ်မှေးလောက်ကလေး အိပ်ရဖို့အတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို သတိရတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ မြေတွင်း အောင်းနေရတဲ့ ပွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဘဝနဲ့ ဘာမှ မခြားပါဘူး။ အခုလို ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာထဲ ပြန်ရောက် လာပြန်တော့လည်း အဲဒီဟာတွေ အားလုံးဟာ လွင့်စဉ် ပျောက် ပြယ်သွားတယ်။

ဒါတွေကို ဟယ်လင် နားလည်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြဖို့လည်း

မလိုဘူး ထင်တယ်။ အိမ်ကို ရောက်ချိန်ကတည်းက စိတ်လက် ကြည်လင် ပေါ့ပါးနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရှင်းပြချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ပြီးတော့လည်း ရှင်းပြခါမှ ပိုရှုပ်သွားမှာကိုလည်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က သူ့ကြောင့် ပြန်လာတာဆိုတဲ့စကား ကြားချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်သွားအောင် တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲက သိနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ။ မိန်းမတွေကို အများကြီး ရှင်းပြတာဟာ အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်သလို ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း မပြောတော့ဘူး။

ကျွန်တော် ဟယ်လင့်နားကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်တော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာ သတိထားမိတယ်။ 'မောင် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ' တဲ့ သူက ထပ်မေးတယ်။

“ဪ မောင် မေ့သွားတယ်” လို့ ကျွန်တော်က စကား စလိုက်တယ်။ “မောင် ဗိုက်သိပ်ဆာတာပဲ ဟယ်လင်ရယ်၊ မောင်တစ်နေ့လုံး ဘာမှ မစားခဲ့ရ သေးဘူး”

“သူ ရပ်နေတဲ့ နေရာဘေးက စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ ငွေမှန်ပေါင် တပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံရှိတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲက လူကို ကျွန်တော် မသိဘူး။ “အဲဒီ ဓာတ်ပုံကို ဒီလိုပဲ ချထားဖို့ လိုသလား” လို့ ကျွန်တော် က မေးသည်။

“မလိုဘူး” လို့ သူက သံပြတ်နဲ့ ပြောတယ်။ အံ့အားသင့်သွားပုံလည်း ပေါ်တယ်။ သူက စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထိုးထည့် လိုက်တယ်”

ချပ်ဝပ်ခံက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

သူက ဓာတ်ပုံကို လွှင့်တော့မပစ်ဘူး။ ဆုတ်လည်း ဆုတ်မပစ်ဘူး။ အံ့ဆွဲထဲပဲ ထည့်လိုက်တာ၊ သူ လိုအပ်တဲ့အခါမှာ အချိန်မရွေး ပြန်ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားနိုင်တာပေါ့။

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်မိတယ်။ သူက အံ့အားသင့်သွားတဲ့ မျက်နှာ ထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်တယ်။ “မောင် တစ်ခု မေးပါရစေ” လို့ ကျွန်တော်က စကားပလွင်ခံလိုက်ပြီး “မင်း မောင့်ကို ကွာရှင်း

ပြတ်စဲဖို့ စိတ်ကူးသလား” လို့ မေးတယ်။

သူက ခေါင်းခါတယ်။ “ဟင့်အင်း ဟယ်လင် မကွာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင့် အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဟယ်လင်ရဲ့မိသားစုတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ ချင်”လို့ တဲ့။

mgyc.com

mgyc.com

[၅]

“အဲဒီညက ကျွန်တော် အိပ်ရေး ၀,၀ မအိပ်ခဲ့ဘူး”လို့ ချပ်ဝပ်ဇံက ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော် အတော်ကြီးကို ပင်ပန်း နွမ်းနယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မအိပ်ဘူး။ ကျွန်တော့် နားထဲမှာ အသံတွေ ကြားနေတယ်။ ဘာသံတွေမှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဖြစ်နေတာက အိပ်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက်ပဲ ကျွန်တော် အိပ်မက်တော့ မက်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို လူတွေလိုက်လို့ ထွက်ပြေးနေရတယ်။

ဟယ်လင် တစ်ကြိမ် နိုးလာတယ်။ “မောင် အိပ်မပျော်ဘူးလား”လို့ မေးတယ်။

“မပျော်ဘူး၊ အိပ်ပျော်ဖို့လည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး”

ဟယ်လင်က မီးဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ဆီက အရိပ်တွေဟာ အတွင်းဘက်ကို ခုန်ဝင်လာကြတယ်။ “မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာက သိပ်ပြီး များများထားလို့လည်း မကောင်းဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“မောင့်အိပ်မက်တွေ အပေါ်မှာ မောင်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ ဝိုင် ကျန်သေးသလား ဟယ်လင်”

“အများကြီးရှိတယ်။ မောင် ဘယ်တုန်းကစပြီး ဝိုင် သောက်တတ် သွားတာလဲ”

“ပြင်သစ်ကို ရောက်ကတည်းကပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့” လို့ သူကပြောသည်။ “ဝိုင်အကြောင်း မောင်သိရဲ့လား”

“သိပ်တော့ မသိပါဘူး၊ မောင်သိထားတဲ့ အကောင်းစား ဝိုင်ကတော့ ဈေးပေါပေါနဲ့ ရတဲ့ အနီရောင် ဝိုင်ပဲ”

ဟယ်လင်က မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဝိုင်နှစ်ပုလင်းနဲ့ ဖောက်တံ ယူပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။

“ဟယ်လင်တို့ရဲ့ အာဏာရှင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဝိုင်ချက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းဥပဒေတွေ ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီ” လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ “သဘာဝ ဝိုင်ထဲမှာ သကြား ထည့်တာကို ခွင့်မပြုတော့ဘူး”

သူက ဝိုင်ပုလင်းတွေနဲ့ ဖောက်တံကို လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်က မော်ဆယ် ဝိုင်ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဟယ်လင်က ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ယူလာတယ်။

“မင်းဘာပြုလို့ အသားတွေ သိပ်ညှိသွားရတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မတ်လတွင်းက ဟယ်လင် တောင်တန်းတွေပေါ် ရောက်နေတယ်။ လျှောစီးထွက်တာလေ”

“မင်း ဘယ်တုန်းက လျှောစီးတတ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ သင်ပေးတာလည်း”

“လူတစ်ယောက် သင်ပေးတယ်” လို့ သူက ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို သဘောမကျတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ပြောတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့” လို့ ကျွန်တော် အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေတယ်။ “အခုလို့ အချိန်မှာ ရေခဲ လျှောစီးတတ်တာလည်း မင်းအတွက် ကောင်းတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ဝိုင်တစ်ခွက် ငဲ့ပြီး ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ဝိုင်က ချဉ်တယ်။ ဘာဂန်ဒီဝိုင်ထက် ပိုပြီး မွှေးတယ်။ ဂျာမနီက ထွက်သွားကတည်းက ဒီဝိုင်မျိုး မသောက်ခဲ့ဖူးဘူး။

“ဟယ်လင်ကို ဘယ်သူ သင်ပေးတယ်ဆိုတာရော မောင် မသိချင်ဘူးလား” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“မသိချင်ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ အံ့အားသင့်သွားတဲ့ လက္ခဏာလည်း ရှိတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလို သံသယဝင်စရာမျိုး သိရ

ကြားရရင် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ညလုံးထိုင်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတတ်တဲ့ လူစားပါ။ အခုတော့လည်း နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားမိဘူး။

“မောင်က အချိုး တော်တော်ပြောင်းသွားတာပဲ”လို့ သူက မှတ်ချက် ချပြန်တယ်။ သူဟာ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားတယ်။ ဖန်ခွက်ထဲက ဝိုင်ကိုတော့ မသောက်သေးဘူး။

ကျွန်တော်က ဝိုင်ကို မော့လိုက်တယ်။ “ဝိုင်က ကောင်းသားပဲ”လို့ ပြောတယ်။ သူကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ သူ့ဝိုင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အရသာခံပြီး သောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့် နေမိတယ်။ ဟယ်လင်ဟာ အတော်ငယ်သေးတာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ အတွေ့ အကြုံလည်း နည်းမှာပေါ့။ သူ့မျက်နှာမှာ မာန်မာနအရိပ်အငွေ့တွေ ထင်ဟပ် နေပေမဲ့ ချစ်စရာတော့ အကောင်းသား။

ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်ပဲ ထိုင်နေတယ်။ “အခု မောင်နေတာ နာမည်အရင်းနဲ့ပဲလား၊ နာမည် ပြောင်းထားသေးလား”လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။ ကျွန်တော်က နာမည် ပြောင်းထားတယ်လို့ ပြောပြ တယ်။

“အခု မောင့်နာမည်က ဘာလဲ”လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

‘ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်စ်’

“ဒါဆိုရင် ဟယ်လင် မစွက်ချပ်ဝပ်စ် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ “မလိုပါဘူး ဟယ်လင်၊ ဒါက ရှောင်သာ တိမ်းသာဖို့ ပြောင်းထားရတဲ့ နာမည်ပဲ။ သေသွားတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဂျိုးဆက် ချပ်ဝပ်စ်ဟာ မောင့် ကိုယ်ထဲဝင်ပြီး ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဂျူး တစ်ယောက်လို အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ။ သူဟာ မောင်နဲ့ လုံးဝ အဆက်အစပ် မရှိတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ပါ”

“မောင် သူ့ကို လုံးဝ မသိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မသိဘူး၊ ဟယ်လင်”

“တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ နေရတာ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရသလဲ”

“ထူးထူးခြားခြား မခံစားရပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်၊ နာမည်က နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကြောင့် ပြောင်းရတာပဲ”

တကယ်လို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က အတုဖြစ်နေရင်ရော ကျွန်တော်

ရယ်မိတယ်။ အမှန်တော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုအစစ်ဆိုတာက စစ်ဆေးတဲ့ ပုလိပ်အပေါ်မှာ မှုတည်တာပဲ။ ပြီးတော့ နာမည်ဆိုတာကလည်း အရေးကြီး တဲ့ဟာ တစ်ခုမှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော် မြင်သလို မမြင် ဘူး။ တခြားနာမည်တစ်ခု ပြောင်းတာဟာ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် တန်ဖိုးမထားလို့ လို့ ထင်နေတယ်။

“ဟယ်လင်ကတော့ လုံးဝ နာမည်မပြောင်းခဲ့ဘူး။ မောင့်ဇနီးအနေနဲ့ မောင့်နာမည်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တယ်။ မောင်ကတော့ တစ်ရပ် တစ်ကျေး တစ်နေရာက ကောက်တွေ့သလို ရလာတဲ့ နာမည်ကိုယူပြီး ဒီကို ပြန်ရောက်လာတယ်” လို့ မလိုတမာ လေသံနဲ့ ပြောနေပြန်တယ်။

“ကောက်တွေ့တဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မောင့်အဖို့ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖိုးတန်ဆုံး လက်ဆောင် တစ်ခုပါ။ ဒီနာမည်ကို ကြားရရင် သိပ်ကို ဝမ်းသာရပါတယ်”

“ဒီနာမည်ဟာ မောင့်အတွက် သနားကြင်နာခြင်းဆိုတဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်တောင် ထွက်နေတယ်။ ဒီနာမည်ကို ကြားလိုက်တိုင်း လူတွေရဲ့ကြား မှာ ကရုဏာတရားဆိုတာ လုံးဝမသေသေးဘူးလို့ သတိရတယ်။ မင်းနာမည် ကျတော့ ဘာကိုသတိရမလဲ၊ ပရပ်ရှား စစ်သားမိသားစုကို သတိရမယ်။ မြေခွေး တွေ၊ ဝံပုလွေတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားမျိုးရှိတဲ့မုဆိုးတွေကို သတိရမယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

“ဟယ်လင် ပြောနေတဲ့ နာမည်က ဟယ်လင် ဆွေမျိုးစု နာမည်မဟုတ် ဘူး” လို့ ဟယ်လင်က လေသံမာမာနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ “ဟယ်လင်က အခုချိန် ထိ မောင့်နာမည်ကိုပဲ ယူထားတာ”

ကျွန်တော်က ဒုတိယပိုင်းပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ “အင်ဒိုနီးရှားမှာ ဆိုရင် လူတွေဟာ မကြာခဏ နာမည်ပြောင်းကြတယ်တဲ့။ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သဘောမကျတော့ဘူးဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာ မင်းနာမည်ကို ပြောင်းလို့ ရတယ်။ နာမည်သစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်နိုင်တယ်။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးလို့ ထင်တာပဲ”

“မောင်ရော ဘဝသစ်တစ်ခု ထူထောင်ပြီးပြီလား”

“လူတွေက သူတို့စတဲ့ ဘဝသစ်ထဲကို ဘဝဟောင်းက ဟာတွေ ယူသွား သေးသလား”

“ပဲ့တင်သံတော့ ယူသွားတာပေါ့”

“သတိတရ ဖြစ်စေလောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ကျတော့ ပါမလာ

ဘူးလား”

“ပဲ့တင်သံဟာ အဲဒါတွေပဲပေါ့၊ ကိုယ့်စိတ်ကို နာကျင်အောင်၊ ရှက်စိတ် ခံစားရအောင် လုပ်တော့ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်ကတော့ ပါလာစမြဲပဲ”

“ရုပ်ရှင်တစ်ကား ကြည့်ရသလိုမျိုးပေါ့ ဟုတ်လား”လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး ဒုတိယ ပုလင်း ထဲက ဝိုင်ထည့်ပေးတယ်။ “ဒီဝိုင်က ဘယ်လို အမျိုးအစားလဲ”လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ရိုင်းနယ်က ထွက်တဲ့ ဝိုင် အကောင်းစားပေါ့၊ ချွတ်ယွင်းချက် ဆိုလို့ လုံးဝမရှိတဲ့ ဝိုင်ပဲ”လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ခဏကြာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ “ကျွန်မတို့ ဘာစကားတွေ ပြောနေကြတာလဲ၊ ဘာအတွက် ပြောနေကြတာလဲ၊ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” လို့ ပြောတယ်။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဧရာ ပြန်ပြီး သတိထားမိရဲ့လား၊ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေ အများကြီးပဲ စကားလုံးတွေကလည်း အသစ်အဆန်းတွေ ချည်းပဲ၊ ဘယ်ကများ ရလာတာ လဲ၊ ရှင့်မှာ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ပုံ ပေါ်တယ်” တဲ့။

“အပေါင်းအသင်းကတော့ မများဘူး ဟယ်လင်”လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မောင့်မှာ အချိန်ရှိသမျှ တစ်ယောက်တည်းလို နေခဲ့ရတာ၊ စကားပြောချင်ပေမဲ့ ပြောဖို့အခွင့်အလမ်းကို မရခဲ့ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း မောင် မင်းနဲ့ တွေ့တော့ စကားတွေ အများကြီး ပြောမိတာ”

“ဒါဆိုရင် မောင်ပြန်လာတာ စကားပြောဖို့ပဲပေါ့ ဟုတ်လား”လို့ သူက မေးတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့မေးခွန်းကို မဖြေဘူး။ သူဟာ ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ထိုင် နေရာက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတယ်။ ကျွန်တော့် ဆီက အဖြေကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ သဘောပဲ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း ဖြေရ ခက်တယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ကာမဆန္ဒစိတ် သိပ်ပြီး နည်းနေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း အခုလို ပထမဆုံး ပြန်ပြီးဆုံမိကြတဲ့ အချိန် မှာ ပြုသင့် ပြုအပ်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်မိတာပါ။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာကလည်း လက်တွေ့ကျတော့ မလွယ်ဘူး ကျွန်တော့်အနေနဲ့က ဆန္ဒမရှိချိန်မှာ ရှိလာအောင် အတင်းအကျပ်လည်း”